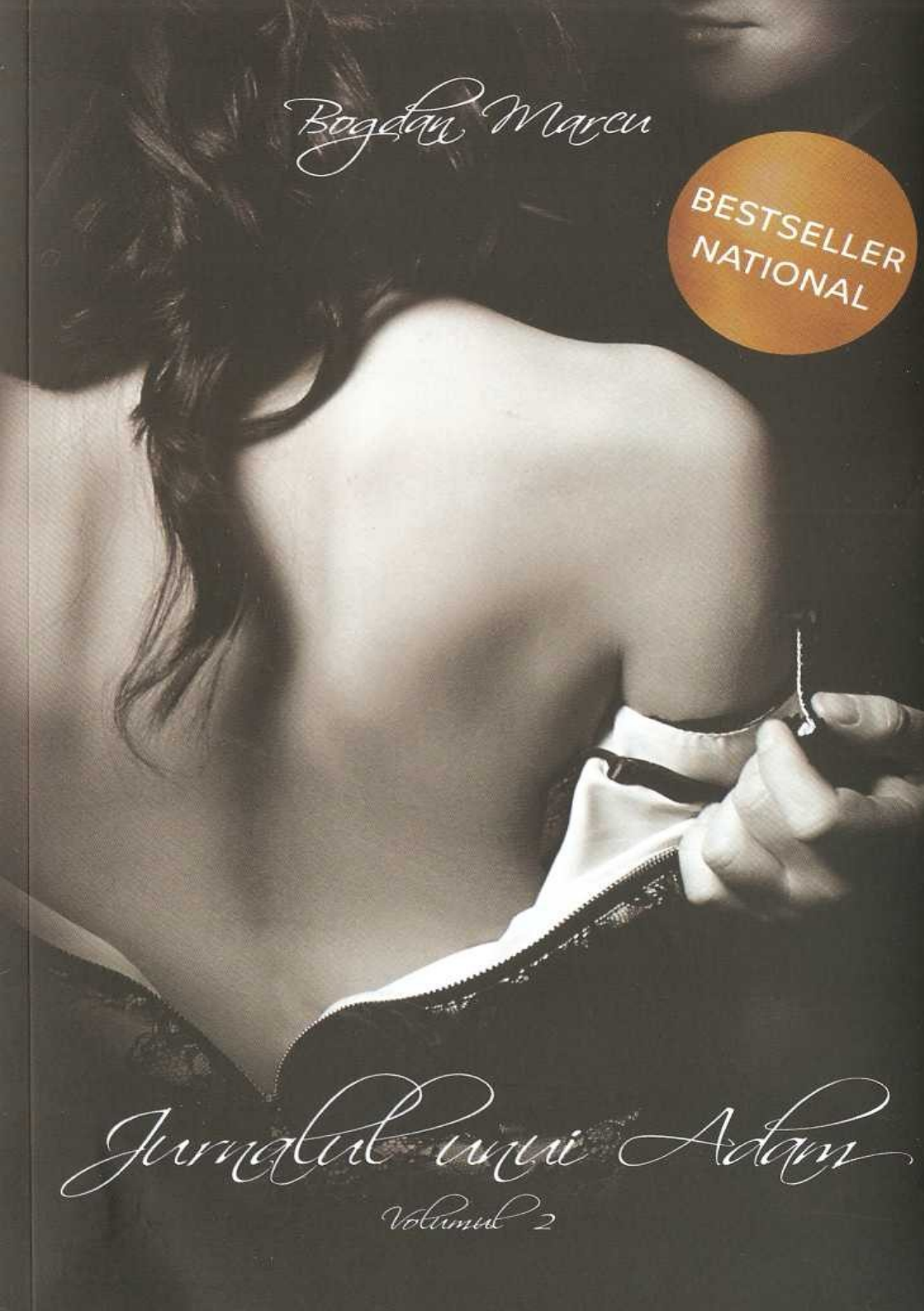
Bogdan Marcu
BESTSELLER NATIONAL
Jurnalul unui Adam
Volumul 2

Mulțumesc celor 16.000 de persoane care, în primele șase luni, au citit cel dintâi volum „Jurnalul unui Adam”! Voi, cititorii, sunteți parte din povestea #jurnalulunuiadam și nu rămâne decât să descoperiți personajul principal în noi ipostaze în acest nou volum!

Bogdan Marcu

Jurnalul unui Adam

Volumul 2
Partea I

Bookzone
BUCUREŞTI, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MARCU, BOGDAN
Jurnalul unui Adam/Bogdan Marcu.
— Bucureşti: Bookzone, 2019 –
3 vol.
ISBN 978 – 606 – 9008 – 31 – 7
Vol. **2. Partea 1**. – 2019.
ISBN 978 – 606 – 9008 – 33 – 1

821.135.1

Reproducerea sub orice formă, doar cu acordul autorului.
Editura Bookzone
Şoseaua Berceni, nr. 104, sector 4, Bucureşti
Redacţie: 0774.091.579
Distribuţie: 031.433.51.56 officebookzone.ro
Grafică: Bogdan Ionuţ Gurău
@Bookzone

Bogdan Marcu

Jurnalul unui Adam

Volumul 2
Partea I

Continuarea volumului I

O FEMEIE DEVINE DE NEOPRIT DIN MOMENTUL ÎN CARE REALIZEAZĂ CĂ MERITĂ MAI MULT.

Am fumat vreo cinci ţigări şi simţeam că plămânii mei au început să plângă de la atât fum extrem de nesănătos pentru ei. Cel puţin, am

reuşit să nu mă mai gândesc la ceea ce i-am făcut Andradei şi, într-o oarecare măsură, Alexandrei. Am încercat să fug după doi iepuri şi am prins un rahat mai mare decât cei 180 de centimetri ai mei.

Mă gândeam cum să o împac pe Andrada, cum să o recuceresc când ea nu mai voia să audă de mine. Aşa-mi cerea sufletul – să o recâştig oricât de mult aş pierde, oricât de greu ar fi. De cealaltă parte, raţiunea îmi şoptea că mai sunt alte fete şi că nu are rost să mă opresc doar la una singură. Nu ştiam ce să fac şi, din cauza asta, mă simţeam descumpănit.

Primesc un mesaj pe telefon.

„În cinci minute, ne vedem la mine la clasă! Vreau să vorbim!”

Era de la Andrada. M-am ridicat de pe bancă şi m-am grăbit spre clasa ei. Într-un minut, eram în faţa uşii aşteptând să apară. Prin cap îmi treceau zeci de posibilităţi, zeci de finaluri ale conversaţiei, zeci de moduri în care aş putea îndrepta lucrurile şi zeci de promisiuni pe care le-aş fi putut face fără să respir. Dar toate acestea erau posibile doar dacă ea îmi dădea voie să le materializez.

O văd venind.

Mergea încet, nesigur, ţinând capul în pământ. Părea că pe umerii firavi purta cea mai mare greutate a vieţii ei. Încerc să o analizez de la distanţă pentru a îmi da seama ce va urma – taifun

sau doar o adiere trecătoare. Degeaba tot încerc, căci nu am şanse de izbândă. Ce-o fi, o fi, îmi spun. Ajunsă în dreptul meu şi fără a îmi spune ceva, deschide uşa de la clasă şi intră. O urmez şi eu, spăsit, fără idee despre ce aş putea să-i spun şi cu speranţe că a înţeles fapta mea.

— M-ai dezamăgit profund, Adam! De când am aflat, n-am avut linişte şi mă tot gândesc ce am făcut să merit un astfel de lucru. Poate că nu am fost bună deloc ori poate că am fost prea bună. Aş miza pe a doua variantă totuşi. Însă, te rog, spune-mi tu de ce ai făcut acest lucru?

— Din prostie, Andrada! Nu am gândit lucid. De fapt, nu am gândit deloc. Ca orice puşti, m-am aruncat înainte, sperând să rămână secret. Deşi, recunosc, în repetate rânduri am simţit să-ţi spun, pentru că mă apăsa lucrul acesta.

— Atât de tare te-a apăsat încât ai făcut-o în mod repetat! Super! Iar eu am picat de proastă în toată ecuaţia asta.

— Iartă-mă, te rog!

— La ce bună iertarea? Sufletul mi-e bucăţi şi oricât de mult mi-aş dori să te iert, nu cred că o voi putea face. Ştii, uneori pierzi diamantul, căutând pietre. Cam aşa cred eu că s-a întâmplat în cazul tău.

— Te rog, nu te voi mai dezamăgi. ia-ţi puţin timp, linişteşte-te şi apoi hai să construim totul de la zero.

— De la zero? Nu, nu pot. Am mai fost o dată la zero, am urcat la plus infinit şi, acum, faptele tale ne-au aruncat tocmai la minus infinit. Nu, nu cred că mai pot să am de-a face cu tine. Nu cred că înţelegi ce zace în interiorul meu în aceste momente. De fapt, nici n-ai cum să înţelegi, pentru că nu ai trecut prin aşa ceva!

— Te rog! Doar asta mai puteam spune. Îmi rămânea doar să o rog şi să sper că se va înmuia în faţa rugăminţilor mele.

— Nu mă mai ruga, Adam! Nu va schimba nimic. Imaginează-ţi cel mai simplu şi comun caz – dai cu maşina peste un om, îl ucizi şi apoi te rogi să reînvie. Crezi că vei avea succes?

— Evident că nu…

— Înseamnă că înţelegi ce îţi spun. Pentru mine, relaţia noastră s-a oprit aici. Ţi-ai bătut joc, iar dacă te-aş ierta, te-ai învăţa prost. Am mai făcut asta în trecut, cu un alt băiat, şi apoi a ajuns să creadă că poate face orice pentru că, oricum, îl voi ierta. Evident, i-a mers de vreo două ori, dar apoi am realizat cât de naivă eram şi am rupt răul de la rădăcini.

— Nu sunt fostul tău, Andrada! protestez eu.

— Aşa ar spune orice băiat. Că el nu e ca fostul, că el este mai bun, că el face şi drege, dar, de cele mai multe ori, mi s-a demonstrat atât mie, cât şi prietenelor mele, că este o afirmaţie fără o valoare reală. Doar vorbe, Adam! Doar vorbe ce,

uneori, ne orbesc. De fapt, încrederea noastră în cei din faţa noastră ne orbeşte.

— Dar…

— Te rog, opreşte-te din a te mai justifica! Orice cuvinte ai folosi, oricât de sincere ar fi ele acum, nu le mai pot crede. Ai avut încrederea mea şi te-ai jucat cu ea. Ai călcat-o în picioare. A fost alegerea ta şi ar trebui să ţi-o asumi. Repet, drumurile noastre se despart aici, fără alte posibilităţi de a se întâlni cândva.

— De unde ştii că nu se vor mai întâlni? o întreb, cu o ultimă urmă de speranţă în glas.

— Ştiu pentru că mă cunosc. Ştiu pentru că nu voi mai putea avea încredere într-un om care m-a minţit. Nu voi avea încredere nici mâine, nici peste zece ani, oricât de mult s-ar schimba cel din faţa mea. Poate greşesc, dar am să-mi asum eu acest risc. A mai rămas ceva nespus?

— Nu…

— Foarte bine! îţi doresc să ai o viaţă fericită şi sper să fi învăţat ceva din această experienţă.

Fără să mai spună altceva, a ieşit din clasă şi a lăsat în urma ei un individ gol. Nu, în niciun caz nu o pot acuza de ceva. Singurul acuzat în acest lung proces de conştiinţă sunt eu alături de faptele mele. Mi-a dat sufletul şi i l-am scăpat din mâini, într-un mod conştient şi inconştient în acelaşi timp. Ştiam că nu este bine s-o înşel, dar eram inconştient că mă va durea aşa tare.

Am rămas în clasă. Simţeam că m-am aruncat în braţele răului singur, că mi-am furat singur şansa la fericire, că mi-am dat singur o lecţie. Şi ce mai lecţie! Habar nu aveam încotro să apuc. Chiar şi după ce mi-am văzut şansele de a o recâştiga ruinate, eram mai hotărât decât înainte s-o fac. Simţeam că fata asta înseamnă pentru mine mai mult decât toate celelalte din liceu adunate la un loc. Trebuie să existe o cale de împăcare! în cele din urmă, mă ridic de pe scaun şi mă duc sus, unde erau dormitoarele noastre. Ajuns în cameră, m-am pus să dorm vreo două ore, care, pe nesimţite, au devenit de vreo şase ori mai multe, căci m-am trezit la cinci dimineaţa.

Mă hotărâsem să-i cumpăr un buchet de trandafiri. Şi-o Milka, ştiind că sigur iubeşte măcar acea ciocolată. Aşadar, după orele de curs, am ieşit în oraş să îi cumpăr micile atenţii cu care speram să o mai îmbunez. Când m-am întors, am trecut pe la clasa ei şi i le-am lăsat în bancă, profitând că nu era nimeni de faţă. Ah, i-am mai scris pe-un bilet că-mi pare rău de cele întâmplate. Tot ce-mi rămăsese de făcut era să aştept un semn din partea ei. Cred că ar fi fost bună şi o înjurătură, să fiu sincer.

Până pe seară, telefonul meu nu i-a afişat numele pe ecran. Însă, când credeam că acesta va fi finalul zilei, mă sună Andrada.

— Adam, ia florile şi dă-i-le Alexandrei. Şi cu

ciocolata să faci la fel. Sunt tot acolo unde le-ai lăsat. Crezi că mă îndupleci cu nişte căcaturi? Prostule, nicio floare şi nici măcar ciocolata mea preferată nu va putea să rezolve ceea ce tu ai făcut atât de senin – să-i calci în picioare sufletul unui om pentru care însemnai totul.

— Dar…

— Îţi spun eu: nu vei reuşi! Pentru mine, capitolul nostru s-a încheiat şi aşa va rămâne. O dată pentru totdeauna! Pricepi? Dacă nu, îţi voi desena, cât să mă asigur că m-am făcut înţeleasă.

— Bine…

Mi-a închis telefonul în nas. far eu reîncepeam să mă simt pierdut. Să renunţ sau să continui? Dacă voi continua şi o voi îndepărta şi mai mult?

Poate e mai bine să îi las o pauză care să liniştească apele. Neavând alte opţiuni, am ales să îi dau spaţiul de care, probabil, avea nevoie. Măcar o vreme, după care să încerc să-i vorbesc.

Timp de-o săptămână nu i-am scris nimic, n-am încercat s-o abordez şi nici măcar nu am privit-o când am avut ocazia. Până în seara în care mă hotărâsem să-i scriu, credeam că nu e pierdut chiar totul între noi doi. Credeam, în prostia mea, că iubirea chiar rezolvă sau, cel puţin, simplifică treburile dintre doi oameni.

— Ce faci, frăţie? mă întreabă Ionuţ, un coleg cu care mă înţelegeam bine.

— Îi scriu Andradei.

— Tu nu ştii noutatea? părea surprins.

— Ce ar trebui să ştiu?

— Nu cred! Ea este împreună cu unul de-a 12-a. Cred că mai bine ai lăsa-o în pace. Se pare că deja a ales ce vrea şi cred că n-ar fi bine să te mai bagi. Adică, pun pariu cu tine, degeaba vei încerca să vorbeşti cu ea, pentru că nu te va băga în seamă.

— Ok, mulţumesc frumos pentru informaţie!

— Pentru puţin! Sunt aici dacă ai nevoie de ceva. Hai, fii bărbat!

Cum adică era cu altul?! în capul meu, haosul ăla mic, negura ce mi-a cuprins circumvoluţiunile, s-a transformat într-un haos generalizat şi într-o beznă apăsătoare. Simţeam că-mi fuge pământul de sub picioare! Trebuia să-i scriu! Ştiam eu că nu trebuia s-o ignor! Prost am fost! Futu-i morţii ei de treabă! Eu ce dracului fac acum?

Aaa! îmi venea să strig cât pot de tare, să mă tăvălesc pe jos ca un nebun, dar nu eram singur şi n-aş fi vrut să-mi oblig colegii să suporte o astfel de scenă.

Gândeşte, Adam! Gândeşte în pizda mă-tii de idiot! Ce soluţii ai? Niciuna! Ce surpriză! Pur şi simplu, ai pierdut-o! Bravo, coane! Poate că ar trebui să accepţi lucrul acesta şi să te opreşti din a mai căuta soluţii pentru a reîncălzi ceea ce, cândva, îţi încălzea ţie întreaga fiinţă.

M-am pus în pat, ostenit de disperare. Am

pierdut, în proporţie de 99, 99%, fata pe care sufletul o cerea ca un nebun, dar mintea a ignorat loial ceea ce simţeam. Vezi tu, când te joci cu focul, de cele mai multe ori, te arzi.

Dar dacă există vreo cale să o recuceresc şi încă nu o văd eu?

Am decis să îmi aloc atât timp cât va fi nevoie pentru a găsi o soluţie şi să o am, din nou, la braţ pe fata care mi-a dat toată fiinţa peste cap şi pe care am dezamăgit-o crunt, fără să clipesc. Recunosc, dacă aş fi în locul ei, nu mi-aş mai da nicio şansă. Dar cum nu sunt în locul ei, încă sper să o pot reîntoarce din drumul destul de hotărât ce nu mă include şi pe mine.

Stăteam în pat şi priveam tavanul ce era ca un ecran pe care se proiectau toate clipele noastre, toate atingerile, toate cele întâmplate. Eram inert, şi mă simţeam gol pe interior. Dacă ar fi fost un film, ar fi fost o dramă genială, cu reale şanse să câştige premii Oscar pentru cel mai bun actor şi cea mai bună actriţă. În fine, momentan mi-aş acorda doar trofeul de „Prostul Deceniului”. Sau poate doar că sunt prea dur cu mine şi ar trebui să consider că din astfel de greşeli voi învăţa pe viitor.

Da, aşa este, lumea nu se termină la ea. Nici la mine. Pentru amândoi, la un moment dat, vor apărea persoanele potrivite, cele cărora le vom da tot şi ne vor oferi tot.

Am pierdut-o pe Andrada. Inutil, dar sper ca după această întâmplare să regăsesc un început de bărbat care se dezvoltă în sinea mea.

DĂ-LE OAMENILOR TIMP. DA LE SPAŢIU.
NU TE RUGA DE EI PENTRU A RĂMÂNE.
LASĂ-I SĂ CUTREIERE. CINE ESTE FĂCUT
PENTRU TINE TE VA GĂSI!

Final de volum şi câteva precizări:

Mi-am dat seama că doar pierzând ceva sau pe cineva drag înveţi ceva din tot ce se întâmplă în viaţa ta. Dacă omul nu ar pierde, nu cred că ar mai şti să aprecieze ceea ce va urma.

Am să scurtez – n-am reuşit să o recâştig, iar ea a rămas cu acel băiat o bună perioadă de vreme. Nu ştiu dacă astăzi mai sunt sau nu împreună.

Am să sar peste perioada liceului, căci nu s-a mai întâmplat nimic fenomenal, ci doar relaţii banale, de scurtă durată. De cele mai multe ori, eu am fost cel care a renunţat doar pentru că nu mai aveam chef de cea cu care îmi pierdeam timpul. Şi, recunosc, nici nu mă simţeam liniştit să mă ataşez. Poate de frică. Nu ştiu.

O SĂ FII FERICIT DAR, ÎNAINTE DE ASTA,
VIAŢA TE VA ÎNVĂŢA SĂ FII PUTERNIC!

VOLUMUL II

UNEORI, DUPĂ GREŞEALA VIEŢII TALE, VINE IUBIREA VIEŢII TALE!

Capitolul I
Punct. Şi de la capăt.

— CU CE TE ÎMBRACI ASTĂZI, IUBITO?
— CU BRAŢELE TALE CĂLDUROASE.

Tocmai ce am ajuns în Bucureşti. Primul meu

contact cu acest oraş şi, de asemenea, primul meu an în calitate de student la Facultatea de Litere. Da, trebuie să recunosc că habar nu am cum de am ales facultatea aceasta, însă am simţit o chemare înspre acest domeniu. Poate că voi muri de foame, poate că voi fi profesor de Limba Română sau poate că voi avea no roc şi voi ajunge scriitor.

De fapt, acesta este visul meu – să devin un scriitor cunoscut. Am zis cunoscut, nu apreciat, căci sunt conştient că aprecierile sunt apă de ploaie, în definitiv. Unii te apreciază, alţii vor arunca cu tone de rahat în tine, doar pentru că ai succes. Aşa-s oamenii – dacă văd că faci ceva util şi ai succes, sar pe tine şi încearcă să te coboare la nivelul lor. Probabil de ciudă că tu poţi, iar ei se luptă să supravieţuiască. **Bine aţi venit în mileniul invidiei, dragilor!**

Cobor din tren, trăgând două trol ere după mine şi mă îndrept spre staţia de taxiuri. Am fost informat încă de dinainte, de către un prieten care este deja de doi ani în capitală, să evit nenicii ce zăbovesc pe peroanele gării şi care şoptesc „Un taxi, băiatul?”, pentru că mă va durea buzunarul. Aşadar, îi refuz pe toţi cei trei care m-au abordat în primii 50 de metri şi îmi continui hotărât drumul spre taxiurile cu oameni corecţi. Mă rog, aşa cred eu, că-s corecţi.

— Să trăiţi! îi spun unui bătrânel situat cu

lejeritate după pragul vârstei de 60 de ani.

— Hai salut! îmi răspunde ştrengăresc. Mi-e simpatic.

— Mergeţi până în Piaţa Alba lui ia?

După câteva clipe de ezitare, îmi răspunde:

— Hai că te iau!

Îmi deschide portbagajul, arunc trolerele acolo, mă urc în taxi şi pornesc în prima mea aventură bucureşteană.

— Prima dată în capitală, fecior? mă întreabă în timp ce aşteptăm ca semaforul să se facă verde.

— Da, se citeşte pe faţa mea, nu?

— Da. Şi începe să râdă zgomotos. Dar fii fără grijă, căci eu nu umblu cu şmecherii, continuă el. Sunt unii nemernici care te fură, domnule! Să ai grijă la ei, da? Toată lumea fură-n ţara asta!

— Ok, promit! îi răspund contrariat.

În timp ce ne strecuram printre maşini – trebuie să ştiţi că traficul din Bucureşti este un adevărat coşmar – mă întreabă dacă sunt student. Îi zic că da. Apoi, preţ de vreo cinci minute, tăcerea devine stăpână în Loganul mâncat de timp.

— Şi la ce facultate eşti?

Frate, mi-a pus mai multe întrebări decât mi-au pus ai mei în ultima mea vacanţă de vară din postura de elev. Totuşi, pentru a nu părea nesimţit, îi răspund că sunt la Litere.

— Hmm, la Litere zici? Păi şi ce faci tu acolo?

continuă el seria întrebărilor menită să descoasă omul.

— Nu ştiu ce voi face cu exactitate, dar, da, cred şi că o să scriu. De fapt, asta vreau să fac o viaţă întreagă.

— Ce să faci? Să scrii? Adică să fii scriitor? continuă bătrânelul cu ochi albaştri şi păr cărunt.

— Da, exact, scriitor.

— Păi, tinere, şi de unde ai să faci bani? Tu nu vezi că sunt puţini artişti d-ăştia care câştigă cât să le ajungă? Ştiu eu cazul unei fete a unui prieten bun de-ai mei. Ea a terminat teatrul sau ceva de genul ăsta. Şi are câteva spectacole pe lună, dar câştigă o nimica toată. Nu e treabă cu domeniul ăsta, îţi spun eu.

— Îmi asum acest risc, îi răspund pe-un ton hotărât.

— Să-ţi ajute Dumnezeu, tinere! Să-ţi ajute să fii un scriitor cunoscut! Dar, te rog, să scrii în aşa fel încât să vindeci suflete, căci altfel, ce rost au cuvintele?

— Văd că pari surprins. Te aşteptai ca un taximetrist să fie încuiat şi te înţeleg. Şi eu, în locul tău, tot aşa aş fi considerat. Ei bine, mi-a plăcut să citesc de când eram mic. De fapt, şi acum, la 65 de ani ai mei, îmi place să citesc şi să iubesc, îmi spune zâmbind iar ştregăreşte.

— … sunt puţin copleşit de cele auzite! Sunteţi un om cumsecade! Prima mea interacţiune cu

lumea Bucureştiului va fi una pe care mi-o voi aminti cu drag. Mai avem?

— Nu, imediat ajungem. Unde anume să te las?

— Ăăă, am înţeles că este o bancă ING pe undeva pe acolo.

— Da, da, ştiu unde spui.

Am ajuns în dreptul băncii, opreşte taxiul, iar eu îmi scot portofelul pentru a îi plăti cei 13 lei. Mă refuză şi-mi spune să-i ţin pentru mine, dar atunci când voi scrie o carte, să-i pomenesc numele. Cristi, aşa îl cheamă. Îi mulţumesc, îmi iau frumuşel bagajele şi îl sun pe proprietarul apartamentului în care urma să locuiesc:

— Alo! Să trăiţi! Da, am ajuns. Bine, vă aştept aici.

Venea să mă ia din faţa blocului şi să mă conducă în ceea ce va urma să fie cuibul meu, oaza mea de linişte şi haosul meu în acelaşi timp, pentru o perioadă de trei ani.

— Salut, Adam!

— Să trăiţi! Mergem? îl întreb nerăbdător.

— Da, haide! Cum a fost drumul până aici?

— Lung. Cred că aşa îl pot descrie cel mai bine – lung. După şase ore de stat în tren, dacă mai stăteam încă una, cred că înnebuneam.

— Haha! Şi eu aş păţi la fel!

Intrăm în scară. Urcăm până la etajul 10, ultimul de altfel. Acolo urma să locuiesc. La 25 de

metri deasupra caldarâmului bucureştean.

Apartamentul era unul cu două camere, mobilat modern, căci asta-mi doream. Poate că dau dovadă de snobism, dar, sincer să fiu, puţin îmi pasă. luate par a fi puse la punct, la o primă vedere. Hah, ia uite, baia are o cadă încăpătoare! Ah, şi ce privelişte mi se arată de dincolo de ferestre!

— Dacă ai nevoie de ceva, orice, ai numărul meu. Eu mă retrag acum, poftim cheile şi ai grijă de tine!

— Am înţeles. Staţi să vă dau banii pentru primele două luni, aşa cum am stabilit.

Îi întind omului banii, iar el se face nevăzut. Am rămas singur. Mă încearcă o senzaţie ciudată, nemaiîntâlnită până acum. Ca şi cum aş fi al nimănui. Dar eu am preferat să stau singur decât într-un cămin prăfuit, cu tot felul de specimene de oameni. După cei patru ani de liceu, unde am convieţuit cu tot felul de persoane, mi-am dat seama că, deşi mă adaptez la mediu, dacă am şi soluţia de a sta singur, o voi alege pe asta. Mă uit la bagaje şi păreau a cere să fie desfăcute şi golite. Futu-i! N-am chef, dar ar fi bine să termin astăzi cu activităţile gospodăreşti, pentru ca mai apoi să-l sun pe Andrei, tipul care se află de doi ani în Bucureşti şi de la care ştiu că trebuie să-i refuz pe taximetriştii care te abordează prin gară, să ieşim la o bere. Aşadar, am început să

despachetez, iar în două ore toate erau la locul lor. Ce băiat harnic!

Îl sun pe Andrei. A, da, să vă zic de Andrei – el este un tip cu doi ani mai mare decât mine, punctul nostru comun fiind liceul, acolo unde ne-am împrietenit şi am ţinut legătura şi după ce el a plecat la facultate. Acum, el este student la ASE, la Finanţe-Bănci. Mai glumeam cu el şi-i spuneam că el va fi tipul cu banii, iar eu cu faima, împreună punând la punct un lanţ de cafenele.

— Gata, mă, ai ajuns? mă ia în primire vocea lui groasă de dincolo de telefon, după care se topesc femeile. Mă rog, aşa zice el.

— Da, Adam a aterizat în capitală! îi răspund mândru nevoie mare.

— Taci dracului că ai venit cu trenul! Hai, ieşim la o bere?

— Stai să fac şi eu un duş şi să-mi iau hainele de duminică.

— Bine, sună-mă după ce termini să dai jos mirosul de CFR.

— Hai, pa!

Frate, chiar are dreptate! După ce stai câteva ore bune în trenurile alea jegoase, prinzi miros de CFR. Cred că este în top 10 cele mai nasoale mirosuri.

În jumătate de oră eram gata – îmbrăcat lejer, tricou alb, blugi şi o pereche de tenişi. N-am chef de cămăşi sau alte căcaturi elegante. Uneori, cele

mai faine amintiri se întâmplă într-o ţinută lejeră. Iar eu am de gând ca în aceşti trei ani să adun milioane de astfel de amintiri. Gata cu filosofia asta, căci trebuie să-l sun pe Andrei.

— Sunt gata. Unde ne vedem? îl întreb de parcă aş şti Bucureştiul.

— În faţă mall-ului, la Unirii. Ştii să ajungi?

— Am GPS pe telefon, domnule! Suntem în mileniul trei, ce naiba!

— Bine. Ne vedem acolo în 20 de minute.

— Ok, hai că plec acum!

Închid telefonul, arunc o ultimă privire în oglinda din hol fără vreun scop anume, ci doar ca un gest reflex, apoi pornesc GPS-ul ce-mi spune că am doar un kilometru şi puţin până la mall. Hah, chiar stau în buricul capitalei!

În drumul spre locul de întâlnire, încerc să cuprind cumva toată agitaţia oraşului. Oamenii sunt mai grăbiţi decât cei cu care eram eu obişnuit. Sunt neatenţi, cu ochii în telefon ori cu privirea fixă. Cred că aşa arată goana după bani, după faimă, după un viitor strălucit. Sau, de cealaltă parte, poate aşa arată lupta pentru supravieţuire. Mereu există şi cealaltă fată a monedei.

Deşi e aproape final de septembrie, în Bucureşti este foarte cald pentru această perioadă. Cel puţin, în comparaţie cu zona din care provin. Acolo, toamna şi-a intrat în mână şi

aruncă ploi, vijelii şi grade puţine. Aici, parcă vara refuză să plece, făcându-i în ciudă toamnei.

Am ajuns în faţa mall-ului. Mă uit la ceas şi văd că mai am de aşteptat vreo cinci minute până la ora stabilită. Mă aşez pe-o bancă, îmi aprind o ţigară şi încep să mă gândesc la mine – sunt un lip în vârstă de 19 ani, cu ceva minte, puţin mai frumos decât dracul. Sunt singur, iar, uneori, când nu pot să dorm, inima-mi spune că ar cam trebui să mă ocup şi de ea. De parcă este după mine când mă îndrăgostesc. De parcă aş putea decide la fel de uşor precum îmi aleg hainele când ies în oraş. Când va veni acea femeie care îmi va intra pe sub piele, nu am de unde să ştiu. Într-o zi. Cu soare.

— Saluuut!

Era Andrei, a cărui prezenţă nu am remarcat-o din cauza gândurilor ce mi se derulau prin cap, abia după ce urlat acel salut.

— Salut, Andrei! Mă bucur să te văd!

— Şi eu mă bucur! Chiar aveam nevoie de-un prieten aici, nu doar de cunoştinţe care, oricum, sunt o grămadă, dar în anumite momente sunt inutile. Ai nevoie de prieteni atunci.

— Ştiu senzaţia. Mai am şi eu vreo doi foşti colegi prin Bucureşti, dar, probabil, ne vom vedea din an în Paşte, căci n-am fost cei mai apropiaţi.

— Lasă că începi facultatea curând şi ai să-ţi faci cunoştinţe suficiente. Nu-mi fac griji de asta

când vine vorba de tine.

— Unde mergem? îl întreb dornic de explorat acest oraş.

— Hai în centrul vechi, la o terasă. Cum a fost drumul?

— Lung, bată-l vina! Am crezut că am pornit într-o călătorie în timp. Abia aşteptam să ajung!

— Te cred. Apropo, mergem în club astăzi. Pe la 10. Vor mai veni vreo patru colege de-ale mele şi încă un coleg.

— Şi acum spui, mă?! Eu sunt în tricou, cum să merg aşa în club?

— Ho, şefule! Că nu trebuie să te îmbraci ca de nuntă. Eşti ok aşa, crede-mă. Mergem tot aici, în centru, într-un pub unde este muzică fainã.

— Dacă tu spui... dar dacă mă dau afară, îţi mut dinţii la spate!

— Prietene, CFR-ul ăsta a făcut ceva cu tine! Ce este cu atitudinea asta de spartan?

Începem să râdem şi am pornit spre acel local. După vreo zece minute, am ajuns la terasa de care îmi spunea Andrei. Locaţie frumoasă – canapele (ceea ce mă încântă, nu suport scaunele), muzică fainã, prea puţină agitaţie. Aşa evaluez eu un loc.

Avem de pierdut vreo trei ore pe la terase până când vor veni şi colegele lui Andrei. De colegul lui, mi se rupe, pentru că voiam să tăvălesc şi eu ceva în seara asta. Da, uneori, când vine vorba de sex, bărbaţii sunt simple animale,

având nevoie doar de-o femeie pe gustul lor şi consimţământul ei. Sau aşa sunt eu, că nu vreau să generalizez aiurea.

După ce ne-a luat ospătăriţa comanda, Andrei mă întreabă:

— Auzi, Adam, cât plăteşti chiria acolo? reuşind astfel să-mi întrerupă şirul gândurilor.

— Contează?

— Sunt curios, domnule!

— 400 de euro dau, îi răspund eu, ştiind ce reacţie va avea.

— Mamăăă! Mult, domnule, mult! La cămin plăteai vreo 50 de euro. Presupun că ţi s-a luat să împarţi o cameră cu alţi indivizi.

— Da, mi s-a luat. Vreau spaţiul meu, vreau linişte, vreau să pot face ce mă taie capul fără să mă gândesc că s-ar putea să deranjez pe cineva.

— Înţeleg. Îi compătimesc pe ai tăi când mă gândesc câţi bani trebuie să-ţi trimită.

— Da, şi eu. Uneori, părinţii sunt dispuşi să vândă şi hainele de pe ei pentru ca odrasla să reuşească în viaţă. Şi, tot uneori, odraslele acestea îşi bat joc de munca părinţilor lor, li se rupe de sacrificiile acestora, alegând să îşi rupă capul cu alcool, prin te miri ce club şi uitând că mai au şi o facultate, iar, mai apoi, un viitor.

— De acord cu tine şi da, vei vedea multe astfel de specimene prin Bucureştiul ăsta. Tipi care ori nu termină facultatea, ori degeaba o mai

termină, dar sunt seară de seară ori pe aici, prin pub-uri, ori la manele. Şi ţipe care, după shopping, vin şi ele să se distreze, că doar o viaţă au.

— Mă, să nu înţelegi că eu voi sta în casă, încuiat, rupt de lume. Ba din contră, voi ieşi, dar vreau ca toţi aceşti ani în care ai mei se sacrifică să conteze. Că nu-s din familie de burghezi ori mari întreprinzători.

— Înţeleg perfect la ce te referi. Şi-ţi dau dreptate. Şi mie mi-ar fi jenă să le zic alor mei, după trei ani de facultate, că vin acasă pentru că nu mă angajează nimeni ori pentru că, deh, nu mă duc să fac munca de jos, deşi adevărul ar fi că nici acolo nu aş face o treabă decentă.

— Aha, aşa gândesc şi eu.

— Scuză-mă o clipă. Mă sună Alexandra.

Apoi, cât timp vorbeşte la telefon, privesc la o tipă aflată la două mese distanţă de noi. Era cu iubitul ei – ea, probabil, călărea Facebook-ul, el de asemenea. Ce imagine dezolantă! Să fiţi împreună, dar separaţi în acelaşi timp. Oare câtă rutină o zace în viaţa celor doi dacă şi atunci când ies la un vin, îşi petrec timpul belindu-şi ochii în ecranele acelea? Şi dacă este rutină, de ce nu faci ceva să scapi de ea? Mă rog, nu e treaba mea, doar că eu n-aş putea avea aşa ceva. N-aş fi fericit.

— Gata, scuză-mă. Era Alexandra, una dintre tipele de care-ţi spuneam că vor veni. Şi am o veste bună – vor ajunge puţin mai repede, ceea ce

chiar mă surprinde având în vedere că, de obicei, femeile întârzie. Ah, de fapt, două veşti – nu mai vine Comei, tipul de care-ţi spuneam că ni se va alătura.

— Aha, super! îi răspund absent, gândindu-mă la cuplul din faţa noastră care continua să butoneze micul şi fără-de-care-nu-am-putea-trăi dispozitiv.

— Te preocupă ceva, amice?

— Nu, nu. Mă uitam la cei doi şi la cum îşi petrec chiar şi timpul în oraş stând cu ochii în telefon şi mă gândeam oare cum ajung oamenii să se respingă inconştient.

— Poate au treabă, n-ai de unde să ştii!

— Zece minute încontinuu, fără să fi schimbat măcar o vorbă? Mi-e greu să cred, dar, da, poate fi o explicaţie. Şi m-aş bucura dacă chiar asta ar fi explicaţia. În cât timp vin fetele?

— Jumătate de oră. Eşti nerăbdător?

A început să râdă. Da, eram nerăbdător, pentru că speram să găsesc pe cineva disponibil să împărţim patul. Măcar o seară. Ar fi fost un mod ideal de a îmi începe viaţa în capitală. Am vorbit despre facultatea lui, despre viaţa în Bucureşti, despre ce merită şi ce nu văzut pe aici, despre localuri faine, despre cluburi unde nopţile devin amintiri de neuitat.

— Ah, iată-le că vin! îmi spune Andrei, întrerupând conversaţia noastră.

Îmi îndrept privirea spre locul de unde veneau cele două tipe când, deodată, simt că îmi cade cerul în cap. Dintre cele două, una îmi era extrem de familiară. Foarte familiară. Habar nu am ce să fac, mintea, oricât s-ar chinui, nu găseşte soluţii optime pentru situaţia de faţă. Da, Alexandra cu care a vorbit el la telefon este aceeaşi Alexandra cu care eu am înşelat-o pe Andrada, acum ceva vreme. Aceeaşi Alexandra cu care eu nu am mai schimbat o vorbă de la acea întâmplare. Era o întâlnire de gradul zero, căci întâlnirea ce ar trebui să aibă loc într-un mediu amical, s-ar putea transforma în orice clipă într-un veritabil câmp de luptă.

După ce au ajuns la masa noastră, Andrei începe să facă prezentările:

— Adam, pe Alexandra s-ar putea să o cunoşti din liceu. Alexandra, şi tu s-ar putea să-l cunoşti din liceu.

Tăcere. Eu mormăi un „da, da, o ştiu”. O privesc şi observ că şi ea este cel puţin la fel de surprinsă ca şi mine. Îmi întinde mâna, o întind şi eu:

— Încântată de cunoştinţă, Adam! îmi spune ca şi cum ar fi prima noastră interacţiune.

— Încântat şi eu!

Mă întrebam de ce a ales să se comporte aşa. Adică, oricum, mai bine aşa decât să fi dat în vileag totul şi să transformăm ieşirea într-o

telenovelă ieftină. Prietenul meu nu ştia întreaga poveste petrecută acum aproape patru ani.

Andrei continuă, asemenea unui maestru de ceremonii, prezentările:

— De asemenea, Adam, ea este Iulia. Iulia, Adam!

Repetăm faza cu încântatul de cunoştinţă, iar ele se aşază la masă. Iulia se aşază lângă Andrei, în timp ce, printr-o glumă a sorţii, Alexandra se aşază lângă mine. Cred că de-o parte a mesei erau doi oameni relaxaţi – Andrei şi Iulia – iar de cealaltă parte doi tensionaţi. Însă nu ştiu cât de vizibil era acest lucru. Cert este că devenisem agitat în sinea mea şi nu mă simţeam deloc confortabil.

— Ce faceţi? sparge Andrei tăcerea.

— Bine, profităm de zilele astea, până când începe facultatea, pentru că atunci vom avea doar weekend-urile la dispoziţie pentru a ne relaxa.

— Sunteţi fete conştiincioase. Ştiam eu! răspunde Andrei, după care începe să râdă. Mie mi s-a părut o glumă extrem de nereuşită. Poate pentru că tot ceea ce voiam era să dispar de la masă.

— Voi ce faceţi? întreabă, la rândul ei, Iulia.

— Îl acomodez pe Adam cu oraşul, răspunde Andrei, având un zâmbet cât China pe faţă. Un zâmbet pe care noi, bărbaţii, îl mai folosim când vrem să ne transmitem unul altuia că vom face sex

deseară. Sau, în fine, credem noi că vom reuşi să facem.

Eu şi Alexandra eram muţi. De uimire, de disperare, de jenă (cazul meu), de furie (cazul ei). Şi Andrei a observat asta, căci ne-a întrebat dacă ne-am înghiţit limba.

— Nu, mă, ce ai? îl întreb eu.

— Mă, voi vă plăceţi, te pomeni? Aşa, la prima vedere.

„Idiotule! Cum morţii mă-sii să tăcem ca muţii dacă ne plăcem? Am vorbi, nu? Am încerca să-l impresionăm pe celălalt, nu? Ah, Andrei, te rog din suflet să taci" – îmi spun pentru mine.

— Te înşeli! răspunde Alexandra. Mă ştii pe mine să mă îndrăgostesc la prima vedere, măi, Andrei? Termină cu glumele astea proaste!

„Da, te ştiu eu, Alexandra! Da, îmi aduc aminte cum m-ai chemat să-mi spui că eşti în limbă după mine şi că ai vrea să ne-o tragem. Dar tac, căci am şi eu păcatele mele" – gândesc eu.

— Gata, fata mea, gata! Calm! Iartă-mă că nu am glumele bune la mine. Încercam doar să destind atmosfera, din moment ce sunt singurul punct comun dintre voi.

Ospătăriţa brunetă cu nişte ochi verzi foarte frumoşi a salvat ceea ce putea deveni o chestie cel puţin penibilă când le-a întrebat pe fete ce vor. I-am mai cerut şi eu un Long Island, căci simţeam nevoia să-mi anesteziez cumva starea. Ah, nu, nu-

mi ajunge un pahar, dar trebuie să încep de undeva, nu?

— Unde mergem să ne distrăm în seara asta? întreabă Iulia.

Evident că eu sunt pe lângă conversaţie, aşadar Andrei răspunde şi-n locul meu:

— Era Age? Ce spuneţi, fetelor?

— Nu, pentru că acolo e mai mereu multă lume şi mai mult ne călcăm pe picioare decât să dansăm liniştiţi.

— Peste tot este plin de lume, Iulia! Ai uitat că ne aflăm în centrul vechi, locul unde, în weekend, lumea se calcă pe picioare mai ceva ca la moaşte?

— Nu chiar peste tot. Uite, putem merge în DAMON dacă sunteţi şi voi de acord. Acolo este mai aerisit puţin. Şi luăm şi masă pentru a ne asigura că nu vom fi deranjaţi prea tare de puhoiul de petrecăreţi. Deci, ce spuneţi?

— Eu sunt de acord, răspunde Alexandra.

Andrei încuviinţează din cap că este de acord şi el. Părerea mea nu contează, pentru că habar nu am cum este în era age, în DAMON sau în alte locaţii. Şi, oricum, erau deja trei împotriva unuia. Sper doar să nu dansez o seară întreagă cu Alexandra, căci cred că ar fi una dintre cele mai ciudate momente din ultima vreme. Deşi, poate, am putea purta o scurtă conversaţie în acele clipe şi poate că am rezolva situaţia ciudată de care vorbesc. Eh, cine ştie ce-o fi? Am o singură viaţă,

iar întâmplarea de astăzi este o nimica toată pe lângă ceea ce-mi va rezerva aceasta.

— Ce te aştepţi să găseşti aici, Adam? mă întreabă Iulia, întrerupându-mi-se pentru a mia oară gândurile.

— Aici, unde? în Bucureşti? Hmm, nu ştiu. Cred că…

— Material de futut, răspunde în locul meu Alexandra. Aia se aşteaptă să găsească, îşi spun eu!

Toţi trei au izbucnit în râs, în timp ce eu am schiţat un zâmbet şters. Nu înţeleg de ce oamenii se grăbesc să tragă concluzii despre cei din jurul lor. Mai ales când nu cunosc prea multe despre ceilalţi. Ne trezim vorbind, dându-ne cu părerea doar de dragul de a ne-o expune şi, de cele mai multe ori, greşim enorm.

— Da, chiar asta voiam să spun. Material de satisfăcut nevoi fiziologice. Nimic altceva!

— Nu e cazul să fii ironic, băiete! mi-o taie Alexandra. Am zis ceva greşit?

— Ooo, îmi place! Se încing spiritele! se trezeşte şi Andrei.

— Nu se încinge nimic, Andrei. Încep să-mi placă preconcepţiile. Renunţ la subiect, căci deja Alexandra, prin bunăvoinţa ei, a dat răspunsul mult căutat.

— Glumeam, măi! Am încercat să te tachinez puţin. Nimic mai mult! Jur! încearcă să o dreagă

Alexandra.

— Ok, ok! Oricum, ai nimerit-o! Caut să fac sex cu câte zece ţipe în fiecare seară.

— Stai liniştit, Adam! vorbim noi mai târziu despre lucruri de genul, îmi spune Iulia, făcându-mi semn cu ochiul.

— Despre ce mă aştept să găsesc aici sau despre sex? o întreb.

De această dată, toţi patru bufnim în râs. Cam gălăgios, căci s-au întors oamenii de la cele două mese din proximitatea noastră. Atmosfera a redevenit amicală, slavă Domnului!

— Tu ce studiezi, Iulia? îi întorc întrebarea.

— Sunt tot la ASE, asemenea lui Andrei, Adam. Marketing studiez, dacă vrei să-ţi răspund cu exactitate.

— Îţi place? continui eu.

— Nu chiar. Însă cred că sunt în cazul a cel puţin jumătate dintre studenţi – facem ceva, doar să avem o facultate, ştiind că nu vom lucra în domeniul respectiv. Am vrut să intru la Litere, dar am rămas doar la stadiul de vrut, căci nu mi-a surâs norocul la admitere. Tu ce studiezi?

— Deşi este ciudat, sunt la Litere.

— Super tare! Bravo! Şi care-ţi sunt planurile de viitor?

Deja noi doi am monopolizat întâlnirea, fapt ce îmi provoca un uşor disconfort, căci nu-mi place să văd cum doi oameni tac, se holbează la noi şi ne

ascultă conversaţia.

— Să devin un scriitor celebru. Deşi, cred eu, va fi un drum lung, la finalul căruia s-ar putea să ajung la concluzia că n-am reuşit ceea ce mi-am propus iniţial. Nu cred că am să pot să scriu asemenea marilor scriitori. Nici măcar pe sfert din cum o făceau ei.

— Adam, dragul meu, nu trebuie să scrii asemenea lor. Scrisul, chiar şi cea mai elementară formă, are puterea de a vindeca suflete. Dacă reuşeşti să bucuri un om, să-i oferi un răspuns la una dintre miile de întrebări pe care le are, să-i hrăneşti mintea, ei bine, atunci scopul tău este atins.

Avea dreptate sau, cel puţin, aşa consider eu. Nu voi putea scrie asemenea lui Dostoievski, căci trăim alte vremuri şi lumea caută alt stil de scriere, însă, prin scris, pot vindeca sufletele rătăcite. Şi, mai cred, scopul meu acesta ar trebui să fie, nu cel de a vinde cât mai mult, de a fi cât mai cunoscut.

Desigur, dacă reuşesc ambele lucruri, atunci este şi mai bine.

Iuliei, drept răspuns, doar i-am zâmbit, transmiţându-i astfel că sunt în totalitate de acord cu ceea ce a spus şi că-i mulţumesc pentru încurajare.

— Hai să mai schimbăm subiectul ăsta, despre cărţi, scris şi alte cele. Mă deprimă.

Evident, ca de fiecare dată, Andrei a încercat să fie amuzant. Cred că ar trebui să-i spun, ca între prieteni buni, că ar fi cazul ori să înveţe nişte glume bune, ori să se abţină din a le face pe cele actuale. În fine, ne-am băut ceea ce am comandat şi ne-am îndreptat spre DAMON. Când am ajuns acolo, am remarcat că este un skybar, unde, deşi era un fel de open space, fumul de ţigară era la el acasă. Muzica era bună, lumea era suficientă, dar măcar nu te călcâi pe picioare, ceea ce nouă ne convenea de minune.

DACĂ VREI O RELAŢIE DE LUNGĂ DURATĂ,
URMEAZĂ D REGULĂ SIMPLĂ: NU MINŢI!

Spre surprinderea mea, Iulia vine către mine şi îmi spune că i-ar plăcea să dansăm împreună, iar cu ocazia asta să mai schimbăm şi câteva vorbe, continuând ceea ce am început la localul precedent. Accept, căci asta înseamnă să nu am de-a face cu Alexandra. Sau, mă rog, asta sper eu să însemne.

Iulia este o tipă destul de înaltă, undeva între 1, 70 şi 1, 75, cu nişte ochi verzi în care, dacă nu eşti atent, te poţi pierde eu uşurinţă. Chipul parcă

îi este sculptat de cel mai talentat sculptor, căci nasul, buzele, pometii erau proporţionaţi perfect, dându-i un aspect angelic. Însă, spre ruşinea mea, superficialitatea proprie şi-a spus cuvântul – când am văzut-o prima dată, i-am remarcat doar sânii voluptuoşi ce se ascundeau după o rochie de mătase. Abia apoi am analizat restul aspectelor. Da, în mod paradoxal, prin semiîntuneric i-am putut analiza mult mai bine restul trăsăturilor, nu doar sânii.

— Despre ce ai vrea să fie prima ta carte? mă întreabă, în timp ce trupurile noastre se lăsau în mâinile muzicii.

— Nu ştiu exact. Despre dragoste, cred. Este un clişeu?

— Nu neapărat. Depinde doar de tine dacă va deveni un clişeu. Depinde doar de modul în care însufleţeşti paginile aflate între cele două coperţi dacă va deveni un clişeu.

— Nu te-ai gândit să mai încerci încă o dată la Litere? Am întrebat-o, căci părea a fi făcută pentru aşa ceva.

— Nu, pentru că eu cred că, într-un fel sau altul, destinul meu nu era acolo. Voi afla, probabil, peste o vreme, ce îmi este rezervat.

— N-ai planuri de viitor?

— Nu, eu nu prea îmi fac planuri, Adam! Viitorul niciodată nu este sigur şi prefer să trăiesc prezentul, să profit de el cât mai mult. Plus că

prefer să nu-mi fac speranţe ce vor muri ziua următoare. Prefer să pipăi viaţa şi asta poţi face doar când trăieşti prezentul, ignorând trecutul şi viitorul.

— Pricep.

— Ţi se pare că sunt iresponsabilă, nu? Simt că asta gândeşti acum.

— Nu, chiar nu. Nu îmi place să judec un om, pentru că deseori mi s-a demonstrat că m-am înşelat. Şi, cred eu, m-am maturizat suficient astfel încât să nu mai fiu tentat să judec deciziile unuia sau ale altuia.

— Mă bucur că ai ajuns la concluzia asta! Eşti un tip inteligent, Adam! Viitorul tău sună bine. Simt eu asta!

— Să sperăm că va fi bine pentru toţi. Îţi mulţumesc pentru vorbele frumoase!

Ne oprim din a vorbi şi dansăm. Mâinile mele ar vrea să-i cunoască trupul, fiecare ungher, fiecare rotunjime, fiecare centimetru. Din motive încă inexplicabile, mă simt extrem de atras de femeia din faţa mea. Şi, de multă vreme, nu am mai avui această senzaţie. Dansăm îmbrăţişaţi, chiar dacă melodia era o hidoşenie de house. Nimeni sau nimic nu ne putea strica momentul. Trupurile aveau multe de vorbit. Poate, de fapt, trupurile încercau să convingă sufletele să le urmeze exemplul şi să înceapă o conversaţie. Da, între suflete au loc cele mai frumoase şi sincere

conversaţii. Ah, cred că dansam în felul acesta de jumătate de oră, ceea ce s-ar putea să ne fi făcut să arătăm ca nişte ciudaţi în ochii celorlalţi.

Îi simt respiraţia pe gâtul meu. Simt cum încet, dar sigur, se îndreaptă spre urechea mea. Când era aproape să ajungă la destinaţie, vine Andrei şi ne strică toată opera noastră mută. Ah, se pare că există cineva care ne poate strica momentul!

— Porumbeilor, haideţi să schimbăm locul, pentru că aici a devenit muzica de rahat. Mergem în era age.

— Ok, venim şi noi acum, îi răspunde Iulia. Apoi, mi-a oferit cel mai frumos zâmbet din câte mi-au fost date să văd până acum. Un zâmbet ce ar putea mişca chiar şi cel mai împietrit suflet.

Am plecat din DAMON întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi apărut „Sparge chef-ul de Andrei. Mă întreb în ce direcţie ar fi evoluat lucrurile între mine şi Iulia, dacă ne-am fi sărutat, dacă am fi ajuns acasă la mine plini de dorinţe ascunse. Gândesc prea departe şi seara încă nu s-a terminat, aşadar ceea ce a început ca un joc în DAMON, poate continua ca o treabă de adulţi la mine acasă. Desigur, cu un ante preludiu în era age. Sau, reversul medaliei, poate deveni un eşec major.

În drumul nostru spre destrăbălare, simt o mâna caldă ce mă ia de mână. Era Iulia. Am privit-

o şi, pentru a doua oară în aceeaşi seară, am avut parte de cel mai frumos zâmbet din câte am văzut. Femeia asta este pornită să mă întoarcă pe dos şi, deşi nu cred că ştie, ar reuşi fără prea mari eforturi. Ceea ce simt pentru ea îmi este greu să descriu în cuvinte şi, din experienţă, când nu poţi folosi cuvintele pentru a descrie o stare, înseamnă că ceea ce este între tine şi celălalt implică bucăţi de suflet. În rest, cei care îşi pot striga iubirea în gura mare au parte doar de o aşa-zisă iubire. Cred cu tărie că sentimentele profunde nu pot fi ţipate, ci, cel mult, şoptite în tihnă.

Pe parcursul drumului, niciunul dintre noi doi n-a scos vreun cuvânt, ci ne-am ţinut de mână, asemenea a doi copii. Simpla ei atingere mă făcea fericit şi mi-a ridicat mari întrebări asupra integrităţii mele psihice.

Iată-ne ajunşi în celebrul era age. Aceeaşi atmosferă ca în DAMON – fum de ţigară la greu, la fel de mulţi oameni, iar singura diferenţă era muzica ce, aici, era puţin mai bună. Deşi nici eu, nici Iulia, nu cred că aveam vreo problemă cu muzica, căci noi se pare că aveam propria noastră compoziţie muzicală. Şi, poate, şi chimică.

Am fost până la bar cu toţii, am dat câte trei shot-uri de tequila peste cap, după care ne-am reîntors la dans. Eu cu Iulia, Andrei cu Alexandra. Mai bine de atât nici că se putea. Dar, ce să vezi, cu siguranţă se putea mai rău – şi-a făcut apariţia

Alexandra care i-a cerut voie Iuliei să danseze puţin cu mine. Mama mă-sii de treabă!

— Ce faci, scumpule? Te simţi foarte bine văd! îţi place prietena mea a? mă întreabă pe un ton uşor ironic Alexandra.

— Contează? o întreb deranjat.

— Ah, nu! Oare ce-ar zice dacă i-aş povesti ce fel de tip eşti, Adam?

— Nu ştiu, însă cred că ar trebui să îţi aduci aminte că asta se întâmpla acum aproximativ patru ani. Omul se mai schimbă, Alexandra! Nu poţi pune eticheta după nişte greşeli puerile înfăptuite când totul mi se părea o joacă.

— La naiba! Bărbaţii nu se schimbă când vine vorba de înşelat. Lasă-mă cu vrăjelile astea, căci nu-ţi merge cu mine. Nu-s proastă, să ştii!

— Eşti sigură că nu eşti? îi răspund răutăcios.

Se încruntă şi îmi spune să ieşim până afară, să discutăm mai pe larg. Deşi n-aveam niciun chef, n-am vrut să risc să-mi facă vreo fază de rahat de faţă cu Iulia, femeia care-mi stârnise interesul într-un mod unic.

— Te ascult! îi spun după ce ajungem în faţa localului.

— Nu, nu sunt deloc proastă! Şi sunt al naibii de sigură de acest lucru! Bărbaţii au în ADN să înşele şi miile de ani de evoluţie nu au stârpit prostia asta.

— Nu pricep cum poţi să gândeşti aşa! De

parcă i-ai fi luat pe toţi la rând, de parcă ai fi vorbit cu toţi, de parcă ai şti ce gândesc toţi, de parcă ai şti ce fac toţi. Cum puia mea poţi să tragi o asemenea concluzie când tu ai avut de-a face doar cu 10 – 15 bărbaţi? Apropo, o zic cu aproximaţie.

— Pur şi simplu, ştiu! îmi răspunde punându-şi mâinile în şold, asemenea unei mame supărată pe odrasla ei.

— Da, mi-am dat seama că, uneori, voi, femeile, ştiţi tot şi nimic. Cred că n-are sens să mai continuăm cu subiectul ăsta, pentru că nu vom ajunge la vreun consens.

— Mai bine aşa, că n-aveam chef de explicaţii!

I-auzi! Tot ea n-avea chef de explicaţii, după ce s-a avântat cu o idee de-a dreptul tâmpită. Bă, aşa nu-mi plac oamenii care scot un căcat pe gură, iar, mai apoi, nu sunt în stare să-l susţină logic. Ăştia sunt aceia pentru care vorbeşte gura înainte de a se consulta câtuşi de puţin cu creierul.

— Mai vrei să-mi spui ceva, Alexandra?

— Da, mai vreau!

Tac, lăsând-o să-şi continue ideea. Se uită la mine într-un mod destul de ciudat. Mai că ar cea să mă mănânce. E nebună tipa, îmi zic. Apoi vine lovitura de graţie:

— Te plac, Adam! Toată seara am încercat să-mi neg acest sentiment, însă nu am reuşit. Întreaga seară am fost cu ochii pe voi şi simţeam

că gelozia mi se strecoară încet, dar sigur, pe sub piele. Eu l-am trimis pe Andrei să vă strice mica voastră şustă.

Pe-o parte, eram surprins ca, după atâta vreme, ea să mă mai placă. Pe de alta, dacă n-aş fi avut cei şapte ani de acasă, i-aş fi frecat una peste ochi, pentru că mi-a stricat momentul cu Iulia. Oricum, situaţia asta, cu Alexandra pe urmele mele, îngreuna tot demersul meu în legătură cu Iulia, căci, cel mai probabil, ar fi băgat râcă între noi individa din faţa mea. Deşi, de cealaltă parte, dacă este suficient de inteligentă, Iulia va alege să încerce decât să o creadă pe cuvânt.

— Eu nu, îi spun şi apoi zâmbesc triumfător.

Ah, da, bărbaţii rar refuză o tipă care arată de nota 7 – 8. Da, bărbaţii, asemenea femeilor, au o scară de la 1 – 10 pentru orice ţipă le iese în cale. Probabil de aici zâmbetul victorios de pe faţa mea – am simţit un fel de satisfacţie amestecată cu amuzament.

Am intrat înapoi în pub şi m-am oprit pentru câteva momente pentru a o putea privi pe Iulia de la distanţă. Stătea pe canapea şi sorbea dintr-o Votca Redbull.

A fost de ajuns să o privesc pentru o secundă. Am simţit cum imaginea ei începuse să-mi îmbrăţişeze retina, promiţând că acolo va rămâne.

61

Încremenisem. Aveam la câţiva metri de mine,

fără dubii, cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o până acum.

Se spune că, în viaţă, lucrurile fulgerătoare ori te distrug, ori te fac cel mai fericit om de pe Pământ.

Cred că am ajuns la mâna destinului, căci tot ceea ce urma să se întâmple cu mine şi Iulia, avea să fie voia acestuia. Dacă va fi iubire, doar destinul ştie, pentru că dragostea nu o poţi planifica după bunul plac, nu o poţi prosti ori inventa. Iubirea este rezultatul coliziunii violente a două destine. Cel puţin, aşa o văd eu.

Cred că atunci când te îndrăgosteşti, începi să aduni toate lucrurile nefolositoare şi să le scoţi afară din suflet. Trebuie să faci loc şi cum altfel ai putea? Eu văd îndrăgostirea asta ca pe o curăţenie de primăvară a sufletului – scuturi covoarele prăfuite de singurătate, ştergi praful lăsat de fosta sau fostul, speli paharele în care ţi-ai înecat amarul, ştergi podeaua de urmele trecutului şi deschizi larg ferestrele să intre aer proaspăt. Of.

Iulia, Iulia, ce-mi faci tu mie? Habar nu ai ce ai trezit în mine, femeie!

M-am îndreptat către ea, iar când am ajuns în dreptul ei, n-am apucat să scot niciun cuvânt, căci o aud:

— Mi-ai lipsit! Unde ai fost? mă întreabă, afişând un alt zâmbet specific ei.

— Ţi-am lipsit? Cum aşa? Abia ne-am

cunoscut. Eu ştiu că lipsa celuilalt se simte abia după o bună vreme petrecută împreună, după ce sentimente profunde au luat naştere între cei doi, îi răspund ridicând sprânceana dreaptă.

— Sau poate că dorul apare chiar şi în cazul celor care abia se cunosc. Ai dovezi că nu ar fi aşa? îmi dă replica într-un mod ştrengăresc ce m-a făcut s-o plac şi mai mult.

— Nu, nu am vreo dovadă.

— Hai să mergem!

— Unde să mergem?

În timp ce am făcut ochii cât cepele, m-am gândit că vrea să mergem la mine. De altfel, ca orice bărbat care ar fi auzit asta din gura unei femei.

— Să ne plimbăm puţin, vine răspunsul.

Recunosc, asta nu mă aşteptam să aud. Şi nici nu prea îmi doream să aud aşa ceva dacă este să fim sinceri până la capăt. De unde dracului să îmi închipui că ea, la ora trei noaptea, vrea să bată străzile astea pline de lume? Eh, îi fac pe plac, căci dacă a fost ceva ce am învăţat de-a lungul timpului este că dacă vrei să ai o femeie, trebuie să-i cânţi puţin în strună la început.

— Hai! îi spun, încercând să par entuziasmat de ideea ei.

Ne luăm la revedere de la Andrei şi Alexandra, însă nu pot să nu remarc privirea Alexandrei plină de dispreţ şi privirea lui Andrei care spune ceva

de genul: „Bravo, coane! Fuţi şi tu ceva-n seara asta”. Aşa vorbesc unii bărbaţi între ei, atunci când se iveşte câte-o situaţie de genul – poate că este prostesc, dar ce să ne faci?

Eh, n-am făcut sex, ci doar ne-am plimbat pe străzi străine pentru amândoi. Mare mirare că nu ne-am pierdut. Am vorbit despre tot felul de lucruri, în mare parte nesemnificative. A fost o plimbare în care ne-am cunoscut în detaliu unul pe celălalt. O plimbare pe care orice cuplu a avut-o înainte de a avea o relaţie.

Am ajuns în zona unde erau parcate cel puţin 50 de taxiuri şi am încercat să găsim un nene care să o ducă acasă fără a o jecmăni. După ce am întrebat vreo cinci minute, spre finalul cozii galbene, am găsit un moşuleţ drăguţ care a acceptat să o ducă pe aparat.

— Ne vedem! îmi zice, sărutându-mă pe obraz, ameninţător de aproape de colţul buzelor. Ah, ce-aş mai fi sărutat-o!

— Sigur! Ai grijă de tine!

Am lăsat-o şi m-am pornit spre casă. Locul ce, acum câteva ore, era un furnicar de oameni, acum este pustiu. Nimeni pe drum, vorba piesei. Până acasă m-am gândit doar la Iulia, la ceea ce se întâmplase în DAMON, la atitudinea ei faţă de mine. Rar se întâmpla ca femeia să dea frâu liber gândurilor ei. De obicei, ele aşteaptă să fie curtate, aşteaptă ca bărbaţii să-şi recunoască

intenţiile primii.

Am ajuns acasă. Mă simţeam destul de obosit. Mai mult psihic decât fizic. Nu ştiu de la ce. În fine, dau drumul la apă şi mă bag sub duş. Apoi mă arunc în pat şi adorm în următoarele două minute.

Capitolul II

Sex înainte de dragoste
sau dragoste înainte de sex?

ATUNCI CÂND EA ESTE ŞI FRUMOASĂ, ŞI DEŞTEAPTĂ, TU AR CAM TRECUI SA FII BĂRBAT!

Dimineaţă, m-am trezit din cauza apelului de la Andrei, care, probabil, nu s-a uitat la ceas să vadă că este doar 9.30.

— Ce vrei? îi răspund, cu o voce semi răguşită şi cu creierul varză. Aşa-s eu dimineaţa, îmi trebuie cel puţin două ore să mă dezmeticesc.

— Cum a fost aseară? A? îi aud vocea curioasă de la capătul celălalt.

— Nicicum. N-am făcut nimic. Hai, lasă-mă să dorm!

— Ce prost eşti! Tu ai văzut ce bucată este? Hai că vin pe la tine, să bem cafeaua şi să te învăţ câte ceva despre cum stă treaba cu femeile astea.

— Taci dracului şi rămâi la tine acasă! Vreau să dorm!

— Bine, hai, ajung în jumătate de oră.

— Bă…

N-am mai apucat să spun ceva, căci deja a închis. N-aveam niciun chef de el, oricât de bun prieten mi-ar fi. Ştiţi şi voi senzaţia aia când n-ai chef de nimeni, ci vrei să fii de unul singur. În fine, doar n-o să-l ţin la uşă, nu? Ca atare, mă ridic din pat, mă duc să mă spăl, îmi trag o pereche de pantaloni pe mine, căci nu-l pot primi în costumul lui Adam, chiar dacă eu sunt Adam.

Pun apa pe foc pentru cafea, mă aşez pe scaunul de lângă geam şi îmi aprind o ţigară. Gândul, fără să vreau, îmi fuge la Iulia. Aproape că era un gând obsesiv: ce-o face, ce-o crede, ce se va întâmpla cu noi, ne vom mai vedea – sunt doar câteva chestii ce-mi trec prin cap. Mă simt iar ca la 15 ani, lucru ce-mi displace, într-o oarecare măsură. Ah, că tot vorbeam de obsesie – parcă-i simt parfumul fin şi acum. Încurcate sunt căile vieţii!

Recunosc, mi-e teamă! Noi, bărbaţii, ne temem de femeile pe care le dorim. Da, una dintre

temerile bărbatului este, paradoxal, chiar femeia, însă nu orice femeie, să nu ne înţelegem greşit, ci cea pe care ne-o dorim mai mult ca orice, cea **caic** ne-a pus capac şi ne face să fierbem pe interior Aşa cum simţeam eu pentru femeia asta, pentru Iulia. Restul femeilor, fără supărare, sunt doar nişte numere, nişte trofee cu care ne măgulim orgoliul. Deşi nu o prea recunoaştem, că doar suntem bărbaţi, ne tremură chiloţii atunci când suntem pe punctul de a o pierde pe femeia dorită ori de a pierde ocazia de a o avea.

În fine, se pare că Andrei deja este la uşă, căci soneria îi anunţă prezenţa. Pe drumul spre uşă, fără să vreau, mi-am reamintit că n-am niciun chef de el. Îl înjur în gând şi îi deschid.

— Hai salut! mă ia el în primire.

— Salut! Eşti întreg la cap, prietene? E 10.15 dimineaţa! îi răspund vizibil iritat de prezenţa lui.

— Taci naibii! Ai făcut cafea, aşadar n-ar strica să-mi torni şi mie într-o cană. Că şi mie îmi cam cad ochii-n gură după seara trecută.

— Cât aţi mai stat? îl întreb, în timp ce-i tom cafea.

— Până la opt şi ceva, îmi răspunde cu un zâmbet larg pe chip.

— Şi ce dracului aţi făcut până la ora aia? Aţi stat prin vreo shaormerie?

— Nu, boss! Păi, să vezi… ştii că am rămas doar eu cu Alexandra, nu**?**

— Da, n-am băut atât de mult încât să nu-mi amintesc astfel de detalii.

— Bun, păi partea interesantă este că ea a venit, mai apoi, la mine. Şi de aici încolo pricepi tu.

— V-aţi futut?! îl întreb plin de uimire şi puţină revoltă.

— Da, şefule! Ştii cum se mişcă nebuna? Mamăăă! Nu ştiu unde a învăţat mişcările alea, dar, de astăzi, pot spune că este pe locul întâi în topul femeilor care se fut bine şi cu care am avut de-a face.

— Înseamnă ori că e prima cu care ţi-ai tras-o, ori că ai dat doar de pudice, îi răspund plin de ironie.

— Haha! Amuzantule! Simt că ţi-e ciudă pentru că, în cele din urmă, unul dintre noi a ars ceva aseară. Evident, a reuşit cel mai şmecher.

Nu simţeam niciun gram de invidie. Simţeam dezgust faţă de Alexandra, mai ales după ce mi-a spus aseară. Chiar atât de jalnică să fie încât să şi-o tragă cu unul dintre prietenii mei, ştiind sigur că el îmi va spune totul? Oare aşa avea ea de gând să-mi atragă atenţia? Dacă da, proastă alegere. Aş fi sunat-o şi i-aş fi zis că poate lua tot Bucureştiul la rând, pentru că noi doi nu mai avem vreodată vreun drum comun, oricât de scurt ar fi el. Dar m-am abţinut să o sun, altfel i-aş fi arătat că îmi pasă câtuşi de puţin şi n-aş fi vrut să-mi înţeleagă greşit

mesajul.

— Super, Andrei! Bravo, mă!

— Dar tu ce ai făcut aseară cu Iulia?

— Ne-am plimbat, am vorbit despre o grămadă de chestii, lucruri de genul.

— Parcă ai fi virgin!

— Andrei, lucrurile nu se termină mereu cu sex, ştii? Şi, de obicei, lucrurile de durată nu se termină cu sex încă din prima seară. Tu crezi că vei avea o relaţie cu Alexandra?

— A, nu, Doamne fereşte! Cred că-i panaramă tipa.

— Vezi? Indiferent dacă este sau nu o femeie uşoară, noi, bărbaţii, când reuşim să futem din prima seară, căpătăm şi un gram de neîncredere în femeile din faţa noastră. Și-atunci, de ce este rău că doar am vorbit?

— Eh, lasă-mă cu filosofiile de dimineaţă, Adam! Nu mă duce capul la ora asta, aşadar fie cum spui tu.

— Merçi de înţelegere!

— Ce facem astăzi? mă întreabă plin de entuziasm, de parcă eram pe punctul să plecăm într-o vânătoare de comori.

— Nu ştiu, eu nu sunt omul care îşi face planuri de pe o zi pe alta. Mâine începe facultatea, aşadar…

— Ahahahaha! Coane, e facultate, nu clasa a 9-a, când, cu o seară înainte, te băgai la zece în

pat pentru a fi fresh a doua zi! Hai să ne distrăm, că doar suntem tineri şi, ghici ce? Suntem în capitala distracţiei!

— Nu ştiu ce să zic. Am să te anunţ în timp util.

— Cam slăbuţă cafeaua asta. Se vede că, probabil, e prima dată când faci cafea.

Andrei şi remarcile lui. Inconfundabile, de altfel! Da, aşa este, prima dată când fierb apă şi o arunc peste un amărât de ness. Fuck me!

— Hai, fuguţa la tine acasă, Andrei! Am treabăăă!

— Să te masturbezi cu gândul la Iulia a? şi bufneşte în râs.

— Cum de ai ghicit, prietene? Dacă tot insişti să rămâi, poate mi-o faci tu. Ce spui?

— În cazul acesta, plec. Hai, papa, ne auzim!

Se pare că a mers tactica. Am rămas singur. Doar eu cu gândurile mele. De fapt, gândurile mele către Iulia. Nu aveam numărul ei de telefon. Nu aveam profilul ei de Facebook, nu aveam nimic şi abia acum am realizat asta! Singura legătură era Alexandra, însă fie că îi ceream eu (probabil, mă refuza din prima), fie că îi cerea Andrei (probabil că şi pe el îl refuza din prima, fiind conştientă că îl cerea pentru mine), n-aveam vreo şansă să-l obţin.

Mă sună tata.

— Ce faci, golane? îi simt vocea plină de

entuziasm.

— Aşa şi aşa. Am o dilemă, tată! îi răspund.

— Ce te frământă? vocea lui căpătând o tentă de îngrijorare.

— Tată, ştiu că sunt suficient de mare încât să-mi port singur de grijă, dar de data aceasta prefer să-ţi spun prin ce trec. Simt că am nevoie de sfatul tău părintesc, am nevoie să mă ajuţi să găsesc un răspuns.

— Te ascult, doar spune odată! E ceva grav? vocea lui devenind de-a dreptul gravă.

— Cred că m-am îndrăgostit, tată! Şi îmi este teamă! Nu m-aş fi temut atât de tare dacă nu aş fi simţit cât de repede îmi acaparează sufletul fata asta. Nu, nu m-aş fi temut absolut deloc dacă sufletul îmi era plin de ea într-un an, dar mie îmi este deja plin după câteva ore. Tată, dacă nu va fi să fie, ce naiba mă fac? Da, ştiu, sunt bărbat, dar unde scrie că bărbaţii nu au acces la temeri, la momente de nelinişte sufletească, la disperare? Şi dacă o să mă vrea doar dimineaţa, să-i fac cafeaua, să o sărut pe frunte, să-i urez să aibă o zi minunată, iar seara preferă singurătatea? Sau mai rău, pe altul? Ce o să mă fac atunci, tată? Am nevoie de sfatul tău, am nevoie să-mi explici ce trebuie să fac şi chiar dacă doar eu pot decide, nu mi-ar strica puţină îndrumare – aşa ai făcut mereu când mă vedeai descumpănit!

— Mă bucur că nu este altceva mai grav.

Înţeleg ce spui, dar chiar aşa tare ţi-a pus capac fata asta? mă întreabă plin de uimire, ştiind că eu am mers mai mult din floare-n floare.

— Tată, îmi este de ajuns să mă uit la ea şi simt cum mă topesc, cum genunchii ce pot susţine cele 70 de kilograme nu sunt capabili să susţină două grame de suflet fericit! De fiecare dată când mă gândesc la ea, îmi fuge atât de repede sângele prin vene încât simt că-mi ia foc tot corpul. Ce să mă fac, tată?

El m-a ascultat tăcut, probabil, cu un zâmbet calm pe buze şi parcă-i văd ochii lui verzi şi vii strălucind a bunătate, apoi mi-a spus:

— Fiule, dacă sufletul este ameţit de parfumul pielii ei, dacă picioarele îţi sunt moi când te gândeşti la ea, dacă nerăbdarea se cuibăreşte în sufletul tău când te gândeşti la următoarea voastră întâlnire, dacă inima îţi este o tobă ce cântă simfoniile fericirii, atunci probabil că au apărut sentimentele. Şi ştiu că voi, tinerii, credeţi că iubirea vine după un număr fix de zile, dar nu este aşa. Iubirea nu o vei întâlni pe toate gardurile, nici la o vârstă anume, nici într-un loc anume – ea vine când vrea, pleacă când vrea şi cine ştie dacă se mai întoarce. Şi cred că ştii şi tu asta. Îmbracă-te şi du-te, spune-i ce simţi! Fără frică! O iubire neîmpărtăşită lasă în urmă mai multe regrete decât o iubire încheiată! Nu te speria de ceea ce te face fericit şi nu îţi rupe

singur aripile de frica unei căzături urâte – niciodată nu poţi fi sigur de viitor.

— Dar nu am cum să dau de ea, pentru că nu am nici numărul ei de telefon, nici adresă, n-am nimic care să mă ajute să-i spun ceea ce simt.

— Ai răbdare atunci! Dacă este să fie, destinul vă va deschide porţile astfel încât voi să vă întâlniţi.

— Bine, tată! Hai că te las, simt nevoia să fiu singur puţin. Îţi mulţumesc frumos!

— Sunt aici, în caz că ai nevoie de ceva! Te-am pupat! Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, papa!

I-am închis telefonul şi am căutat numărul Alexandrei în agendă. Trebuia să iau problema în propriile mâini, nu doar să aştept ca destinul să se îndure de mine. Evident că nu l-am găsit, pentru că îmi schimbasem telefonul între timp. Ca atare îl sun pe Andrei şi-l rog să-mi dea numărul ei de telefon. Se conformează, aşadar iată-mă în posesia lui! O sun:

— Alo!

— Bună, Alexandra!

— Bună! Cine eşti? mă întreabă cu o iritare evidentă în voce, de parcă am întrerupt-o dintr-o partidă nebună de sex.

— Adam sunt. Să nu cumva să închizi!

— Pentru o secundă, m-am gândit să îţi închid. Ce vrei?

— Ştiu că pare aiurea, dar, te rog, dă-mi şi mie numărul de telefon al Iuliei.

— Aşa prost eşti, mă? Nici măcar un număr de telefon n-ai fost în stare să obţii, după ce te-ai plimbat în curul ei o noapte întreagă? Nu ţi-l dau, sâc!

— Serios? Hai nu fi…

N-am apucat să termin fraza, pentru că deja ea a închis telefonul. Eram sigur că aşa se va întâmpla. Femeile şi orgoliile lor! Şi mai spun că noi, bărbaţii, avem un orgoliu mare cât Casa Poporului! Eh, nu am apucat să-mi termin gândurile, când primesc un mesaj:

„Du-te dracului de 0777909876!”. Era de la Alexandra, care s-a îndurat de mine şi a trecut peste orgoliu, se pare! îmi retrag cuvintele despre femei şi orgoliu.

Bun, hai să-i scriem, Adam!

„Bună, Iulia! Adam sunt. Poţi vorbi?” – cred că a fost cel mai sec mesaj pe care l-am trimis vreodată, dar, în definitiv, ce era să-i spun? Doar nu puteam să-i scriu „Bună, Iulia! Sunt mort după tine şi abia aştept să ne futem nebuneşte!”

După vreo zece minute, primesc răspuns la mesajul meu: „Hei, bună, Adam! Din păcate, am ceva treabă şi nu pot vorbi curând. Ne auzim!”. Ei bine, asta se traduce prin n-am chef de tine acum şi probabil că nu voi avea vreodată.

Măcar am încercat. Dacă mă va mai căuta,

vom vedea. Dacă nu, am să-mi revin din visarea asta.

Toată ziua am petrecut-o uitându-mă la seriale. Şi aşteptând un semn de la Iulia. L-am refuzat pe Andrei care m-a invitat la o băută cu prietenii lui. Până la miezul nopţii, nu am primit nimic. Îmi spun că este cât se poate de clară treaba – nu vom mai avea de-a face vreodată, aşadar m-am pus să dorm.

A doua zi, am fost la facultate, unde mi-am cunoscut colegii şi colegele. Mă rog, mai multe colege decât colegi. Frate, fetele astea de la Litere sunt bune rău!

Şi a trecut o săptămână în care programul meu a fost simplu – trezit, spălat şi îmbrăcat, drum spre facultate, cursuri, drum spre casă, seriale, câteva telefoane către diverşi amici, seriale, mâncat, fumat, somn. Şi cam aşa au trecut primele cinci zile de facultate. Şi tot aşa a trecut şi weekend-ul, excluzând partea cu facultatea. Mi-am zis că dacă voi fi în Bucureşti, am să ies şi-am să fac, şi-am să dreg. Pe dracul Eram mai trist decât un pensionar – şi ăla e mai activ decât mine!

SUNT OAMENI CĂRORA LE SPUI MII DE CUVINTE ŞI NU ÎNŢELEG NIMIC. ŞI OAMENI CĂRORA NU LE SPUI NIMIC, DAR

ÎNŢELEG TOTUL DOAR PRIVINDU-TE.

Respingerea Iuliei m-a dat peste cap. Următoarele două săptămâni au decurs după același program, astfel încât Andrei s-a speriat că s-ar putea să mă izolez pentru tot restul vieţii în apartamentul meu cu două camere! Aşadar, de la el putere, a hotărât să-mi facă o vizită, în pofida insistenţelor mele să nu vină. N-am putut să mă înţeleg cu el, firesc de altfel, ca atare a trebuit să-l primesc în casă şi să-l ascult.

— Bă, tu eşti idiot? Ce morţii mă-tii stai în casă toată ziua? Ai venit aici să stai între patru pereţi? Du-te dracului acasă la tine, că şi acolo ai patru pereţi şi acolo nu mai eşti nevoit să plăteşti chirie. Mă rog, să plătească ai tăi.

83

— Ai terminat? îl întreb sictirit.

— Nu am terminat! Voi termina când te decizi să profiţi de faptul că te afli într-un oraş în care poţi găsi zeci, dacă nu chiar sute de modalităţi de a te distra!

— Andrei, la ce bun să mă distrez dacă mintea îmi este în altă parte? Tu chiar crezi că o distracţie de-o seară poate şterge cu buretele toate gândurile mele? Tu crezi că o partidă de sex, oricât de bună ar fi, poate stinge o dorinţă atât de arzândă? Hai să fim, pentru o secundă, maturi şi

să nu ne demonstrăm că am trăit degeaba până la vârsta asta!

— Bine, fie! Ai dreptate, dar ştii că mi-e greu să recunosc astfel de lucruri. Din orgoliu de bărbat. Bine, şi cred că o partidă bună de sex poate şterge orice.

— Te înţeleg, dar, pentru o clipă, nu strică să lăsăm deoparte orgoliul şi sexul, şi să fim sinceri măcar cu propria persoană dacă celorlalţi nu vrem să le arătăm adevăratele trăiri.

— Păi şi dacă o vrei atât de tare, de ce nu faci ceva în privinţa asta? Adică în loc să stai în grota asta cu două camere, nu este mai bine să o chemi la un pahar de ceva?

— Nu-mi răspunde.

— I-ai scris?

— Da, Andrei. Dar nu mi-a mai scris nimic.

— I-ai scris mai mult de un mesaj?

— Doar unul. Nu am vrut să o stresez ori să par disperat.

— Aha! Nu vrei să pari disperat, zici? Păi cum este cu orgoliul despre care-mi spuneai că ar fi bine să fie lăsat deoparte uneori?

— Da, dar nu este acelaşi lucru.

— Mă laşi? Hai, scrie-i!

— Nu ştiu dacă…

— Taci, mă, şi scrie-i acum! Spune-i ce simţi! Nu mai fi pămpălău, pentru că fix din cauza asta vei pierde. Parcă ştiai lucrurile astea, dar văd că

ştii doar să le spui altora, nu să le aplici şi în cazul tău.

— Şi ce să-i scriu? îl întreb confuz.

— Ahahahaha! Tu, marele scriitor, nu ştii ce să-i scrii? Păi cred că în acest caz ar fi bine să te laşi de Litere şi să te apuci de Politehnică, de exemplu. Acolo este cu cifre, nu cu litere.

— Nu sunt încă scriitor! Bine, hai, acum că am lămurit problema, mă laşi în pace şi te duci frumuşel la tine acasă?

— Nu! Până nu-i scrii, să văd eu, nu plec de aici.

— Bine, mă, scaiete! Priveşte!

„Bună, Iulia! Am aşteptat un semn de la tine, însă cred că te-ai luat cu altele şi ai uitat. Ce zici, ieşim la un pahar de vin?”. Concomitent cu apăsarea butonului „Trimitere”, Andrei a izbucnit într-un râs isteric. Văzându-mi privirea contrariată şi după ce s-a mai liniştit astfel încât să poată vorbi, mi-a răspuns:

— Ce texte de doi lei ai! Ahahahaha! Credeam că eşti mai bun la cuvinte, dar se pare că mă înşelam amarnic.

N-am apucat să-i răspund, căci am primit mesajul mult aşteptat.

„Îmi cer mii de scuze! Am uitat. Desigur că ne vedem! Eu sunt liberă astăzi, de exemplu. Ce spui?”

— Na, fraiere! Mi-a răspuns! Hai, fuguţa acasă

şi lasă-mă să mă pregătesc!

— Fără mine ai redeveni virgin, amice! Baftă!

A plecat tâmpitul, iar liniştea a revenit în preajma mea. Însă ceva nu-mi dădea pace – cum să uiţi dacă îţi pasă câtuşi de puţin de un om? Adică eu nu aş putea să uit de cineva de care îmi pasă. Poate că nu or fi toţi ca mine, însă mi se pare penibil să spui că te-ai luat cu altele şi ai uitat. În fine, vom vedea ce se va întâmpla astăzi.

„Da, este perfect astăzi. Unde vrei să ne vedem?” îi răspund la mesaj.

„La mine sau la tine”. vine replica. Şi, în următorul moment, simt cum mă cuprinde o bucurie de nedescris.

„La mine”. Îi scriu.

„Perfect! La ora 20 este ok pentru tine?”

„Da, uite adresa: Piaţa Alba Iulia, nr. 8, bloc 17, etaj 10, apartamentul 60. Iau eu vinul”.

„Perfect! Sunt acolo la 20. Te pup!”

Mai aveam două ore şi un sfert până când femeia la care m-am gândit în ultimele două săptămâni va păşi în apartamentul meu. Evident, este cam dezastru în casă – ca în orice apartament în care trăieşte un băiat. Mă apuc să strâng, să şterg pe ici, pe colo – mi-a luat o oră jumătate să fac apartamentul să arate cât de cât decent. Dau o fugă la magazinul de la parterul blocului, iau două sticle de Purcari Roşu Sec. Ajuns acasă, le arunc în frigider şi pe mine mă arunc sub duş.

19.55. O aştept aşa cum aşteaptă un copil Crăciunul. Sunt în bucătărie, cu ochii pe geam şi ţigara în gură. Sunt puţin stresat, deşi nu-mi pot explica de ce. Vreau ca întâlnirea să decurgă bine, nu-mi permit să fac vreun pas greşit. Asta simt.

Ora 20.05 mă găseşte în aceeaşi poziţie, cu speranţa încă întreagă că va apărea la uşa mea. Eh, fetele întârzie de obicei, îmi spun. Nu-mi fac griji!

Ora 20.30 mă găseşte tot pe geam, având în minus patru ţigări. Speranţa începe să mă părăsească. Probabil că nu va veni. Ironic, îmi spun că probabil iar a uitat. Nu-i dau mesaj, căci asta chiar ar însemna să devin un disperat. Şi nu, nu vreau să fiu aşa ceva, nici în ruptul capului. Desigur, vorbea orgoliul masculin, cel care ne ţine, uneori, la suprafaţă.

20.55. Bate cineva la uşă. Mă reped la uşă, deschid, iar de partea cealaltă a pragului văd cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o până atunci. Iulia era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi, un tricou alb prin care i se vedeau sânii şi un cardigan negru, iar un strat fin de machiaj îi acoperea chipul. Nimic special, însă pentru mine era cea mai frumoasă femeie din câte mi-au fost date să întâlnesc. Ce să-i faci sufletului când el aşa vrea să privească omul din faţa ta?

— Bună, Adam! Pot intra? mă întreabă râzând.

— A, da, da, desigur, îi răspund eu după ce mă

trezesc din visare. Scuze, eram puţin cam captivat.

— Am observat. E-n regulă!

O invit în sufragerie. Şi, la dracu', şi-a scos cardiganul, lăsându-şi sânii să mă privească într-un mod total neadecvat, prin materialul acela subţire al tricoului. Da, am o fixaţie cu sânii femeilor, recunosc.

— Ce îţi aduc de băut? o întreb cu privirea pe jumătate aţintită spre bustul ei generos.

— Am zis că bem vin, nu?

— Aşa este. Scuză-mă două secunde, mă duc să torn în pahare.

Ajuns în bucătărie, scot sticla din frigider, o desfac şi tom în pahare. În acelaşi timp, mă gândesc cum ar arăta femeia asta în patul meu. Mi-am scuturat capul cât să alung, pentru moment, astfel de gânduri. Adam, de data asta poate ar fi bine să începi să gândeşti şi cu creierul, nu doar cu penisul, spuse vocea din capul meu. Şi nu spunea deloc rău.

Revin în sufragerie, îi ofer paharul de vin, mă aşez pe canapea lângă ea, timp în care îndreaptă spre mine paharul:

— Pentru noi! spune.

Rămân prost. Cum adică pentru noi când „noi" încă nu există? Ce vrea să spună?

— Pentru noi, îi răspund, intrând în jocul ei şi urmând să aflu răspunsul mai târziu.

— Ce ai mai făcut? mă întreabă afişând acelaşi zâmbet senin ca cel din seara în care ne-am cunoscut.

— Nimic special. Am fost la facultate, mi-am cunoscut colegii, pe-acasă, am mai ieşit prin oraş cu băieţii. Tu?

Da, am minţit-o, căci nu era să-i spun că am stat acasă şi m-am gândit la ea, nefiind în stare să îi mai dau un amărât de mesaj. Nu am vrut să-i spun că mi-am înmormântat bărbăţia şi că, pentru două săptămâni, am ţinut doliu.

— Cam la fel şi eu – facultate, acasă, seriale, mi-am căutat job.

— Şi ai găsit ceva care să-ţi placă?

— Nu, n-am găsit ceva care să mă atragă. Mai caut. Aş vrea să-i scutesc pe ai mei de la a îmi trimite bani, căci ştiu că le este greu şi lor.

— Frumos din partea ta, răspund în timp ce mă gândesc la cât de lepră pot fi eu. Iulia, trebuie să-ţi spun ceva!

— Te ascult!

— Te plac! şi uite aşa am scos porumbelul pe gură, poate că prea devreme.

— Ştiu. Te simt. Femeile îşi dau seama când sunt plăcute într-un mod sincer, fără intenţii ascunse, şi când sunt plăcute doar pentru a fi folosite la satisfacerea unor nevoi. Mă rog, cele câtuşi de puţin inteligente îşi dau seama de acest lucru. Restul, sunt ca nişte curci plouate care

habar nu au ce este cu ele.

— Păi şi bărbaţii simt când sunt plăcuţi, îi dau eu replica.

— Da? Păi şi tu ce simţi, de exemplu?

Ce să-i spun? Că de simţit, simţeam că o cam doare-n fund de mine, oricât de frumos mi-ar fi zâmbit ea. Să o mint pentru a doua oară şi să joc la cacealma, spunându-i că simt că mă place? Da, aşa fac.

— Că mă placi. Asta simt.

— Eşti amuzant! Slăbuţe simţuri mai aveţi voi, bărbaţii.

Băga-mi-aş! Am jucat extrem de prost cartea asta. Încă o dată mi se demonstrează că adevărul este mult mai bun decât minciunile, fie ele şi nevinovate.

— Se mai întâmplă să fie stricaţi senzorii, ce pot să spun.

— Pricep, îmi spuse râzând.

Era clar că exista ceva la mijloc şi că nu greşisem foarte tare când am spus că mă place, însă, poate, dintr-o dorinţă de a nu da cărţile pe faţă încă de la primul joc, încearcă să păstreze distanţa, minţind şi ea.

— Vreau să te întreb ceva, Adam! Ce este dragostea pentru tine? Cum o vezi?

— Ce este pentru mine? Cea mai frumoasă întâmplare din viaţa unui om, îi răspund, spunându-mi că a evoluat brusc discuţia înspre

chestii serioase.

— Frumos, îmi place cum vezi lucrurile.

Eu nu înţeleg de ce unele femei simt nevoia de a întreba bărbatul cum vede el dragostea. Nu este prima ţipă care îmi pune întrebarea asta. De parcă dacă cineva ar crede că dragostea înseamnă doar futai zi-noapte, va răspunde sincer la întrebare! Cu toţii putem minţi uşor, mai ales când e vorba de discuţii din acestea de-o filosofie siropoasă. Să fim serioşi, nu ne-am născut ieri! Desigur, i-am răspuns sincer, căci eu chiar consider că atunci când te loveşte dragostea, este cea mai frumoasă întâmplare, pentru că, din ea, vin restul bucuriilor.

— Acum e rândul meu să-ţi spun ceva, Adam!

— Spune.

— N-am fost sinceră faţă de tine prima dată când ne-am văzut. De fapt, am omis voit un anumit aspect.

— Ce aspect? o întreb extrem de curios.

— Pe atunci, aveam iubit. Însă, te rog, nu te supăra. Doar ascultă-mă!

— Ok, fie. Continuă.

Da, simţeam că omisiunea aceasta mă deranja. Era un aspect destul de important, zic eu. Şi, evident, ca orice alt om, ce mă determină să nu cred că va face acelaşi lucru cu un alt tip în cazul în care noi doi vom fi împreună? Când porneşti încă de la început cu puncte minus la încredere, este cam greu să construieşti ceva care să dureze.

Dar, în fine, eram dispus să-i aud povestea pentru a fi sigur că voi lua decizia corectă.

— Între noi nu mai mergea treaba. Ne-am răcit, ne-am distanţat unul de celălalt, dar, dintr-o comoditate greu de explicat, am fost de acord, tacit, să lăsăm relaţia să se destrame de la sine. Da, poate că am fost laşi, proşti, iresponsabili ori leneşi. Eu una îmi asum acest lucru.

— Ok…

— Stai, n-am terminat! în seara aceea, te-am întâlnit pe tine. Tu ai fost scânteia ce a aprins focul ce a ars definitiv fosta mea relaţie. Tu ai fost motivul pentru care eu am găsit puterea de a mă trezi din adormire şi a realiza că trebuie să-mi strâng lucrurile şi să ies din viaţa acelui om.

— Ce telenovelă! îi răspund vizibil deranjat de omisiunea ei.

— Te rog, nu mă trata aşa! Da, te-am plăcut încă din prima clipă. Tot ceea ce s-a întâmplat între noi în acea seară a fost real, a venit din suflet. Eu eram scufundată sub apă, stând să mă înec, iar tu ai fost ca o gură de oxigen ce m-a ajutat să îmi găsesc puterea să ies la suprafaţă. Nu, nu te mint, însă ai dreptul să crezi orice vrei tu.

— Bine, să zicem că te cred. De ce nu mi-ai mai dat niciun semn în ultimele două săptămâni? Cum ai putut să uiţi de mine când spui că, vezi Doamne, am fost cerul şi pământul pentru tine?

Mi se pare că nu prea se potriveşte ceea ce spui că ai simţit cu modul în care te-ai comportat.

— Nu ţi-am scris pentru că am vrut să închei relaţia aşa cum se cuvine. Totuşi, după trei ani petrecuţi împreună, nu puteam să fiu o nenorocită şi să plec fără să schimbăm câteva cuvinte înainte. Ţie, după atât timp, ţi-ar plăcea ca femeia să plece, pur şi simplu, fără să-ţi spună ceva?

— Nu, recunosc, nu mi-ar plăcea.

— Vezi! Şi da, acum câteva zile am încheiat definitiv tot ce am avut. Amândoi am înţeles şi am căzut de acord că nu mai este cazul să formăm un cuplu. Şi da, tot de acum câteva zile, m-am tot gândit să-ţi scriu, însă mă simţeam mult prea vinovată. Plus că m-am gândit că deja m-ai şters din memorie. Am aşteptat, deşi poate părea pueril, un semn din partea ta. Şi îţi mulţumesc că mi l-ai dat!

— Aha…

— Adam, te plac! Şi da, nu te-au înşelat simţurile!

Ştiam eu că este ceva la mijloc! însă nu puteam vedea venind una ca asta. Mă simţeam trădat, deşi nu ne lega nimic. Însă, cred eu, pe mine m-au legat acele câteva zeci de minute din DAMON, timp în care am stat îmbrăţişaţi, uitând de lumea din jurul nostru. De aici, probabil, senzaţia de trădare. Cred că nu ai nevoie de o legătură extrem de puternică cu un om, pentru a

simţi că eşti trădat. Cred că este suficient să simţi, în adâncul sufletului, o mică scânteie faţă de cel din faţa ta, iar, în acest caz, o mică omisiune pentru a te simţi trădat, minţit, tratat cu superficialitate. Mă rog, intrăm în filosofii şi acum nu e momentul potrivit.

— Când placi un om, nu-l minţi, indiferent de situaţie. Când placi un om şi-ţi doreşti un început de drum alături de el, primul pas pe care-l faci se numeşte „sinceritate”. Tocmai pentru ca al doilea pas, „încrederea”, să-l urmeze pe primul.

— Ai dreptate, însă puteam să-ţi ascund şi acum aceste lucruri. Acum m-am simţit în stare să-ţi spun asta. Acum am simţit că mi-am găsit puterea de a accepta şi un refuz din partea ta.

— Aha…

Mă ridic de pe canapea şi mă îndrept spre fereastră. Uneori, îmi place să admir capitala de la înălţimea la care locuiesc. Este un peisaj greu de descris – un fel de haos ordonat. Îmi aprind ţigara. Am nevoie de câteva momente de singurătate, în care să-mi pun în ordine gândurile.

— Ce faci? o aud.

— Am nevoie de câteva momente, lui ia.

N-a mai zis nimic, ca atare m-a înţeles fără prea multă vorbărie inutilă. De ce naiba mă simt aşa? De ce îmi pasă atât de mult că a omis voit faptul că avea un iubit atunci când ne-am văzut? Şi, în cele din urmă, contează omisiunea?

N-am răspuns. Mă mulţumesc să privesc în gol şi să trag din ţigară. Uneori creierului îi ia mai mult timp să accepte ceea ce inima ştie deja. Da, nu ascund, inima mea o cerea, însă creierul încerca să o detroneze. Asta este cea mai grea luptă – cea dintre minte şi suflet. Uneori, poate fi ucigătoare, oferindu-ţi cea mai usturătoare înfrângere. Alteori, îţi aduce cea mai frumoasă victorie.

Fără să-mi dau seama, s-a ridicat şi a venit spre mine. Îi simt braţele cum îmi înconjoară mijlocul şi capul ei cum îşi face culcuş pe spatele meu. N-am avut puterea de a-i respinge îmbrăţişarea, ba chiar am simţit-o ca fiind ceea ce-mi doream în acele momente.

— Sunt aici! Pentru noi, îmi spune cu voce joasă, aproape şoptit.

— Te cred, însă tot mă roade că mi-ai ascuns un lucru, în definitiv, irelevant. În acea seară, simţeam că ne aparţinem, indiferent cine ne-ar fi aşteptat acasă. Probabil, dacă aş fi avut pe altcineva, aş fi înşelat, indiferent de consecinţe. Alături de tine mi-aş fi asumat cele mai mari greşeli.

— Mă bucur să aud asta. Dar, acum, sunt aici. Şi nu mai am secrete faţă de tine. Nu crezi că am putea trece peste acest lucru şi să începem ceva frumos, ceva pe care ni-l dorim amândoi?

Nu-i răspund, doar mă întorc înspre ea şi,

câinii un singur gest, îi prin capul între palme, îl trag spre mine şi îi sărut buzele moi. Îmi doream de mult să fac asta. Îmi urmează modelul, iar buzele noastre devin cele mai fericite din lume, explorându-se unele pe celelalte. După câteva momente bune în care am uitat de restul lucrurilor, ne-am desprins din acea îmbrăţişare pătimaşă. Ne privim în ochi, fără a ne spune ceva, fără a ne verbaliza stările. Cred că cele mai sincere conversaţii se poartă între două priviri, nu între două guri.

— Te vreau, îi spun.

— Gând la gând, îmi răspunde cu un zâmbet larg pe chip.

Nu am mai apucat să spun ceva, căci în secunda următoare îşi aruncă tricoul de pe ea, rămânând doar în pantalonii scurţi. Simţeam cum tot sângele din corp se duce înspre un singur organ, cel al plăcerii vinovate. Tot ea îmi scoate şi mie tricoul, lipindu-şi apoi sânii de pieptul meu – iubesc sentimentul de piele pe piele. Respiraţia îmi devine alertă. Simţim amândoi momentul. O iau în braţe, o duc în dormitor şi o arunc în pat. Îi scot pantalonii şi bikinii roşii – culoarea păcatului, zic eu. Mă pun peste ea şi-o sărut, de parcă ar fi unicul moment în care aş putea face asta. Îi sărut buzele cu pasiune şi dorinţă arzândă îi sărut gâtul, muşcând uşor din loc în loc, timp în care simt că i s-a făcut pielea de găină. Pentru o secundă, ridic

privirea şi am în faţa mea tabloul femeii care tremură de dorinţă. Reîntorcându-mă, îi cobor spre sâni – încep cu cel stâng, în timp ce de celălalt se ocupă mâna mea dreaptă. Îi simt sfârcurile întărite sub greutatea buzelor mele. Nu-l omit nici pe cel drept, în timp ce stângul se află sub oblăduirea mâinii mele.

Mă reîntorc şi îi sărut încă o dată buzele. Apoi îmi văd în continuare de treabă – cobor cu săruturile spre abdomen şi mă opresc puţin deasupra locului ce le face pe femei să se simtă fericite. Ştiu că vrea, ştiu că-şi doreşte, însă îmi place să o văd că cere asta. Poate că, pentru unii, este o plăcere ciudată, dar eu aşa sunt construit.

Nu dau totul din prima, ci aştept să-l ceri, după care vedem ce şi cum. Îi simt mâinile în părul meu, ghidându-mă spre locul cald dintre picioarele ei. Ah, draga mea, se pare că ştii ce vrei, fără să te gândeşti prea mult. Hai că-ţi fac pe plac de data asta, căci îmi doresc ca la finalul nopţii acesteia, să te fi simţit aşa cum, probabil, de multă vreme nu te-ai mai simţit.

Îi cobor între picioare, dar, mai întâi, îi sărut interiorul coapselor. Să mai aştepte puţin până când o va inunda plăcerea. Îi aud respiraţia alertă şi ştie şi ea că, în curând, va începe să geamă. Respiraţia asta alertă este un fel de preludiu pentru gemetele ce-o urmează. Hai, Iulia, să-ţi dau ceea ce aştepţi!

Pentru prima dată, clitorisul ei face cunoştinţă cu limba mea, moment în care ea eliberează primul geamăt şi prima zvâcnire. Când lingi o femeie acolo, ar trebui să ştii ce să faci, căci nu orice limbă înseamnă şi un sex oral care să îi ofere momentul mult aşteptat, orgasmul. În timp ce-i ofeream ceea ce am oferit doar altor două tipe, pentru că trebuie să simt să fac asta, o simt cum tremură, aşadar sunt pe drumul cel bun. Îi simt, din când în când, mâna ce devine din ce în ce mai înfiptă în părul meu. Pe furiş, o privesc – cu cealaltă mâna îşi mângâie sânii. Ah, când mă aşteptam mai puţin, corpul ei a tresărit violent, iar gemetele au prins viaţă, devenind mai vocale şi mai dese. Îmi place femeia care se află în pragul orgasmului. Dacă aş fi un pictor ori fotograf, aş imortaliza toate aceste momente.

— Gata, nu mai pot, lasă-mă şi pe mine, îmi spune gâfâind de parcă ar fi fost la vreun maraton. Şi nici n-am început bine, draga mea!

O las să preia conducerea. Mă întind pe spate, iar după câteva momente în care şi-a tras sufletul, o simt peste mine. Mă sărută în semn de mulţumire, după care, la rândul ei, începe să-mi descopere corpul, începând cu gâtul şi terminând cu ceea ce era deja-n erecţie.

Poate că voi fi crucificat pentru ce voi spune, însă cred că trebuie, în primul rând, să fim sinceri faţă de noi şi faţă de cel cu care ne împărţi în

nopţile. Faţă de cel care, fără reţineri, îşi vară capul între picioarele voastre, doamnelor şi domnişoarelor, şi vă face să vă simţiţi în al nouălea cer. Noi, bărbaţii, ştim că vă place să fiţi răsfăţate, să fiţi sărutate în zona acea caldă, cea vinovată de toate plăcerile astea carnale.

Dar şi nouă ne place când femeia iubită este cu capul la jumătatea corpului nostru, oferindu-ne aceeaşi plăcere. Trebuie să vă zic faptul că suptul nu este o chestie aşa, de făcut ca să fie făcut, ci, în sine, este o tehnică pe care, din experienţa mea, nu o stăpânesc foarte multe femei. Dar cum experienţa mea nu este una la scară largă, poate că greşesc. În fine…

Din ceea ce am trăit, pot spune că majoritatea dintre femei se rezumă la un du-te vino din gură, nimic mai mult. Nu, doamnelor şi domnişoarelor, treaba nu s-a terminat aici, sexul oral făcut unui bărbat, nu este ca şi cum ai suge acadeaua ta preferată. Dacă vrei să-l bucuri pe cel pe care-l iubeşti ca pe ochii tăi din cap, fă-o responsabil, şi înţelege că, dincolo de acel du-te vino făcut cu gura în formă de O, mai există atingeri, mai exista priviri aruncate acestuia, pentru că da, nouă, bărbaţilor, ne place să fim priviţi când suntem supţi. Mai există laterale neglijate, mai există opriri şi dezmierdări acolo în vârf, căci, de fapt, aceea este zona cea mai sensibilă. Înţelegeţi ce vreau să zic, sunt sigur.

Dacă vă place ca bărbatul să vă ofere plăceri maxime, oferiţi-i acelaşi lucru. Aşa ar fi corect, nu? Fără supărare sau jenă, fără o ipocrizie crasă, sugeţi-l cât să-i tremure picioarele. Apoi, fără discuţie, puteţi spune că v-aţi satisfăcut bărbatul.

Haideţi să lăsăm deoparte ruşinea, pudoarea, doar suntem destul de maturi încât să nu ne mai ascundem după degete.

Iulia s-a descurcat de minune, însă am oprit-o pentru că amândoi aşteptam să ne-o tragem ca doi nebuni.

S-a pus deasupra, îi place să domine, de asta sunt sigur. A început să se unduiască, în timp ce sânii ei rotunzi se mişcau odată cu ea. Iubesc şi priveliştea asta. Am lăsat deoparte prezervativul, căci, deşi poate că nu este cel mai inteligent lucru, altfel este sexul făcut tară protecţie. Şi, uneori, din iresponsabilitate sau cunoaştere prea bine a propriului corp, preferi să îţi asumi riscurile aferente. Era caldă, umedă, iar mâinile ei îmi zgâriau uşor pieptul. O trag spre mine şi preiau controlul, stabilind ritmul în care ne-o tragem. Repede, pentru plăceri maxime. Un bărbat excitat, un bărbat care face dragoste cu femeia dorită, s-ar putea să termine prea repede. Însă, nicio problemă, mai există numere după primul. Simt momentul şi mă opresc, profit de pauza scurtă pentru a o sărata şi pentru a schimba poziţia. Voiam să o domin, ca atare, am făcut schimb de

locuri. Intru în ea uşor, moment în care un alt geamăt a luat naştere. Mă priveşte şi-mi spune că vrea mai adânc. Dacă femeia îţi cere, îi dai, nu? O mâna lângă capul ei, susţinându-mi greutatea corpului. Cealaltă, în jurul gâtului ei – amândoi preferăm varianta mai hard a sexului. O penetrez şi o simt din ce în ce mai udă. O penetrez şi o simt cum începe din nou să tremure. O penetrez şi-o văd cum îşi muşcă buzele de plăcere.

— Trage-mi-o pe la spate, aşa-mi place cel mai mult, îmi spune.

Mă opresc şi o privesc cum se pune cu spatele la mine. Avea un fund frumos, rotund, care se armonizează perfect cu restul corpului ei.

Se uită peste umăr şi-mi spune să i-o trag cât pot de bine, cât mai adânc şi cât mai repede. Femeia asta este formidabilă! Sexul cu ea s-ar putea să devină o dependenţă periculoasă pentru mine.

O prind de şolduri şi intru în ea, moment în care ea – şi arcuieşte spatele. Mă las uşor peste ea, iar cu mâna dreaptă, pentru un maximum de plăcere, îi stimulez clitorisul. Eu simt că-mi voi da drumul curând, însă nu înainte de a o duce pe culmea plăcerii, căci, zic eu, o femeie nu ar trebui lăsată nesatisfăcută. Geme din ce în ce mai tare, iar picioarele încep să-i tremure, pesemne că se apropie de climax. Da, am avut dreptate, căci cu zvâcniri violente, corpul ei îmi mulţumeşte. După

câteva clipe, mă opresc, căci şi eu am ajuns la final.

După ce revenim de la baie, transpiraţi, dar fericiţi, rămânem pe spate amândoi privind înspre tavan. Sunt minunate clipele de tăcere de după o partidă de sex. Mă sărută, apoi îmi zâmbeşte, înţeleg că a fost bine pentru amândoi.

— Ştiam eu că vom avea momente de neuitat, rupe ea tăcerea.

— De unde ştiai? o întreb amuzat.

— Am simţit eu. Iar cu simţurile femeii, ţi-am mai spus, nu te pui.

— Mă bucur atunci!

— Hai să fumăm o ţigară, dragule!

— De când fumezi? o întreb uimit.

— Fumez doar după partidele bune de sex, îmi răspunde zâmbindu-mi şţrengăresc.

CELE MAI PERICULOASE FEMEI SUNT CELE CARE ÎŢI ADUC RAIUL ÎN PAT ŞI IADUL ÎN VIAŢA!

Recunosc, asta cu partida bună de sex m-a măgulit. Orice bărbat este măgulit când i se fac complimente despre modul în care face sex. Însă,

de cealaltă parte, stau reproşurile legate de performanţele sexuale. Reproşurile astea, zic eu, sunt cele mai dureroase şi, uneori, pot afecta serios bărbatul.

De ce spun asta? Cu ceva vreme în urmă, prin iunie, am întâlnit o tipă cu care am vrut doar să mi-o pun. Atât, nimic mai mult. Şi, desigur, credeam că am fost clar când i-am zis şi ei că nu caut nimic serios. Dar, pentru încă o dată, mi s-a confirmat că degeaba gândeşti ceva dacă simţi cu totul şi cu totul altceva. Ca urmare, după vreo trei partide de sex, i-am spus să încheiem. Nu mă mai atrăgea. Însă ea s-a îndrăgostit de mine, iar despărţirea pentru ea părea ceva de neconceput. Totuşi, n-am ţinut cont de doleanțele ei, ca atare eu am ales să mergem pe drumuri diferite, indiferent de sentimentele ei.

Probabil, din cauza faptului că nu m-au înmuiat rugăminţile ei, a început să-mi arunce reproşuri. Pe lângă cele normale, că îmi bat joc de femei, că sunt un jegos, că-mi doreşte să rămân singur, ei bine, printre ele a fost unul care m-a dat pe spate. A fost ultimul şi cel care m-a afectat cu adevărat – mi-a zis că habar n-am să fut o femeie. Şi, deşi sunt conştient că nu sunt vreun star de filme porno, ci doar un om obişnuit, m-au lovit cuvintele alea.

Mi-am dat seama cât de mult m-au afectat acele câteva vorbe abia când, după vreo două

săptămâni de la discuţia asta, am ajuns în pat cu o altă tipă. Şi, din păcate, micul meu prieten a rămas mort, iar, în acelaşi timp, îmi treceau prin cap vorbele ei. Da, încrederea în mine a avut de suferit, mi-au apărut întrebări în minte ce nu credeam că există sau mi se păreau irelevante. Dacă cel de dinaintea mea a fost mai bun? Dacă a avut-o mai mare? Dacă mă fac de căcat în faţa ei?

Asta a fost experienţa mea de atunci. Eu cu prietenul meu mort, ea cu ochii mari şi cerându-şi scuze că poate ea este de vină. Nu, nu era de vină la cum arăta. Mi-am cerut scuze, am băgat-o pe aia că e din cauza oboselii şi am plecat aproape fugind. Nu, de atunci n-am mai vorbit cu tipa asta.

Mi-am revenit după ce am avut o discuţie cu mine însumi purtată acasă. Dar concluzia e clară – unii bărbaţi s-ar putea să fie extrem de afectaţi după ce li se spune, chiar şi din răutate, fără a fi un sâmbure de adevăr în odioasa afirmaţie, că sunt varză în pat. Şi n-aş încuraja femeile să facă aşa ceva, iar dacă au de gând să o facă, să se gândească cum s-ar simţi dacă cineva le-ar spune că sunt grase, de exemplu. Mă rog, nu ştiu dacă este cea mai potrivită comparaţie, dar este pe acolo.

Am închis ochii pentru o secundă, iar când i-am deschis era deja ora nouă. S-a făcut dimineaţă în aceste câteva secunde. Mai mult, am adormit în doi şi m-am trezit de unul singur, căci nu mai era

nici urmă de Iulia la mine-n apartament. Asta ce-o mai fi însemnând? Verific telefonul, dar n-am niciun mesaj de la ea, în care să-şi justifice cumva plecarea pe ascuns. Ok, posibil să fi fost singura noapte cu ea. Totuşi, să verific şi bucătăria, poate poate, am noroc şi-o găsesc făcând cafeaua.

N-o găsesc pe ea, dar găsesc un plic pe masă. Ciudat! Cred că n-am mai văzut o scrisoare de vreo zece ani.

Când am deschis-o, prima dată am zărit un bileţel pe care scria:

Am plecat şi nu te-am trezit, pentru că dormeai prea frumos. Am plecat aşa devreme pentru că astăzi am un curs de la care nu pot lipsi. E o nebună profesoara asta!

Ştiu că tu vrei să fii scriitor, aşadar am ales să îţi scriu şi eu câte ceva. Le-am scris chiar înainte de a veni la tine. Să mă ierţi dacă e pueril sau de-a dreptul idiot textul de mai jos.

Apoi scot mica ei scrisoare şi încep să citesc:

Ocupă-i timpul femeii de lângă tine cu iubirea ta intensă, astfel încât să nu aibă timp să respire un alt aer în afară de al tău, încât să nu simtă că îşi iroseşte timpul, să nu ajungă să-şi pună întrebări despre viitorul vostru. O femeie plictisită este pe jumătate pierdută. Şi ţine cont, ţi-o spune o ea.

O femeie ocupată cu bărbatul ei nu se va

arunca în braţele altuia. Ar fi de-a dreptul cretină dacă ar face-o. Ea este o femeie veşnic fascinată de cel pe care-l ţine de mână, dorindu-şi să-l descopere din ce în ce mai mult, câte puţin în fiecare zi. La rândul lui, un bărbat care ştie cum să-şi ţină femeia ocupată va avea întreaga ei lume la dispoziţie şi toată fericirea aferentă.

Ocupă-i buzele cu ale tale, încât să nu scoată pe gură cuvinte pe care nu ai vrea să le auzi. Femeile pot spune muuulte tâmpenii pe care le regretă în secunda doi. Ocupă-i trupul cu al tău, încât să nu răcească – nu se ştie cu ce sau de cine este presărat drumul până la farmacie. Ocupă-i mintea, încât să nu aibă timp decât să se gândească la voi doi. Fă-o să râdă mult, încât să nu aibă timp să-şi aducă aminte tristeţile.

O femeie plictisită devine umbra a ceea ce a fost cândva. O femeie care nu are timp să plângă va rămâne lângă tine!

Dar nu exagera cu iubirea, dragule, căci ce este prea mult strică chiar şi cele mai fundamentate relaţii!

P.S.: sper că nu ai râs prea tare după ce ai citit rândurile de mai sus. Te pup!

Recunosc, eram de-a dreptul uluit. N-aş fi spus că are aşa talent la a aşterne cuvintele pe coli. Oamenii sunt surprinzători dacă le dai şansa să-ţi arate părţile lor secrete.

Îi trimit mesaj – „N-am râs deloc! Sunt impresionat! Aştept să te revăd! P.S.: Succes la curs”.

După vreo cinci minute, primesc mesaj de la ea:

„Mă bucur că n-ai râs de mine! Te sun după ce termin cu prostia asta de facultate. Tu nu mergi azi?”

„Nu merg că n-am chef. Fac un duş şi mă apuc să mă uit la serial. Ca triştii). Ne auzim! Te pup!”

„Lepră ce eşti!:)) Vizionare plăcută!”

Am făcut dus şi au urmat vreo cinci ore de privit serialul preferat, adică Suits. Super tare serialul!

Îmi sună telefonul. Era Iulia. La fix!

— Da, draga mea?

— Ce faci, mă, leneşule?

— Acum am terminat ultimul episod din sezonul întâi. Şi cam mor de foame. Tu?

— Acum plec de la facultate. Mi-a făcut asta capul calendar cu marketingul ei. Ce spui, gătim ceva?

— Să gătim? Eu abia dacă ştiu să-mi prăjesc cartofii şi două ouă. Dar te pot ajuta. Sau, mai bine zis, sabota.

— Hai că merg până acasă, îmi iau nişte haine la mine, trec pe la supermarketul de la parterul Mucului tău, iau câte ceva şi apoi ne apucăm de nebunii în bucătărie.

— Păi şi dacă facem nebunii, la ce mai faci cumpărături?

— Haha, amuzantule! Gătim, nu altceva. Toată ziua te gândeşti la prostii?

— Aproape. Bine, te aştept. Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor.

— Bine, hai, te pup!

După vreo oră, ajunge la mine. Cu două plase, de parcă a cumpărat tot supermarketul.

— A mai rămas ceva şi pentru ceilalţi? o întreb în timp ce-i iau plasele din mână.

— Doar casieriţa, îmi răspunde bufnind în râs.

— Ia uite că ştii să faci şi glume!

— Proaste, cel mai sigur.

— Mie-mi plac, aşadar stai liniştită. Nici eu nu sunt expert în glume, dar sigur sunt mai bune decât ale lui Andrei. Chiar, ce-o mai face? Hai că-i dau un telefon şi revin să te ajut, ok?

— Bine, până atunci mă bag şi eu la un duş. Ai gel de duş, nu?

— Nu, mă spăl doar cu apă, îi răspund în timp ce-l apelez pe Andrei.

După câteva momente, îl aud:

— Da?

— Ce faci, mă? îl întreb îngrijorat, căci ceva din vocea lui îmi spunea că nu-i tocmai bine.

— Bine, pe acasă. Tu?

— Auzi, mă crezi prost?

— Nu, de ce? Ce te-a apucat?

— Spune-mi ce-i cu tine! Te cunosc şi-mi dau seama că ceva te supără. Ştii şi tu că prietenii se cunosc între ei.

— Pfff… nici nu ştiu cum să încep, bă!

— Cu începutul ar fi super. Ce s-a întâmplat?

— M-am ars. La figurat, evident.

— Cu cine?

— Ghici? Cu dracul în persoană, cu cine crezi?!

— Nu ştiu cine este acest drac în persoană, deşi cred că este o diavoliţă sexy.

— Mda, ce să zic, cea mai sexy! Cu Alexandra, mă! Cred că m-am îndrăgostit de ea şi mi-a tras o mare ţeapă.

— Mai exact? întreb surprins, pentru că eu nu l-am auzit până acum pe Andrei să spună cuvântul „îndrăgostit”.

— Mai exact, se futea şi cu mine, dar şi cu altul. Super, nu?

— Şi, mă rog, cum ai aflat? Pe-o parte, mă aşteptam ca Alexandra să fie capabilă de aşa ceva. Adică n-a avut o problemă nici când am înşelat-o eu pe Andrada. În fine, nu cred că-s în măsură să judec prea mult astfel de lucruri, doar le-am făcut şi eu cândva.

— Ieri, în timp ce era la duş, a primit un mesaj de la celălalt în care-i spunea că abia aşteaptă să o vadă diseară, că-i de dor de trupul ei. Şi, ghici ce? Mie mi-a spus că va ieşi cu nişte prietene. Mă

aşteptam să fie nişte fete, nu un purtător de penis.

— Şi i-ai zis ce ai văzut? îl întreb curios.

— Normal! I-am spus că îi uşurez munca, să nu se mai plimbe între două locaţii. Ca atare, i-am făcut vânt. I-aş fi dat şi un şut în cur, dar, na, e femeie şi nu ar fi fost frumos din partea mea.

— Aşa este. Mă, vrei să vin la tine?

— Nu, nu. Tu ce faci?

— Eu sunt cu Iulia, ne pregătim să gătim.

— I-auzi! Nunta când o faceţi? întreb asta pentru că văd că aţi început serios treaba. Mâine-poimâine, te aud că o suni pe mă-ta să-i spui că va fi bunică. Apropo, să mă pui naş.

— Bine, aşa am să fac. Dar fără 1.000 de euro nu te primesc.

— Ia mai du-te-n pizda mă-tii! Hai, spor acolo! Ne auzim după nuntă!

— Pa, pa!

Îi închid şi merg în bucătărie, iulia se pare că este un fin observator, pentru că în secunda în care m-a văzut, m-a întrebat ce s-a întâmplat. Ori este ea un fin observator, ori eu habar n-am să-mi ascund trăirile. În sinea mea, simţeam revoltă faţă de faptele Alexandrei şi-mi părea rău de fraierul ăla de Andrei. Nu merita aşa ceva, însă, dacă-mi reamintesc cursul faptelor mele, nici Andrada nu merita.

— A cam luat-o-n bot Andrei.

— Adică?

— I-a tras-o Alexandra urât de tot. Adică şi-o trăgea cu el oficial şi neoficial cu încă unul.

— Căcat! Nu cred!

— Păi cam astea-s faptele. Şi-a asumat şi ea chestia asta.

— Nu o credeam în stare să fie atât de nemernică. Plus că Andrei este un super-băiat. Chiar nu merita asta.

— Ştiu, îi răspund, în timp ce mă gândeam că nu eram singurul care credea că Andrei nu merita aşa ceva. Te ajut cu ceva?

— Nu, doar să stai aici cu mine. Fac o friptură de porc la cuptor şi nişte cartofi cu rozmarin. Ce spui?

— Sună bine, să vedem şi ce gust va avea mâncarea.

— Haha! Cred că dacă vei continua cu astfel de remarci, te voi da afară din bucătărie.

— Bine, tac.

Legat de mâncare – a fost foarte bună, surprinzător aş spune. Parcă mâneam la mama acasă. După-amiaza am pierdut-o vorbind despre tot felul de lucruri, iar pe seară am ieşit în oraş, la un pahar de vin. Mă rog, au fost trei sticle de vin.

Când ne-am întors din oraş şi am ajuns în faţa blocului, ne-a tăiat cheful de sex. Şi ce ne-am gândit noi, cu mintea noastră cretină? Să blocăm liftul între etaje şi să ne împlinim una dintre fantezii. Zis şi făcut! Ne-am tras-o vreo cinci

minute, după care am repornit liftul şi am continuat acasă restul. Era destul de inconfortabil în lift şi am decis amândoi că ne este mai bine în pat. A fost o altă noapte nebună, în care am lins-o, mi-a supt-o, am pus-o capră, m-a subjugat stând deasupra, am plesnit-o peste fund, m-a zgâriat pe spate.

O lună întreagă, traiul nostru în doi a fost destul de clar – trezit, făcut duş, facultate, mâncat, uitat la căcaturi, uneori ieşiri prin oraş, uneori sesiuni ostenitoare de shopping, futut, dormit. Părea că nimic nu ne putea strica armonia, iar noi deveneam din ce în ce mai fericiţi unul în prezenţa celuilalt.

Fericirea în doi a rămas, însă un telefon primit de al ai mei mi-a dat lumea peste cap. Bunicul meu tocmai murise. Am simţit că-mi cade lumea-n cap. Era, după tata, al doilea bărbat pe care-l iubeam cu toată fiinţa mea. De fapt, a fost, în unele momente cât tata era muncă, iar eu stăteam la bunici, un tată. Era modelul meu, omul mereu bine dispus care o iubea pe bunică-mea, după peste 40 de ani, ca în prima zi.

Cu greu, mi-am adunat câteva haine şi le-am aruncat într-un bagaj. Am rugat-o pe Iulia să rămână acasă, căci simţeam să fiu singur. M-a privit cu dragoste, m-a sărutat, iar apoi am plecat cu primul tren spre casă.

În toate cele şase ore, cât face trenul până

acasă, cu riscul de a părea nebun pentru ceilalţi, am lăcrimat. Cu greu m-am abţinut să nu izbucnesc într-un plâns. În acele momente, îmi venea să mă pun în fund şi să plâng. Atât. Să plâng, să mă descarc, să-mi eliberez durerea din interior.

Şi cât de rău îmi pare că nu l-am sunat deloc de când am venit în Bucureşti. Şi cât îmi va lipsi vocea lui, zâmbetul lui, sfaturile lui, glumele lui! De ce ţi se răpesc oamenii pe care-i iubeşti înainte de a fi timpul? De ce nu eşti anunţat, cumva, că va urma o nenorocire? Să ştii să-ţi iei rămas bun, să mai oferi un ultim sărut, o ultimă îmbrăţişare, să spui un ultim mulţumesc. Atât, nimic mai mult.

Din păcate, moartea este fulgerătoare. Moartea nu anunţă. Ea doar vine şi îţi ia unul dintre oamenii iubiţi. Tot ceea ce poţi tu să faci este să te asiguri că atunci când pleci departe de cei dragi, laşi în urmă iubire şi niciun regret. Tot ceea ce poţi tu să faci este să ştii că toate cuvintele frumoase au fost spuse acestora, căci nu ştii dacă ori când îi mai vezi.

Îmi aduc aminte că atunci când eram mic, se lăsa în genunchi şi mă căra în spate, în timp ce bunica mea făcea cei mai buni cartofi prăjiţi pe care i-am mâncat vreodată. Mă plimba prin tot apartamentul lor.

Apoi, el a fost cel care a încercat să mă înveţe şah. Şi ca orice bunic, mă lăsa să câştig fiecare

joc. Cred că, într-un fel, lucrul acesta, că mă lăsa să câştig, m-a ajutat în dezvoltarea mea ca om. Totodată, m-a învăţat să joc şi cărţi. 66, septică, jocuri de acest gen. Da, şi aici mă lăsa mereu să câştig. Dar, deşi câştigam, îmi aduc aminte că-mi explica că-n viaţă nu voi câştiga mereu, important fiind să joc corect şi să lupt până la capăt, să nu renunţ. Acum, când totul s-a năruit, îmi aduc aminte de toate lucrurile pe care le-am făcut cu el. Acum, când nu mai pot să-i spun un mare mulţumesc, mi-aduc aminte de toate nebuniile pe care le-am făcut cu el în rolul de complice. Acum, când el a devenit una cu trecutul, nu mai pot să-i spun că-l iubesc. Acum, când totul s-a sfârşit, nu mai pot face nimic. Doar să mă uit la cer, să cred că este acolo, printre stele, şi să spun în gând „TE IUBESC, BUNICULE!”. Şi „ÎŢI MULŢUMESC PENTRU TOATE CLIPELE!”

Ajuns acasă, m-a luat tata de la gară şi am mers să-l văd. Am fost doar atunci, în acea seară când oricum am stat cinci minute. Nu voiam să mi-l amintesc aşa cum era acum, pentru că el nu era aşa. Zâmbea, era roşu în obraji, plin de viaţă. Nu doar un trup zăcând într-un sicriu de lemn.

În a treia zi, am fost la înmormântare care a fost momentul când am simţit că toată greutatea lumii se lasă pe umerii mei firavi. Am simţit, pentru prima dată, că-s mânios pe soartă. Am simţit că aş fi dat zece, douăzeci de ani din anii

mei pentru a-l mai ţine în viaţă măcar cât să-şi vadă nepotul căsătorit şi să-şi cunoască strănepoţii. Însă, se pare, ceasul i-a sunat poate mult prea devreme. Niciodată nu l-am văzut pe tata plângând ca un copil mic. Niciodată până acum. Ochii lui frumoşi şi verzi erau tulburi de la atâtea lacrimi. Plângea în hohote, un alt lucru care m-a mâhnit. Bunica mea era la pământ, nu cred că mai ştia unde se află în acele clipe. Omul pe care l-a iubit zeci de ani, cel căruia i-a fost fidelă atât timp, cel alături de care a înfruntat greutăţile vieţii, nu mai venea acasă.

Nu vreau să îi văd pe cei dragi suferind. Mai bine eu decât ei. Şi cred că ştim cu toţii această senzaţie, când am lua durerea celor iubiţi şi ne-am da-o nouă. Cred că asta este cea mai exactă definiţie a iubirii.

Am mai rămas acasă încă trei zile, timp în care am încercat să mă adun câtuşi de puţin. În tot acest timp, am întrerupt orice conversaţie cu Iulia şi mă bucur că m-a înţeles. Singura dată când am vorbit a fost în seara când am ajuns acasă. Şi atunci prin mesaje.

„Dacă ai nevoie de ceva, sunt aici! Ai grijă! Te îmbrăţişez!”

„Îţi mulţumesc, Iulia!”

Asta a fost toată conversaţia noastră din ultimele şase zile. Pe Andrei, care aflase de la Iulia cred, l-am ignorat în tot acest timp. Ne vom vedea

în Bucureşti, vom vorbi atunci. Nu despre asta, căci nu-mi place să-mi reamintesc de astfel de momente.

Prietenii mei de acasă au încercat să mă scoată din stare, chemându-mă la o cafea, un vin, o poveste. M-am dus, însă deşi eram prezent fizic, gândul îmi era departe. Au simţit că nu eram în apele mele, dar m-au lăsat în pace şi bine au făcut. Eu sunt construit ca atunci când înfrunt un moment greu să fiu singur. Mă enervează dacă cineva încearcă să mă scoată din stare. Mă enervează dacă sunt întrebat de milioane de ori ce am şi cu ce pot fi ajutat. Vreau singurătate, vreau să rămân doar eu şi gândurile mele. Sunt suficient de puternic încât să mă adun, ca atare nu am nevoie de ajutor din exterior. Ştiu că sunt gesturi frumoase şi le apreciez, dar prefer să fiu lăsat în pace în astfel de momente. Mă vindec mai bine, mai repede.

Drumul înspre Bucureşti a părut mai scurt decât de obicei pentru că am adormit. Probabil, oboseala acumulată în ultimele zile şi-a spus cuvântul şi, în cele din urmă, m-a răpus.

Am ajuns la miezul nopţii în gară. Spre surprinderea mea, o văd pe Iulia. Ştia când ajung, însă nu mă aşteptam să mă aştepte. A venit în fugă spre mine şi m-a luat în braţe. A fost cea mai puternică îmbrăţişare din ultimele zile. Nu ştiu de ce am simţit-o aşa, poate pentru că nu mai eram

acasă, lângă ai mei. Am izbucnit în plâns.

— Sunt aici, iubitule! îmi şopteşte la ureche. Plângi, este foarte sănătos. Stăm aici până dimineaţă dacă asta simţi să faci. Pune capul pe umărul meu şi descarcă-te.

— Îţi mulţumesc! îi răspund printre suspine.

După ce m-am liniştit, mi-a şters lacrimile, m-a luat de mână şi am plecat spre staţia de taxi. În acel moment, parcă eram într-o altă dimensiune, unde doar eu mă aflam şi unde simţeam doar o strângere de mâna. Mintea-mi zbura, nu mă puteam concentra, însă Iulia s-a ocupat să găsească un taxi. M-am trezit din visarea asta ciudată abia când am ajuns în faţa blocului şi a trebuit să ne dăm jos din taxi.

Ajunşi acasă, m-am aruncat în pat. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am făcut. Simţeam să închid ochii, să mă întind şi să-mi las mintea să continue să zboare. Aşa mă vindec eu. Nu prin cuvinte de încurajare, nu prin metode de a fraieri mintea să uite ceea ce s-a întâmplat, ci prin a ajunge să accept ceea ce s-a întâmplat. Astfel de lucruri fac parte din viaţa fiecăruia, în fond şi la urma urmei. Cu toţii trăim momente dureroase, iar cel mai important lucru pe care poţi să-l faci în drumul spre vindecare este să accepţi. Să accepţi fatalitatea. Să accepţi eşecurile. Să accepţi despărţirile. Să accepţi dezamăgirile. Atât, să accepţi. Apoi, încet, dar sigur, începe vindecarea

şi, oricât de greu ar părea de crezut, momentele de acest tip te formează ca om, te şlefuiesc.

— Facem nani?

— Am dormit pe tren, nu mi-e somn, îi răspund.

— Ok, ştiu că nu vrei să fii bătut la cap, aşadar te voi lăsa în pace. Dacă vrei să vorbim, sunt aici. Dacă ai nevoie de un umăr pe care să plângi, sunt aici.

— Apreciez!

S-a ridicat din pat şi s-a dus în bucătărie. A pus de cafea pentru că am simţit aroma inconfundabilă îi licorii maronii. M-am ridicat şi m-am dus şi eu. Simţeam, totuşi, nevoia să fiu cu cineva, să fiu în compania cuiva, iar Iulia se potriva perfect cu ceea ce aveam eu nevoie.

— Îţi torn?

— Te rog.

Ne aprindem fiecare câte o ţigară şi sorbim din cafeaua caldă.

— Ce ai făcut în toate aceste zile? o întreb, dându-mi seama că am tratat-o ca şi cum n-ar fi existat. Ştiu, mă înţelege, dar…

— Am fost la facultate, am venit înapoi acasă, mi-am adus câteva lucruri la tine. Dacă te deranjează că, într-un fel, m-am mutat aici, să-mi spui.

— Este ok, stai liniştită.

— Bine, dar dacă te va deranja, te rog să-mi

spui. M-am mutat mai degrabă pentru a fi lângă tine, în niciun caz pentru a te sufoca.

— Bine, aşa am să fac. Acum, în aceste momente, am nevoie de un om în preajma căruia mă simt liniştit. Iar tu eşti acea persoană, Iulia!

— Mă bucur să aud asta! Chiar ţin la tine şi, recunosc, mi se rupe inima când te văd aşa. Însă, ştiu eu, ai să-ţi revii şi-ai să fii mai puternic decât înainte.

— Mulţumesc!

Am tăcut amândoi şi ne-am aprins a doua ţigară. Nu ştiu cum sau de ce, dar, pentru prima dată, am simţit că prostia asta mă liniştea.

— Mă duc să fac un duş şi mă pun în pat, îi spun Iuliei.

— Ok, voi veni şi eu lângă tine.

În zece minute, eram deja în pat, cu plapuma trasă până la bărbie, ca un copil mic. Ea şi-a pus capul pe pieptul meu. Aşa am adormit. Am avut trei vise, toate cu el, cu bunicul meu. Frate, nici inconştientul nu-ţi dă pace în astfel de momente. De fapt, ridică la suprafaţă tot ceea ce ai gândit, simţit, fără să conştientizezi.

Dimineaţă, mă simţeam mai obosit decât înainte de a mă pune-n pat. Clar, psihicul meu are nevoie de nişte întăritoare extrem de eficiente. Dar, din păcate, încă nu mi-am dat seama care-s acelea.

Toată nebunia asta a durat cam vreo trei

săptămâni, după care am început să mă vindec. În tot acest timp, Iulia a rămas lângă mine, având grijă de cel alături de care împărţea nopţile şi zilele. În niciun moment, n-am văzut-o cedând ori săturându-se să-mi poarte de grijă, ci mereu am văzut-o devotată cauzei. Lucru rar, dacă este să ne gândim că trăim într-o lume egoistă, o lume în care binele propriu este deasupra binelui comun. N-am dat nici pe la facultate, nici prin oraş, ci m-am baricadat între patru pereţi, dându-mi timp să accept, să mă vindec, iar, mai apoi, să mă ridic mai puternic decât înainte. Şi am reuşit.

— Îţi mulţumesc! îi spun Iuliei, într-o dimineaţă de sâmbătă, după ce ne-am trezit şi am făcut cafeaua. Îţi mulţumesc pentru răbdare, pentru curajul de a-mi fi alături în astfel de momente deloc uşoare.

— Cu drag… este!

Îi zâmbesc, prefăcându-mă că nu am înţeles jocul de cuvinte. Dragostea, în acest moment, nu cred că era subiectul despre care aş fi vrut să vorbesc. Sau să-l simt. Aşa-s eu – după o perioadă grea, pentru o vreme, mă feresc de alte lucruri care mi-ar putea face rău. Probabil, în alţi termeni, se numeşte instinct de conservare a fericirii proaspăt redobândite.

— Ce facem astăzi, dragule?

— Nu ştiu, n-am idee! Tu ce propui?

— Să mergem să bem un vin, undeva în oraş.

Să mai ieşim puţin din casă. Ce spui?

— De acord. Pe la cât vrei să plecăm?

— Pe la ora opt? Este ok?

— Da, foarte. Atunci, în seara asta, mergem să ne turnăm un vin bun pe gât în jos. Recunosc, mi-e puţin dor de lume.

— Haha! Hai să te pup, iubitule! Mă bucur că ţi-ai revenit!

Mă sărută, însă în acel sărut am simţit că s-a întâmplat ceva. Nu ştiu să explic ce am simţit – ceva între îngrijorare şi supărare. Nu era timpul să o întreb, ci am să deschid subiectul deseară. Poate mă înşel, poate m-au lăsat reflexele de a simţi omul, nu ştiu, vom vedea.

SĂ ÎŢI ADUCI AMINTE DE ASTA:
ÎNTRE CEL CARE TE VREA ŞI CEI CARE AR
FACE ORICE SĂ TE AIBĂ ESTE 0 MARE DIFERENŢA!

Am gătit împreună la prânz, am mâncat, ne-am uitat la un film, după care am început să ne pregătim. Ea a început pe la ora şase, pentru că femeile, după cum bine ştim, au nevoie de două secole pentru a fi pregătite de o ieşire banală în oraş. Mie mi-a luat cam 40 de minute – duş,

îmbrăcat, aranjat, încălţat.

Am renunţat să mai chemăm taxiul, pentru că eram la 10 minute de mers pe jos de centrul vechi al Bucureştiului, locul unde se întâmplă nebuniile. După ce ne-am plimbat vreo 30 de minute, studiind locurile, am ales unul mai retras, pe unde nu se perindă-n voie gloata de oameni gălăgioşi. Am decis să rămânem pe terasă, căci temperatura de afară ne ajuta. Am comandat un vin rosé demi-sec şi o apă minerală. Asemenea snobilor, aş spune, dar chiar de asta ne era poftă.

După ce ospătăriţa ne-a adus comanda, ne-a turnat în pahare şi ne-a lăsat singuri, am întrebat-o:

— S-a întâmplat ceva în ultima perioadă? Ceva de care ar trebui să ştiu?

— Credeam că nu vei observa. Se pare că, oricât de mult aş fi vrut să te scutesc de asta, n-am reuşit. Da, mi-a scris fostul meu. Mă vrea înapoi.

— Ce?! Şi tu ce i-ai spus?

La aşa ceva parcă nu mă aşteptam. Cumva, noi, bărbaţii, când vine vorba de fostul devenim extrem de orgolioşi şi, uneori, poate prea posesivi. Bine, asta dacă ne pasă câtuşi de puţin de femeia de alături. De fapt, femeile devin şi mai nebune decât noi. Cel puţin, asta am remarcat eu din puţinele întâmplări prin care am trecut. În fine, ardeam de nerăbdare să văd ce i-a răspuns Iulia,

dar, în astfel de momente, parcă totul se derulează în slow motion.

— I-am spus că nu vom discuta asta acum, a venit răspunsul ei.

— Cum adică nu acum? o întreb vizibil iritat. Ce, îţi păstrezi vreo uşiţă de salvare în cazul în care relaţia noastră începe să scârţâie?

— Nu, Doamne fereşte, nu! Dar la ce bun să port conversaţia asta cu el acum, din moment ce sunt fericită cu tine?

— Femeie, trag concluzia că nu eşti cu toate acasă! Păi, zic şi eu, dacă te-ai despărţit de el, înseamnă că nu mai vrei să ai de-a face cu acel om, nu? Adică eu aşa văd o despărţire asumată, când toată magia s-a risipit.

— Da, ai dreptate. Nu ştiu ce a fost în capul meu! Iartă-mă!

— Altceva i-ai mai zis?

— Nu, atât. Că nu vreau să vorbim. A înţeles şi m-a lăsat în pace. Îţi arăt conversaţia dacă vrei, să nu cumva să spui că te mint sau iar ascund lucruri.

— Nu vreau să văd nimic! Dacă ajungem să ne verificăm, deja aia nu mai e relaţie, ci investigaţie. Or, eu urăsc să fac pe Sherlock Holmes. Dacă vei greşi, vei plăti. La fel şi în cazul meu.

— Am înţeles! Te rog, iartă-mă că am fost aşa naivă!

— Nu am ce să iert. E ok.

Era ok pe naiba! Frate, cum mama mă-sii de treabă să-i spui fostului că nu vrei să vorbeşti ACUM despre asta. Cum? Poate-s nebun, dar eu, în locul ei, m-aş fi asigurat că aş fi fost foarte clar înţeles că nu mai vreau să am de-a face cu acea persoană în veci. Da, ştiu, nu putem şti ce ne rezervă viitorul, dar mă asigur că măcar ce ţine de mine este clar.

Restul ieşirii noastre a fost mai mult o tăcere continuă. Din când în când, mai schimbam câteva cuvinte. N-am mai stat mult şi am plecat acasă. N-avea sens să ne prefacem că totul este ok, aşadar i-am spus că m-a deranjat formularea ei şi că vreau să plecăm.

— Am să te rog să mergi la tine acasă, Iulia. Am nevoie de spaţiu.

— Ok, cum doreşti.

— Mulţumesc!

Ea a luat taxiul spre apartamentul ei, iar eu am mers pe jos până la mine. Aveam nevoie să mă gândesc foarte bine cum să abordez relaţia asta. Nu aş vrea să îmi fac rău şi nici să-i fac ei rău. Aveam nevoie să-mi dau seama dacă ea este chiar femeia pe care o vreau alături sau dacă este doar o nevoie temporară, date fiind ultimele evenimente din viaţa mea. Uneori, omul tinde să se sprijine pe un alt om până îşi revine. Despre mine este vorba în acest caz. Iar eu nu pot fi de acord cu un astfel de tip de relaţie, n-aş vrea să o

implic într-o asemenea relaţie dacă ajung la concluzia că am nevoie de ea doar pentru a trece peste un moment dificil.

Sau, cealaltă variantă: s-ar putea ca ea să mă vadă ca pe o modalitate de a pierde timpul într-un mod agreabil. Or, nu-mi doresc să lupt pentru iubirea femeii, să lupt ca un nebun cu toate morile de vânt dacă ea mă vede ca pe-o distracţie. Mereu am considerat că lupta asta pentru iubire, pentru a îi demonstra celuilalt că are motive să rămână, este o luptă inutilă, una în care pierzi mai mult decât persoana pe care o ţineai de mână înainte de a se declanşa războiului – te pierzi pe tine printre rugăminţi, compromisuri, sacrificii. Văd lupta ca pe-o desprindere de propria persoană în favoarea alteia căreia s-ar putea să nu-i mai pese ce se întâmplă cu tine. Şi nu, nu vreau să ajung aici.

Deşi sunt conştient că în viaţa unei femei vor exista mai mulţi bărbaţi şi există posibilitatea ca să nu fiu acel ultim bărbat din viaţa ei, aş prefera să nu ne batem joc.

Da, vor exista diverşi bărbaţi. Mă rog, tipologii de bărbaţi. Vor exista acei bărbaţi care o vor privi şi ar vrea-o, însă circumstanţele, din diferite motive, le sunt potrivnice. Îşi hrănesc imaginaţia doar privind femeia dorită, atunci când o văd. Ei sunt acei bărbaţi care atunci când s-au hotărât să îi vorbească, ea se ridică de la masă şi trece

razant pe lângă aceştia, iar ei vor privi în urma ei fără să facă altceva – despre circumstanţele de acest fel vorbeam. Cu unii poate că s-ar potrivi, cu alţii nu. Cert este că nu vor fi parte din viaţa acelei femei.

Mai există bărbaţii care o vor avea. Acestora, soarta le-a zâmbit şi îşi pot hrăni sufletul şi imaginaţia cu pielea ei fină, cu buzele ce pecetluiesc vorbe, cu aroma ei de femeie tânără şi dornică de acţiune. Ei sunt cei care, atunci când ea s-a ridicat de la masă şi a trecut pe lângă ei, s-au întors şi au prins-o de mână. I-au zâmbit, le-a zâmbit şi au scris o scurtă poveste. Nu o vor iubi, nu îşi vor deschide sufletul, doar îi vor atinge trapul. Ei sunt experienţa pe care o acumulează şi pe baza căreia femeia va lua decizii viitoare.

Şi mai există bărbatul care o va iubi cu toată fiinţa lui, cu fiecare neuron şi venă, cu foc, pasiune, răbdare, blândeţe şi devotament. Aici e simplă treaba şi, de obicei, are un final fericit.

Mulţi o vor dori, mai puţini o vor avea, însă doar unul o va iubi şi îi va fi paznicul şi îndrumătorul sufletului său. Alături de mâna lui ce o va ţine strâns, ea va putea traversa cele mai periculoase poduri, evitând la milimetru dezastrul ce ar putea să îi îngenuncheze fiinţa.

Ajuns acasă, îmi fac o cafea, îmi aprind o ţigară şi încep să încerc să-mi dau seama ce este de făcut, astfel încât nimeni să nu aibă de suferit.

Nu-mi place să rănesc, pentru că nici mie nu-mi place să mi se calce-n picioare sufletul.

Mi-este foarte clar că o relaţie nu poate exista stând, asemenea unei berze, într-un singur picior. Unul singur nu poate face cât amândoi chiar dacă ar iubi dublu. Cred că este mai bine să dai pumni în perete, să îţi fie greu o vreme, decât să-ţi târăşti zilnic sufletul prin noroi doar de dragul celuilalt.

Dar ceea ce simt eu pentru Iulia se poate numi dragoste? Sau doar ataşament?

Partea frumoasă a iubirii este că atunci când ajungi să iubeşti, când sufletul îţi este plin de celălalt şi când cel de lângă are aceleaşi sentimente pentru tine, viaţa în doi devine uşoară, lipsită de lupte inutile, de chinuri interioare, de temeri că celălalt s-ar putea să plece. Iubirea oferă o explicaţie despre ce înseamnă un drum comun, lipsa secretelor şi te determină să renunţi la orice este egoist în tine.

Dar ştii ce nu îşi doreşte nimeni în lumea asta? Să se trezească, la un moment dat, că îi lipseşte o parte din el, să îşi dea seama că tot ce avea s-a spulberat asemenea unui castel de nisip în braţele unui val. Mi-e puţin teamă că răspunsul Iuliei oferit fostului ei, mai devreme sau mai târziu, să mă aducă în situaţia asta. Acesta devine momentul când mulţi îşi promit că nu vor mai iubi, că nu-şi vor mai expune sufletul, că se vor răzbuna – o mare prostie dacă mă gândesc mai bine!

Totuşi, dacă nu rişti, s-ar putea să nici nu câştigi. Oricât ar durea dragostea (dacă se termină, evident), oricât l-ai învinovăţi pe cel de lângă sau chiar propria-ţi persoană, oricâtă amărăciune ai avea în glas şi privire, ar trebui să vezi partea bună a unei poveşti încheiate – ai simţit, iar când simţi devii mai viu. Şi chiar dacă a plecat şi a luat mare parte din ce aveai, după o vreme, vei realiza că tea lăsat mai viu şi mai experimentat. N-are sens să-ţi consumi energia şi timpul pentru a te răzbuna – dacă ai iubit, ştii că iubirea nu caută răzbunare, ci înţelegere şi acceptare.

Mă aflu la o răscruce – să mă deschid în faţa ei ori să omor încă din faşă orice posibilitate ca sentimentele mele să devină mai puternice pentru ea. Să-mi bag picioarele! De când cu Andrada, deşi ştiu că eu am provocat toată situaţia aia, mi-a fost teamă să mă mai deschid cum am făcut-o atunci. Mi-a fost teamă, cred, în primul rând de mine. Apoi de celălalt.

M-AR UCIDE, NU ATÂT LIPSA El, CÂT PREZENTA EI ÎN VIAŢA ALTUI BĂRBAT.

Cu toate incertitudinile mele, simt nevoia să o am alături. Mă hotărăsc să o sun şi să o întreb

dacă vrea să vină la mine. Sau să merg eu la ea.

— Hei!

— Bună, Adam! S-a întâmplat ceva?

— Nu. Voiam să te întreb dacă vrei să vii la mine?

— Offf… o dată îmi spui să mă duc, acum mă chemi la tine. Nu vreau să ajungi să crezi că poţi face orice cu mine. Da, ştiu, nu s-a mai întâmplat şi da, pricep, ai avut motivele tale. Hai că mă îmbrac, sun la taxi şi vin încolo.

— Te aştept!

— Pa!

— Pa!

După ce închid telefonul, simt o bucurie pe care încerc să mi-o explic. Este mult prea mare având în vedere incidentul de astăzi. Ceva acolo, în sufletul meu, începe să facă fructe. După vreo patruzeci de minute, ajunge la mine, cu o falcă-n cer, cu una în pământ. Mi se pare că exagerează şi nu acordă importanţă situaţiei de astăzi, dar prefer să tac. Ne-a ajuns un moment tensionat pe ziua de astăzi.

— Hai să ne punem în pat, Adam! Mor de somn.

— Ok, îi răspund puţin dezumflat.

— Lămurim mâine dacă mai este ceva de lămurit.

— Nu mai este nimic de lămurit. Lucrurile încep să se clarifice.

— Adică? mă întreabă curioasă.

— Vorbim mâine, nu aşa ai spus?

— Nemernic ce eşti!

O sărut, o iau în braţe şi plecăm împreună pe tărâmul viselor. Mă rog, ea a pornit spre tărâmul viselor, căci eu nu puteam să adorm. Îmi treceau mii de gânduri prin cap şi număratul oilor nu mă ajuta deloc.

— Ce ai pe suflet? o aud mormăind, pesemne că s-a trezit.

— Nimic. Întoarce-te la somn, voi încerca şi eu să adorm.

— Nu pot să dorm când ştiu că eşti îngrijorat, că ceva te macină şi că, cel mai probabil, eu sunt motivul gândurilor ce nu-ţi dau pace. Vreau să ştiu ce ai pe suflet şi de ce nu poţi dormi. Şi vreau să o ştiu acum, nu dimineaţă, nu mâine, nu în altă zi, căci vreau să ne liniştim amândoi. Este spre binele amândurora.

— Ştii ce mă apasă? Gândul că un alt bărbat mi te va putea lua şi că tot ceea ce am construit în aceste aproape două luni se va duce dracului. Şi, deşi nu-mi place, recunosc faptul că am început să pun suflet în ceea ce avem noi.

— De la discuţia cu fostul meu iubit presupun că ţi-au apărut temerile acestea, aşa-i?

— Da. M-a şocat răspunsul tău, acel „nu acum”, de parcă eu aş fi doar o etapă ce va fi cu siguranţă trecătoare. În fine. Poate că această

noapte nu este cea mai bună noapte pentru noi doi. Se mai întâmplă şi astfel de momente.

— Înţeleg. Dă-mi voie să-ţi spun că nu vreau nimic mai mult decât persoana ta. Vreau să-ţi ţin sufletul la piept, să-ţi iubesc trupul, să-ţi simt degetele plimbându-se pe spatele meu, să-ţi simt buzele pierzându-se printre ale mele. Te rog să mă crezi, pentru că nu eşti singurul care a început să pună suflet în relaţia asta.

— Da, mă bucur să aud asta…

— Crede-mă că tu îmi eşti mai mult decât suficient, mi-ai oferit clipe frumoase, mi-ai dat linişte, siguranţă şi satisfacţie. Nu poate să mă fure cineva, decât dacă m-ar lua împotriva voinţei şi sentimentelor mele. Linişteşte-te, nu plec nicăieri. Lasă-mă să-ţi demonstrez că nu sunt doar vorbe goale! Dar, pentru asta, ştii şi tu că am nevoie de timp, că nu pot pocni din degete şi gata, ţi-am demonstrat că sunt sinceră.

— Bine, aşa am să fac. Hai să dormim!

Ştiţi de ce nu ţin relaţiile? Să vă zic cam ce cred eu, pus în situaţia de a mă gândi care ar fi o parte dintre motivele pentru care relaţia mea cu Iulia ar putea să se destrame.

Cred că o relaţie nu mai durează în momentul în care ajungem să nu ne acceptăm unul altuia nici maturitatea, nici imaturitatea. Că dacă este prea matur, parcă este prea de tot. Dacă este prea copil, iar este nasol. De asemenea, în momentul în

care nu putem înţelege că trebuie să-l acceptăm pe cel de lângă aşa cum este, fără a ne repezi să-l schimbăm după bunul plac, atunci ajungem pe marginea prăpastiei. Şi, cel mai probabil, vom şi cădea în ea.

O relaţie nu mai durează pentru că femeia vrea să fie prea femeie ori bărbatul să fie prea bărbat. Din ce în ce mai rar, vrem să fim egali unul celuilalt. Or, durabilitatea implică egalitate. Uneori, suntem tentaţi să tratăm convieţuirea ca pe-o cursă care pe care. Ceea ce, din punctul meu de vedere, nu aduce nimic bun.

O relaţie se termină în momentul în care ne oprim din a fi asculta şi pe celălalt. Doi oameni se pot înţelege cu adevărat abia atunci când acceptă să pună pe masă totul şi să separe binele de rău, adevărul de minciună şi aşa mai departe.

Se va încheia pentru că oferim aşteptând ceva mai mult decât am oferit. Şi, ştiu, cei mai mulţi neagă şi spun că nu primesc suficient – cine stabileşte suficientul? Tu sau celălalt? Nu, suficientul se stabileşte în doi, nu fiecare pentru el.

De asemenea, un alt motiv pentru care relaţiile eşuează este pentru că ajungem ne furăm unul altuia libertatea – de la cea a opiniilor, la cea în care nu putem ieşi în oraş cu prietenii. O relaţie este un parteneriat, nu un prizonierat, din punctul meu de vedere. Şi, vorba aia, dacă vrea să te

înşele, va găsi modalitatea să o facă.

O relaţie se termină atunci când unul începe să se bată cu dreptatea în piept în faţa celuilalt. Răcneşte că doar el are dreptate. Sau când unul dintre cei doi crede că deţine adevărul absolut, iar celălalt nu deţine nimic. Într-un cuplu, chiar este nevoie de echilibru.

O relaţie se termină când mai mult ne vorbim decât să facem, când începem să credem că am oferit suficient, iar acum e cazul să stăm cu burta la soare şi să vedem doar ceea ce nu ne mai convine.

Asta mi-a trecut prin cap înainte de a adormi.

Dimineaţă, m-am trezit destul de târziu, dar de aia există weekend-ul, nu? Pentru somn lung, lenevit în pat, băut cafeaua în linişte. Şi iubit.

— Bună dimineaţa, mormăie Iulia de sub plapumă.

— ’neaţa! Mă duc să pregătesc cafeaua.

— Bine, eu mai lenevesc vreo zece minute în pat, apoi voi veni şi eu în bucătărie.

Ajuns în bucătărie, după ce am pus apa la fiert, îmi trece o idee prin cap. Ce-ar fi dacă aş scrie undeva ceea ce gândesc? Un fel de jurnal, zic. Abia aştept să-i spun şi Iuliei ideea ce mi-a venit.

Când turnam apa în căni, o văd că intră în bucătărie:

— Iulia! Mi-a venit o idee, îi spun entuziasmat.

— Bine că nu ţi-a venit ciclul, îmi răspunde cu urme de somn pe gene.

— Cineva încearcă să fie amuzant în dimineaţa asta. Ce-ar fi să-mi fac un jurnal în care să scriu tot ce gândesc, ce simt, ce cred? Cum ţi se pare ideea?

— Interesantă. Şi-ai să-l ţii sub cheie? mă întreabă într-un mod ironic.

— Evident, doar nu crezi că ţi-l voi arăta.

— Eh, atunci tocmai a devenit o idee proastă.

— Super!

Ne aprindem o ţigară – cred că cea mai bună ţigară este cea fumată dimineaţa, cu o cafea caldă alături. Ea se uita pe geam, încercând să se trezească, iar eu mă gândeam la acel jurnal, Jurnalui unui Adam. I-am găsit şi titlu deja! Haha! Şi am să încep să scriu chiar de astăzi!

Nerăbdător din fire, îmi las ţigara atârnată de scrumieră şi fug în cameră, căutând un caiet căruia să-i acord înaltul titlu de jurnal personal. Ah, uite, l-am găsit! Revin cu el şi cu un pix în bucătărie, moment în care Iulia face ochii mari şi exclamă:

— Doar nu te apuci să scrii acum!

— Ba da, imediat cum îmi termin ţigara, îi răspund, nerăbdător să îi fac cunoştinţă pixului cu foile, cele ce-i vor deveni cele mai bune prietene.

— Ok. Apropo, ai mai vorbit cu Andrei? Ce mai face?

— N-am mai vorbit. Am să-l sun astăzi. Mulţumesc că mi-ai reamintit!

— Halal prieten eşti, bă!

— Apreciez! Gata, acum lasă-mă să scriu!

— Vrei să plec de aici sau de ce anume ai nevoie, micule Tolstoi?

— De linişte.

— Du-te mai bine în cameră, la birou, şi scrie acolo. Aici mă voi apuca să gătesc şi nu cred că vei avea parte tocmai de linişte.

O sărut şi plec în cealaltă cameră. După ce mă aşez la birou şi deschid caietul, simt cum o întreagă lume mi se deschide în faţă. Este o senzaţie ciudată, pe care sigur nu am mai experimentat-o până acum.

Pun pixul pe foaie şi încep să scriu:

Când devine indiferentă o femeie?

Evident, după ce-i calci sufletul sub ghetele tale, numărul 42. După ce l-ai plimbat pe ăla micu' dintre picioare pe la altele. După ce te-a prins când îi spuneai pe Facebook alteia că abia aştepţi să o vezi, că ai vrea să o... Şi, mai mult ca sigur, te-a trimis de urgenţă la ea. După ce ţi-a dat tot şi tu i-ai luat tot. După ce ai promis şi ai uitat de promisiuni, făcându-te că plouă.

Nu, să nu confunzi indiferenţa cu ura. Ea nu-ţi va dori răul. Nu o să îţi mai dorească nimic. Te va lăsa în pace, să-ţi vezi de treaba ta.

Femeia este puternică, poate duce multe chestii în spate chiar dacă o cocârjează cele două plase când vine de la piaţă. La nivel psihic, duce mai mult decât îţi închipui. Şi acceptă, şi înţelege, şi iartă, doar pentru că-i place să creadă în bărbatul din faţa ei, cel care i-a promis că totul va fi bine.

Dar, când individul sare calul, când ea simte că s-a umplut paharul ori că tipul a pus cireaşa pe tort, femeia devine icebergul din Titanic, iceberg de care se vor frânge toate rugăminţile tale, toate acele „îţi cer iertare" penibile şi inutile. Când calul va fi sărit, măsura va fi depăşită, ei bine, ea ajunge să regrete prezenţa bărbatului în viaţa ei, să-şi regrete deciziile, căci toate au condus la o altă dezamăgire. Or, dezamăgiri poate găsi la orice pas.

În schimb, e mai greu să găsească acei bărbaţi sinceri şi responsabili despre care a tot auzit. Da, probabil, lipsa norocului e de vină. Indiferenţa femeii la care ţii, dar pe care nu ai ezitat să o dezamăgeşti, doare ca dracu'!

O vrei şi nu o mai poţi avea. Îţi spui că-i trece, o laşi să se mai calmeze, dar când revii, ea este tot de neînduplecat. De ce? Probabil, pentru că s-a săturat să-ţi înghită aceleaşi clişee. Poate că a înţeles că ea este mai importantă, că nu poţi să-i fii fericirea dorită, bărbatul matur şi asumat.

Nu ştiu, tu fă cum vrei, dar când o să o simţi

distantă şi la distanţă de tine, înseamnă că nu te-ai ţinut de cuvintele rostite la începuturile voastre.

După jumătate de oră, acestea erau cuvintele ce le-am aşternut pe foi. Am simţit că, într-un fel, mi-am pus sufletul acolo. Este ciudat atunci când scrii, când te deschizi, în primul rând, faţă de tine şi laşi să iasă la suprafaţă tot ceea ce gândeşti, tot ceea ce simţi. Recomand oricui ca, din când în când, să pună pe foaie ceea ce-i trece prin cap ori prin suflet. Uneori, vindecă. Alteori, trezeşte.

Revin în bucătărie, unde Iulia s-a apucat de gătit.

— Gata, iubitule, ai scris ceva? mă întreabă curioasă.

— Da. Te pot ajuta pe aici?

— Dacă vrei să mă ajuţi, curăţă şi tu cartofii ăia, te rog. Despre ce ai scris?

— Nu pot să-ţi zic, îi răspund în timp ce mă apuc să-i curăţ.

— Eşti ca un copil mic acum. Dar îţi respect decizia.

— Mi-e aiurea, un soi de ruşine.

— Nu cred că ai motive, dar fie cum spui tu. Nu vreau să te stresez cu asta. Tu ştii cel mai bine. Mă bucur că ai găsit să faci ceva ce-ţi place.

— Da, momentan îmi place, însă vom vedea ce va fi.

— Te-ai gândit să-ţi faci un blog, ceva? Să scrii

şi să le arăţi şi altora?

— N-am curaj să fac aşa ceva. Dacă nu mă simt pregătit să-ţi arăt ţie, cum crezi că voi putea să o fac în faţa unor străini?

— Păi nu ştiu, poţi scrie sub pseudonim şi scapi de stresul acesta. Zic şi eu, poate că ar trebui să te gândeşti şi la asta.

— Da, mă voi gândi.

După ce-am terminat de curăţat, spălat şi tăiat cartofii pentru piure, pun mâna pe telefon şi-l sun pe Andrei.

— Ce faci, mă? îl întreb după ce-mi răspunde.

— Stau, mor de plictiseală. Tu? Ţi-ai luat cele necesare pentru nuntă?

— Nu, încă nu am avut timp. Eu am terminat să o ajut pe Iulia prin bucătărie şi te-am sunat să văd cum mai eşti.

— Sunt bine, nu-ţi face griji! Dă-le-n morţii lor de femei! Toate-s nenorocite, bă!

— Andrei, ştii că asta nu este cea mai sănătoasă gândire, nu? Ba chiar este una mediocră, or, eu am alte aşteptări de la tine.

— Mda… păi şi ce vrei să-ţi spun? Femeile sunt viaţa mea sau ce anume vrei să auzi de la mine?

— Nu vreau să aud ceva anume. Vreau doar să înţelegi că sunt oameni şi oameni, evenimente şi evenimente. La fel cum nici ţie nu-ţi place şi ţi se pare deplasat când o femeie spune că toţi suntem

nişte porci insensibili, la fel este şi în situaţia de faţă.

— Da, pricep, dar asta chiar era curvă, frate!

— Curvă? Nu ştiu ce să zic. Nu cred. Curveleţi cer bani, Andrei! Restul sunt oameni mincinoşi. Am fost şi eu cândva pe acolo, te asigur. Uneori, oamenii greşesc enorm faţă de cei cărora chiar le pasă de ei. Însă, zic eu, ar fi bine să ne liniştim şi să nu vorbim fără să gândim. Oricum, n-ai să mori dintr-atât!

— Cine a zis ceva de a muri dintr-atât? Sunt conştient că există femei cât cuprinde. Hah, doar ştii şi tu că-s mai multe decât bărbaţii.

— Da, ştiu, dar cred că asta cu „cât cuprinde" este relativă. Degeaba sunt multe dacă niciuna nu este cea potrivită.

— Crezi că voi mai încerca curând să mă potrivesc cu vreuna? Nici nu-mi mai trece aşa ceva prin cap! Nu, tati, sex şi pa! Am 22 de ani, ce pana mea?! Am o singură viaţa şi dacă acum nu profit de ocaziile astea, când să o fac?

— Băi, faci cum crezi tu. Mă bucur că eşti bine! Hai mâine pe la mine, că scap de cursuri la ora două. Până vine Iulia, mai povestim şi noi despre ce s-a întâmplat.

— Bine, ok, vin pe la trei la tine. Apropo, tu eşti bine?

— Da, nu-ţi face griji! A trecut.

— Bine, hai, spor la treabă! Ne vedem mâine!

— Pa, pa!

Frate, sper să nu înceapă şi ăsta cu femeile-s curve! Sper să aibă mai multă minte decât toţi proştii care ştiu doar placa asta. Înţeleg că atunci când sunt răniţi, oamenii tind să generalizeze. Dar dacă ai suficient creier, pricepi că este greşit. Cel mai sigur, în cazul lui Andrei, este o chestie de moment ce va dispărea în următoarele zile. Desigur, există şi despărţiri care pot schimba mult un om – uneori, în bine; alteori, în mai rău. Da, există şi oameni care după ce sunt răniţi încep şi ei să rănească chiar dacă cei pe care îi rănesc n-au nicio vină pentru ce li s-a întâmplat. Este încurcată natura umană, dar, cred, tocmai de asta este fascinantă.

Restul zilei a decurs normal – mâncare, stat împreună şi vorbit despre vrute şi nevrute, uitat la serial, făcut sex. *Simple as fuck,* vorba englezului!

Luni, când m-am întors de la facultate, am intrat până în magazin să iau nişte bere dacă tot vine Andrei pe la mine.

Chiar aveam chef de poveşti, aşa ca între băieţi, iar până ajunge Iulia acasă, îmi umplu timpul cu ceva.

Nici bine n-am ajuns, când aud bătăi puternice în uşă. El este, căci îi cunosc deja modul în care îşi face simţită prezenţa. Pur şi simplu, compune din ciocnituri. Un talent desăvârşit, aş spune.

I-am deschis. Era neras, îmbrăcat de parcă a

căzut un dulap peste el, după care a rupt-o la fugă spre mine. De data asta, nu mai era bine dispus, aşa cum este el în general, ci părea morocănos. Ca formă de salut, mă întreabă dacă avem bere. Îi arăt frigiderul în timp ce îi aduc la cunoştinţă că, undeva, pe drum, şi-a pierdut cei şapte ani de acasă. Dar era amicul meu, trebuia să-l accept aşa cum este el.

Şi-a luat berea, s-a aşezat pe scaunul din bucătărie, iar după o gură de bere, din care golise un sfert de sticlă, îmi spune:

— Băutura asta trebuie interzisă femeilor, băi, Adam!

— Nu multe femei beau bere. Li se pare o băutură grosolană, îi spun.

— Foarte bine, foarte bine, şi mai luă o duşcă.

— De când ai devenit misogin? îl întreb surprins de atitudinea lui.

— De când mi-am dat seama că femeile astea nu merită prea multe de la noi, de la bărbaţi, îmi spusese fluturând mână a plictis.

— Dacă te-ai ars o dată, crezi că toate-s la fel, idiotule? Ai iubit vreodată măcar?

— Eu? Crezi că am înnebunit? Femeia nu trebuie iubită, altfel îşi va lua lumea în cap. Am pus puţin suflet în relaţia cu Alexandra şi uite ce-am păţit! Ia stai niţel, tu o iubeşti?

Ştiam cum urma să reacţioneze dacă îi spuneam un simplu „da”. Dar oricum l-aş fi minţit,

pentru că nu simţeam că este iubire între mine şi Iulia. Totuşi, decid să-l mint, în speranţa că-i voi închide gura.

— Da, o iubesc. Dimineaţa, seara, în miezul zilei, eu simt că o iubesc. Şi poţi să-mi spui că am înnebunit, că poate ar trebui să termin cu prostiile de genul, că poate trebuie să fut cam tot ce prind. De fapt, poţi spune orice, nu îmi va păsa foarte tare, prietene.

— Aşa este, barosane! Eşti cam ţânc. La vârsta ta, ar fi trebuit să ştii că femeia şi distracţia nu merg mână în mână. Şi ar fi trebuit să alegi distracţia, pentru că aşa sigur nu rişti să păţeşti ceva nasol. Cine ştie ce ţi-o face şi ţie Iulia. Doar este prietenă cu Alexandra.

— Nu ştiu de ce nu sunt surprins absolut deloc. Ba chiar, parcă îţi creionasem, în minte, vorbele.

— Ai minte? mă întrerupse şi izbucnise în râs.

— Am şi minte, dar am şi-un suflet ce ar trebui îngrijit. Şi distracţia nu ţi-l poate hrăni pentru multă vreme, Andrei!

A început să râdă din nou, de data asta mai tare.

— Ce gay eşti, bă! Femeia trebuie futută mai întâi, iar, mai apoi, dacă merită, trebuie iubită. Sincer, mie-mi place mai mult libertatea decât consimţământul. Prefer să pot să îmi plimb ochii şi pe trupurile altor femei, nu să mă rezum doar la

acelaşi trup, piele, sâni şi fund. Pot să ies la cafea, bere, vin, cină cu cine îmi pofteşte sufletul. Pot face sex cu câte femei vreau eu. Ce-i drept, trebuie să fie şi ele de acord, altfel apar nişte implicaţii legale. Dar pot face tot ceea ce vreau, fură a deranja pe cineva, fără a fi limitat. Dar tu? Tu nu mai poţi face acum nimic din toate astea!

— Te-a afectat serios întâmplarea cu Alexandra. Şi apoi, fiecare îşi defineşte fericirea după cum îi dictează propriul suflet, iar dacă pentru tine se rezumă la bucăţele de libertate, în cazul meu se rezumă la a găsi omul alături de care pot petrece o viaţă. Şi-n distracţie sigur nu voi găsi acel om. far despre libertate, ei bine, libertatea o poţi avea şi când împărţi gânduri, dimineţi, un pat şi un scop. Atunci când găseşti, după lungi căutări, femeia cu care te potriveşti, ştii că merită să renunţi la toate celelalte perechi de sâni.

— Pe de-o parte, abia aştept să-ţi revii şi să mă suni, să-mi spui să-ţi fac rost de nişte perechi d-alea! Crezi că dacă ai, pentru o vreme, o femeie în pat, în casă, în suflet, în mâini şi totul merge strună, nimic nu vă poate deranja mica voastră „afacere”? Cel mai rău lucru pe care şi-l poate face un om este să se mintă şi să-i acorde celuilalt toată încrederea.

— Ştii ce nu înţeleg? De ce erai atât de încântat de convieţuirea cu Alexandra? De ce erai

atât de supărat după ce ţi-a tras-o? Dacă pentru tine era aşa, o distracţie, de ce te-ai mai consumat?

— De prost! Am coborât garda ca un prost.

— Nu despre gardă este vorba, Andrei! Ştiu că ţi-a plăcut şi poate încă-ţi mai place Alexandra. De ce alegi să faci pe viteazul cu mine, prietenul tău? Crezi că mă poţi minţi, având atitudinea asta ciudată şi deloc specifică ţie? Te cunosc, omule!

— Mă cunoşti pe naiba! Ştii tu să fi avut eu vreo relaţie serioasă, în care să pun suflet? Garantat că nu ai cunoştinţă de aşa ceva, pentru că nu a existat. N-am fost eu când m-am simţit trădat, n-am fost eu când am lăsat garda jos. Am 22 de ani, ce dracului! Doar n-o să mă leg la cap de pe acum! Am timp, căci este de partea mea!

— Nu cred că există un timp potrivit când vei găsi un om, ci doar un om potrivit care te va găsi cândva. Poate când te aştepţi mai puţin.

— Da, da, bine, Adam!

— De ce ai mai venit aici dacă ştiai că vom purta o conversaţie de căcat?

— Speram să beau o bere pe banii tăi, îmi răspunde rânjind.

— Inteligent! Bravo, mi-a plăcut răspunsul!

— Nu te-ai supărat, nu? Doar nu eşti vreo pipiţă care se simte ofuscată la orice vorbă?

— Nu sunt supărat deloc. Sunt uimit. Nu te ştiam aşa, nu ştiam că îţi place să negi ceea ce

simţi şi că afişezi o imagine de Don Juan. Te ştiam un tip asumat şi responsabil.

— Ei bine, uite că m-am schimbat! Mi-am dat seama că este mai bine să mă doară-n pulă de tipele ce-mi trec prin pat decât să mi se rupă sufletul după vreuna ca asta, Alexandra.

— Înţeleg, dar să fii conştient că nu toate-s la fel. Şi apoi, ştii că există o karmă, o roată care se întoarce.

— Sigur! Abia o aştept pe doamna Karma să mi-o tragă. Hai că te las, la ora patru am o întâlnire cu o tipă şi nu vreau să o ratez. E bună rău asta!

— Ok. Mult succes!

Am închis uşa în urma lui şi mă gândeam cât poate fi de superficial. Şi el îmi spunea mie că mă mint singur. Ipocritul! Eh, o să-şi revină el după ce va mai da de câteva ori cu fundul de pământ şi se va mai coace în urma unor asemenea fapte. De fapt, sper ca ăsta să fie efectul, nu cel invers, în care devine şi mai înverşunat.

Niciodată nu am înţeles oamenii care, după o dezamăgire, se hazardează să generalizeze. Bărbaţii să spună că femeile sunt curve, iar femeile că bărbaţii sunt porci. De ce cădem în capcană atât de uşor?

Referitor la bărbaţii care ajung să facă toate femeile curve, să le bage pe toate în aceeaşi oală, mie personal mi se pare că-s puţin cam mitocani.

Nu spun că nu există femei ahtiate după una, după cealaltă, care au intenţii ascunse şi ţi-o trag pe la spate. Şi mai sunt prostituatele, denumite generic curve, cele care te taxează şi-ţi rup chitanţă pentru a le intra între picioare – dar aici e altă mâncare de peşte.

Dar când un tip numeşte orice femeie curvă doar pentru că aşa i se scoală lui, nu mai găsesc vreo explicaţie câtuşi de puţin logică. Cred că bunul simţ ar trebui să îl oprească să emită astfel de judecăţi. Câte femei nu au fost făcute curve, fără absolut niciun motiv? Câte femei au fost lovite cu astfel de cuvinte pentru că au avut curajul să spună NU atunci când au simţit că aşa este cel mai bine? Câtor femei nu li s-a spus că-s curve pentru că relaţia a eşuat, fără ca vreunul dintre cei doi să o comită într-un fel condamnabil? Cred că sunt destule.

Şi, mă rog, de ce au trebuit unele nevinovate să îndure toate jignirile astea? Pentru că unul dintre încuiaţii ăştia a vrut să se considere bărbat şi a ales cea mai proastă soluţie, cea mai primitivă variantă? Pentru că nu putea să o satisfacă nici intelectual, nici fizic şi femeia a ales să fie fericită de una singură?

Cred că peste 85% dintre apelativele de acest gen au fost atribuite în mod gratuit, iar restul de 15% la nervi când au aflat că au fost înşelaţi, cum e cazul lui Andrei, dar vorbitul ca uşa cortului nu

rezolvă situaţia absolut deloc. Parcă mahalageala asta ieftină nu este de nasul unui tip care se vrea a se numi bărbat.

Acum, ce-i drept, fiecare cu apucăturile lui, însă nu este deloc inteligent să jignim şi să generalizăm pe baza unei experienţe. În fine…

Simt nevoia să scriu. Niciodată nu am ştiut despre ce voi scrie, ci, abia după ce am pus pe foaie pixul, mi-am dat seama despre ce voi scrie.

Ce înţelege un prost când femeia spune „nu te mai vreau!”?

Că este o curvă. După ce i-a dat totul, adică două cafele, respectiv 12 RON pentru care plânge acum, ea este atât de nesimţită şi pleacă. De fapt, nesimţită este un cuvânt frumos pentru gura lor. Este curvă, căci în capul lor o curvă ad literam şi fosta lor iubită respectă aceleaşi criterii. Dar uită că alături de acea femeie, nu au avut parte doar de sex, ci şi de zâmbete, sprijin, fericire. Cu o curvă ad literam doar ţi-o pui, fără ţigara de după că ea are clienţi şi nu are timp de tine. Vezi, se conturează deja o diferenţă enormă între o curvă şi fosta ta iubită – timpul şi atenţia pe care ţi-o acorda.

Că sigur are pe altul. El este atât de bun încât nu putea fi părăsit, abandonat în mijlocul străzii de o femeie. Cel puţin în capul lui. Sigur şi-a băgat vreun fraier coada şi, de fraieră ce este femeia de

lângă, a căzut în păcat. Bine, deşi nu are nicio dovadă, deşi femeia de lângă a explicat clar care sunt motivele pentru care nu şi-l mai doreşte, prostul tot prost rămâne şi va apela, pe lângă scenariile lui, şi la punctul de mai sus – femeia tot curvă e.

Că este proastă şi se va întoarce în genunchi. Prostul suferă de grandomanie, asta e clar. Deşi prestaţia lui a fost mai puţin decât modestă, are impresia că este cel mai bun bărbat ce-i poate fi dat fostei lui. Altul ca el, mai rar. Poate, mai rar atât de prost. Are impresia că la picioarele lui stau femeile cu sutele, că femeia care a plecat o să se perpelească de regret şi dor.

Însă mare-i este mirarea când va realiza că femeia pe care a avut-o alături nu este nici curvă, nici nu are pe altul şi nici nu regretă.

A avut totul în mâini, dar nu a ştiut ce să facă cu ce avea. E simplu.

N-are vreo legătură cu Andrei şi modul în care s-a comportat când a venit la mine, ci asta a fost ceea ce mi-a trecut prin cap, ceea ce voia să prindă viaţă pe foile albe ale caietului.

În sfârşit, la puţin după ce am terminat de scris, a ajuns şi Iulia acasă. Am sărutat-o şi am întrebat-o cum i-a fost ziua. Mi-a spus că a îndurat plictiseala cu stoicism. Uneori, mă întreb de ce trebuie ca unii profesori să-şi facă extrem de

plictisitoare cursurile, de parcă încă trăiesc sub oblăduirea marelui Nicu. Păcat de faptul că unii îşi bat joc de tot ce înseamnă educaţie!

Aşa cum se întâmplă cu cei pe care-i roade lenea, am dat comandă la o pizzerie. După vreo oră ne-a ajuns mâncarea, iar după alte treizeci de minute ne-am aşezat în pat şi am început să ne uităm la serialul ce a început să ne bântuie timpul liber. Aşa-i în studenţie, nu? Termini zeci de seriale în cei trei-patru ani.

Însă, odată cu lăsarea serii, hainele au început să dispară de pe noi. Îi simţeam pielea fierbinte, îi simţeam mâinile umblând haotic pe trupul meu. Mă opreşte din sărutat şi-mi spune că vrea să-mi arate ceva. Dau din cap în semn de încuviinţare, timp în care o văd că se retrage spre capul patului şi se sprijină de tăblia sa.

Îşi îndepărtează picioarele, lăsând la vedere centrul plăcerilor. Îşi umezeşte degetele, după care începe să se masturbeze, privindu-mă din când în când într-un mod provocator ce mă tulbura de-a dreptul.

Îşi lasă capul uşor pe spate şi continuă să îşi producă singură plăcere. Parcă-n ciuda mea. Din când în când, câte-un deget lua calea prăpastiei, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

Cred că unul dintre cele mai incitante momente pentru un bărbat este acela în care femeia se masturbează în faţa lui. Să vrei să fii

parte din plăcere, dar să ştii că n-ai voie – tot ce este interzis este cu mult mai râvnit, nu?

A crescut ritmul cu care-şi atingea clitorisul, pesemne se apropia de apogeul păcatului vinovat. Se uită la mine în timp ce ajunge la orgasm, fapt ce m-a făcut să ignor că nu aveam ce căuta în nebunia ei. O trag spre mine, îi ridic picioarele pe umerii mei şi o pătrund adânc. Simţeam că dacă nu fac asta, îmi va exploda ceva. Au urmat momente în care totul din jurul nostru a dispărut, rămânând doar corpurile noastre într-un dans erotic, schimbând din când în când priza.

O simţeam tot mai umedă, ceea ce înseamnă că orgasmul trebuie să fie aproape. Foarte aproape. Se pune capră şi mă îndeamnă să-mi duc la bun sfârşit treaba.

În timp ce o prind de şolduri, îi simt pielea zburlită şi broboane de transpiraţie ce sunt dovada clară a unei partide pe cinste. Cine nu transpiră când face sex, cred că n-o face aşa cum trebuie. Sau cu cine trebuie.

Ajungem amândoi în acelaşi timp la orgasm, lucru pe care l-am trăit rar până acum. Mă sărută, în semn de mulţumire. După câteva minute în care ne-am revenit, am început să vorbim.

— Ştii unde să atingi o femeie ca să-şi arcuiască spatele? mă întreabă, de parcă n-ar fi fost deja evident că ştiu.

— Nu este deja evident că am idee? o întreb

extrem de sigur pe mine.

— Ştiu că ai în cap multe locuri unde să o atingi încât să-şi arcuiască spatele de plăcere, dar lasă-le pentru mai târziu. Nu despre astea vorbesc acum.

— Atunci habar nu am la ce te referi, îi răspund, dând din umeri întrebător. Însă lămureşte-mă, te rog!

— Unei femei, prima şi prima dată găseşte-i punctul S. S de la suflet. Cu o vorbă, cu o îmbrăţişare, cu un sărut pe frunte, cu o floare, cu o încurajare. Arată-i că o apreciezi şi o accepţi aşa cum este şi că nu vrei să schimbi la ea nimic, ci doar vei încerca să-i explici ce-i bine şi ce-i rău pentru ea.

— Aha, şi ce legătură are asta cu atinsul şi cu arcuitul spatelui? mă aflam într-o şi mai mare confuzie.

— Păi, lasă-mă să-ţi explic. Ştii cum să o atingi? La început, încet cât să nu se retragă, pe parcurs poţi să apeşi pedala, să-i dai fiori pe şira spinării, apoi iar încet şi tot aşa. Să nu te simţi aiurea când trebuie să-i săruţi şi sufletul, nu doar buzele. Şi ştii că o atingi bine abia atunci când spatele i se arcuieşte de la atâta plăcere, când iubirea îi înmoaie sufletul, când i se umezesc ochii.

— Mamă, frate! Ce filosofii de viaţă! Ne mai întrebăm dacă vom putea vreodată să vă înţelegem. Mai există şi alte secrete de acest fel?

— Sunt multe secrete pe care dacă bărbatul le ştie, femeia sa va fi cea mai fericită şi, la rândul ei, îl va face cel mai fericit. Ei bine, când ai de-a face cu o femeie, fă-o să se simtă atât de bine încât să uite de temeri ori de tristeţi ce-i tăiau cheful… de viaţă. Nu-i lăsa răgaz încât colţurile gurii să-i coboare. Fă-o să urle de plăcere, acea plăcere pe care o simte doar un om fericit. Las-o să-şi înfigă unghiile în tine încât să simtă că îi aparţii doar ei, pentru că femeile chiar au nevoie de siguranţă.

— Şi bărbaţii au fix aceleaşi nevoi, Iulia! îi atrag atenţia uşor iritat de cele spuse în finalul pledoariei sale. Mai este?

— Te plictisesc? Nu? Ok, păi mai este o parte – o femeie care-şi arcuieşte des spatele în prezenţa bărbatului ei este o femeie fericită, care nu îl va părăsi pentru o aparentă fericire. Şi, desigur, bărbatul trebuie să combine toate aceste atingeri cu sexul de calitate. Când iubeşti o femeie, vei face tot ce poţi pentru a-i oferi maximul de plăcere, i te vei dedica trup şi suflet doar pentru a o vedea zâmbind.

— Ok, şi femeia nu trebuie să facă nimic? Doar să primească? De dat, cum facem, rămâneţi datoare, vă trecem pe caiet? A?

— Nu, Adam. Eu ţi-am vorbit strict din perspectiva unei femei. Cam ce aşteaptă ea de la cel alături de care se trezeşte de dimineaţă. Acum, poate că nu toate se încadrează aici, altele poate

că îşi doresc alte lucruri. Evident că şi noi vom face tot posibilul să vă vedem fericiţi, vom munci cot la cot cu voi pentru fericirea cuplului. N-am spus că noi doar aşteptăm şi doar voi trebuie să oferiţi, că nu-s aşa încuiată încât să cred că dacă mi-a dat ăl de sus vagin conduc lumea.

— Am înţeles. Mi se părea că o duci într-un… nici nu ştiu cum să-i spun, că nu este feminism, ci un fanatism pe baze sexuale. Mă rog, nu cred că există termenul acesta, dar înţelegi ce vreau să spun, nu?

— Da, pricep, dragule. Ţi-am lăsat eu vreodată impresia că dacă am pizdă sunt mai cu moţ? Ţi-am lăsat eu vreodată impresia că dacă-s purtătoare de vagin, îmi permit să calc orice bărbat în picioare, să cer câte-n lună şi stele? Cred că nu. Repet, nu-s ca proastele alea care cred că ele-s buricul pământului şi bărbaţii sunt cea mai proastă invenţie, iar ducând la extrem gândirea lor de rahat, mai că şi-ar dori să dispară penisurile de pe faţa pământului. Eu cred în egalitate, tu dai ceva, eu dau ceva, noi suntem fericiţi. Cam aşa, un fel de ecuaţie într-un mod extrem de simplist.

— Am înţeles. Începusem să mă îngrijorez că ascunzi o latură de acest gen.

— Stai liniştit! O fi rău cu bărbaţi, dar mult mai rău tară ei. La fel cum, cred eu, consideraţi şi voi, tăuraşilor!

Ne-am pus să dormim, frânţi de ziua care

tocmai a trecut. Este un sentiment aparte când în dreapta ta, în acelaşi pat, zace omul pentru care ai sentimente puternice. Deşi, până acum, n-aş fi crezut că simt foarte multe pentru Iulia, când am închis ochii, m-am convins că sentimentele mele pentru ea încep să crească, să devină mature, asumate, responsabile, sincere. Dar, pentru moment, n-am să-i spun ce simt, de teamă că acest lucru m-ar putea pune într-o poziţie de inferioritate.

Dis-de-dimineaţă, ne-am trezit, ne-am pregătit pentru facultate şi am tăiat-o înspre locul nostru în care se decide viitorul. Eu aveam două cursuri, până la ora două, iar Iulia avea să ajungă acasă abia pe la ora opt, ziua de marţi fiind un maraton de cursuri şi seminarii pentru ea.

Ajuns acasă, pentru prima dată în cele două luni şi ceva, i-am simţit lipsa – a fost ca un semnal de alarmă tras de suflet, atenţionându-mă că mă apropii periculos de un tărâm destul de alunecos, îmi spun că nu este nimic rău în a simţi dorul, căci, în fond şi la urma urmei, este unul dintre sentimentele care ne amintesc cât suntem de vii.

Îmi dau seama că de când am început relaţia, nu am avut timp să analizez foarte bine, în detaliu, circumstanţele în care aceasta s-a materializat, lucrurile ce s-au întâmplat în cele două luni, senzaţiile pe care le-am trăit, gândurile ce mi-au trecut prin cap şi fiorii ce mi-au străpuns sufletul.

Da, sunt un tip care pune accent şi pe logică, pentru că a te arunca inconştient cu capul înainte în dragoste, deseori, înseamnă condamnare la chin. Cel puţin, aşa consider eu, ca atare prefer să rumeg situaţia foarte bine, încât să-mi dau seama, din timp, dacă sunt lângă omul potrivit.

Dacă vrei senzaţii tari, dacă vrei să te simţi ca în armată când faci instrucţie, dacă vrei să-ţi fie aşezate hainele mai ceva ca cele din magazine, invit-o să se mute la tine.

Nu ştiu cum mama dracului, dar femeia are în sânge o genă de mic general, ştie să comande: pune-ţi şosetele la locul lor, ia-ţi chiloţii din baie, spală-ţi farfuria, aruncă-ţi pachetul de ţigări gol la gunoi, ia-ţi hainele de pe canapea şi tot aşa. Cel puţin, aşa au fost zilele petrecute cu Iulia.

Şi mai are şi-un instrument de şantaj pe care-l foloseşte uneori: nu mai pupi sex în seara asta. E tragic, mai că-ţi dau lacrimile când o auzi. Futu-i! Şi îi spui că îţi iei chiloţii din baie, arunci şi pachetul de ţigări undeva unde să nu se mai vadă, hainele de pe canapea le înghesui în maşina de spălat, chiar dacă mare parte dintre ele erau curate – aşa se salvează timpul, astfel încât să fie mai mult de petrecut în doi şi ea să fie fericită că totul e la locul lui.

Deşi s-a mutat la tine-n apartament, se simte ca la mă-sa acasă. Nu că ar strica puţină ordine în viaţa unui bărbat, dar parcă unele sunt prea de

tot. Jur că le-aş propune femeilor să conducă una dintre armatele lumii, căci sunt convins că ar face-o cu mână de fier. Ce Antonescu, ce Napoleon? Ăştia doi ar părea doi începători pe lângă o femeie.

Pot spune cu mâna pe inimă că unde este prezenţă feminină, într-un fel sau altul, este şi ordine. Chiar dacă prin apartament lucrurile mai zboară (deşi ea nu este prea fericită de acest aspect), măcar în viaţa bărbatului este ordine, linişte şi pace.

Cam astea sunt faptele, iar concluzia, după zilele petrecute împreună, este că dacă o inviţi să se mute la tine, te asigur că vei avea ordine şi în apartament, şi în viaţă. Ceea ce, dacă mă gândesc puţin, nu este deloc rău!

Gândurile-mi sunt întrerupte definitiv de un mesaj de la ea. Vorbeai de lup, Adam!

„Ne vedem la patru, în faţă la Cărtureşti, să bem un ceai?”

„Ne vedem. Hai că mă pregătesc”.

„Bine. Te pup!”

CUPLURILE FERICITE AU OCHI DOAR UNUL PENTRU CELĂLALT!

CAPITOLUL 3

Ne-am iubit reciproc,

O FEMEIE DEŞTEAPTĂ VA ALEGE UN BĂRBAT CU POTENŢIAL, NU UNUI CU BANI.

Era trei ceasul, aşadar aveam timp să mai fumez o ţigară şi să beau o cafea în linişte. În cele zece minute, m-am uitat în gol, privind la oamenii care îşi urmau rutina zilnică, sperând să se afle cumva pe drumul spre succes.

Am plecat de acasă, iar când am ajuns în faţă la Cărtureşti, mă uit la ceas şi, ca de obicei, constat că am venit cu zece minute mai devreme. De, om respectabil.

În faţa mea se întindea un tablou toamnatic, câţiva oameni ici, câteva scaune colo, câteva clinchete produse de lovirea a doua sticle de bere. Dar mai erau şi câteva cupluri la mesele din apropierea librăriei. Primul cuplu – el nu o iubea, ei nu îi păsa, el se uita la cea de la masa alăturată, iar ea se făcea că nu vede atât timp cât îi plătea consumaţia. Cel de-al doilea cuplu – cei doi se iubeau ca în prima zi, când el zâmbea, ea radia de fericire, îţi era mai mare dragul să îi priveşti.

Abia aşteptam să o văd, ceea ce spune multe despre ce era în sufletul meu. Abia aşteptam să o

îmbrăţişez şi să o sărut. Evident, n-am să-i spun că mi s-a făcut dor de ea. Nu încă.

De pe o stradă lăturalnică, o văd venind spre mine. Purta o pereche de pantofi negri, blugi, o bluziţă subţire şi albă şi un sacou albastru închis. Şi nelipsitul zâmbet. Am sărutat-o scurt, pentru că, dacă dădeam frâu liber dorinţelor, cred că nu mai beam niciun ceai şi plecam spre casă pentru a face lucruri pe care le fac oamenii mari în dormitor, feriţi de ochii curioşi ai lumii.

După ce ni s-a adus ceaiul, cu acelaşi zâmbet senin:

— De ce mă vrei în viaţa ta? m-a întrebat pe un ton calm şi cald.

— Am zis eu asta? o întreb, încercând să închei subiectul încă din faţă, pentru că nu voiam să-l discut acum.

— Hai, termină cu prostiile! Sunt curioasă! Hai, te rog, îmi faci pe plac?

Frate, cum reuşesc femeile să obţină ceea ce vor cu un simplu „te rog” şi nişte ochi de căţeluş nevinovat.

— Nu ştiu cu exactitate, Iulia! Te vreau lângă mine pentru că mă simt bine în preajma ta. Nu ştiu dacă te vreau pentru restul vieţii, aş fi mincinos dacă aş spune asemenea vorbe mari. Important, cred eu, este că te vreau în fiecare azi.

— Ai dreptate, importantă este ziua de astăzi. Continuă, te rog, şi scuză-mă că te-am întrerupt.

— Simt că mă completezi acolo unde am lipsuri. Simt că mă linişteşti în rarele mele momente de haos – lucru ce chiar contează pentru mine. Am nevoie de un asemenea om. Şi apoi, te vreau pentru că a început să-mi fie dor de tine chiar dacă nu ne-am mai văzut de vreo câteva ore.

Căcat! I-am spus! Baga-mi-aş ceva în capul tău, băi, Adame!

— Asta este o noutate! îmi spune, mijind ochii la mine de parcă tocmai a văzut o fantomă.

Tac din gură, încerc să nu dezvolt subiectul mai mult decât am făcut-o. Îi observ bucuria de pe chip, pesemne că există şansa ca şi ea să simtă acelaşi lucru. După momentul de pauză, îi ridic şi eu mingea la fileu, întrebând-o de ce mă vrea alături de ea. Da, par a fi nişte discuţii puerile, dar cred că le-am purtat cu toţii, la un moment dat, indiferent de câţi ani arăta buletinul că avem.

— Pentru că eşti asemenea unei cărţi.

Văzându-mi privirea ciudată, a continuat:

— Puţini bărbaţi ştiu să fie cărţi, cei mai mulţi sunt coperţi frumoase, dar goale. Or femeile, cele cu adevărat femei, sunt însetate să cunoască, să citească zilnic acelaşi lucru în forme diferite, nu doar să privească, să atingă, să simtă.

— Pricep, îi răspund, deşi m-a cam băgat în ceaţă cu bărbaţii copertă şi bărbaţii cărţi. În fine, o las aşa.

— Cum a fost la facultate? mă întreabă,

schimbând brusc subiectul. Poate că nu am părut foarte receptiv şi, ca atare, a decis să ne concentrăm asupra unor discuţii banale.

— Plictiseală. Nimic special. La tine?

— La fel.

Apoi au urmat momente bune de tăcere, cărora nu le puteam găsi o explicaţie foarte clară. De altfel, este primul astfel de moment ce are loc între noi, fără a ne fi deranjat ceva în mod evident.

— Te roade ceva, Iulia? o întreb, încercând să aflu dacă s-a întâmplat ceva de care eu nu mi-am dat seama.

— Nu, m-a luat oboseala, aşa dintr-odată. Chiar nu am nimic.

— Ok, deşi n-o credeam.

Ne-am băut ceaiul şi am plecat acasă, fără să ne mai spunem multe lucruri. Este stranie senzaţia în care doi oameni îndrăgostiţi se opresc din a-şi mai vorbi, fără ca măcar să existe o explicaţie. Când am ajuns acasă, îi sună telefonul şi îi surprind un gest de îngrijorare în timp ce îl scoate din geantă şi închide apelul.

— Poţi să-mi spui cine te-a sunat?

— O colegă. N-am chef de ea acum.

— Am înţeles, îi răspund, dându-i de înţeles că nu o cred.

Ea se retrage în dormitor, eu rămân în sufragerie butonând televizorul. Mă rodea identitatea celui care a sunat-o şi care i-a produs o

reacţie de îngrijorare. Dacă este o colegă, nu te comporţi aşa, chiar dacă n-ai niciun chef. Cel puţin, aşa gândesc eu.

Oricum, timpul mi-a demonstrat că mă pricep foarte bine la a citi oamenii. De cele mai multe ori, prima impresie pe care am avut-o despre cineva să demonstrat, în timp, a fi adevărată. Ştiu cum arată un om care ascunde adevărul, iar lui ia fix aşa arăta în acele momente.

Aud duşul, iar în capul meu, pentru prima dată, se naşte o idee cu care am crezut că nu voi fi de acord vreodată. Să mă duc să-i verific telefonul, la asta mă refer. Deşi, nu-i deloc frumos, deşi nici mie nu mi-ar plăcea ca cineva să-şi bage nasul în lucrurile mele, ceva inexplicabil mă îndeamnă să fac lucrul pe care-l detest. Aşadar, mă ridic, mă grăbesc să ajung în dormitor şi încep să-i caut telefonul. În geantă, nu este. Sub hainele proaspăt date jos, nu este. Pe noptiere, nu este. Unde morţii mă-sii o fi?

Ah, uite-l! îl găsesc sub pernă şi mă rog să nu aibă cod la deblocare. Ha, am noroc, pentru că nu s-a gândit dacă tot ascunde, să şi-l paroleze. Uneori, minciunile se află chiar sub nasul tău, dar nu le cauţi acolo pentru că ar fi prea evident să le şi găseşti în acel loc. Intru doar la apeluri şi văd numele unui anume Marian. Cine eşti tu, măi, Mariane? Să fii cumva fostul ei? în fine, îl bag la loc sub pernă şi revin în sufragerie, ca şi cum

nimic nu s-ar fi întâmplat. Mă simţeam vinovat pentru ceea ce tocmai am făcut, dar simţeam că trebuia să aflu, altfel riscam să-mi fut capul încercând să-mi dau seama cine era de partea cealaltă.

Când vine de la duş, deşi îmi promisesem că nu voi aduce vorba, nu m-am putut abţine:

— Iulia, cine este colega ta, Marian?

— Nu-mi vine să cred, nesimţitule, că te-ai uitat în telefonul meu.

— Cred că asta este, în acest moment, cea mai mică problemă dintre toate. Cred că mai important este că nu era o colegă, iar tu m-ai minţit destul de senin. Apropo, nu te pricepi să minţi!

— Nu-mi vine să cred! repetă ea, aproape urlând.

Aşa arată disperarea unui om care tocmai a fost prins în fapt.

— Deci, cine este Marian? insist eu. Este cumva fostul tău?

— Nu contează! Am să plec de la tine! Nu-mi vine să cred că ai putut face aşa ceva! Cum rămâne cu încrederea unul în celălalt, Adam?

— Nu ştiu. Cum rămâne cu sinceritatea? o întreb calm, deşi pe interior fierbeam.

— Gata! Mă duc să-mi strâng lucrurile şi plec la mine. Nu pot să accept aşa ceva.

Mă enerva la culme că încerca să arunce vina

în spatele meu, de parcă faptul că m-a minţit ar fi fost cea mai mică dintre probleme. Nu-mi plac deloc oamenii care în loc să-şi asume greşelile, dau vina pe ceilalţi. Cât de mic să fii pentru a face aşa ceva?

Între timp, ea şi-a strâns mare parte dintre haine şi ce mai avea pe la mine şi le-a îngrămădit în troler.

— Iulia, măcar lămureşte-mă şi pe mine de ce m-ai minţit?

— Nu am ce lămuriri să-ţi dau! Pa! mi-a spus în timp ce a tras uşa după ea.

Am rămas singur. Eram plin de nervi, aşadar, deloc recomandat, victima nervilor mei a căzut peretele ce despărţea holul de la intrare de sufragerie. N-a fost deloc inteligent să-l lovesc, pentru că în următoarele două minute, pumnul meu devenise asemenea unei mingi de handbal.

Aş fi vrut să-l sun pe Andrei, să ieşim să bem o bere şi să-i povestesc, dar ştiam că va arunca fraza cu „ţi-am spus eu” şi era ultima din lume pe care voiam să o aud acum. Clar, în casă nu mai puteam sta, pentru că mă învârteam ca un leu într-o cuşcă, făcându-mi mii de scenarii despre cine ar putea fi acel Marian. Este foarte clar că nu este un bărbat oarecare, vreun coleg de facultate, vreun amic din copilărie, ci înseamnă sau a însemnat mult mai mult pentru Iulia.

Îmi trag pe mine nişte haine la întâmplare, îmi

iau căştile, pornesc Youtube-ul şi ies la o plimbare. Vreau să mă liniştesc, pentru că vreau să iau o decizie la rece. Cele la cald sunt cele mai proaste din câte există, iar asta am învăţat-o luându-le la un moment dat.

Nu ştiu ce caracter are Iulia, asta este foarte clar. S-ar putea să mă fi înşelat până acum în privinţa ei, s-ar putea să fi fost orbit de ceea ce simţeam şi să nu mai fi putut judeca lucid anumite situaţii. Poate că ar fi fost cazul să-mi trag un semnal de alarmă atunci când a omis să-mi spună că avea iubit.

Având în cap ceea ce tocmai mi se întâmplase cu Iulia, mi-a venit, de nicăieri, o imagine cu mine şi fiica mea. Fără discuţie, i-aş spune, încă de când devine adolescentă, anumite lucruri pentru a deveni o femeie frumoasă.

Îmi este foarte limpede că i-aş spune să nu îşi vândă trupul sau sufletul pentru o cină în oraş sau pentru orice alt lucru material pe care i l-ar putea oferi un bărbat. Aş încuraja-o să devină independentă financiar, să refuze bărbaţii care se definesc doar prin ceea ce au şi nu prin ceea ce sunt. I-aş explica răbdător că orice vis frumos, dacă nu este unul sincer, se va termina curând.

Aş învăţa-o să creadă în dragostea sinceră, pentru că ea chiar există. Desigur, lucrurile bune vin puţin mai greu, dar atunci când îşi fac simţită prezenţa, ai toată lumea la picioare. I-aş spune să

aibă răbdare şi speranţă, să nu se arunce în braţele primului venit decât dacă este cel potrivit pentru ea, altfel s-ar putea să regrete. După despărţire, să îşi închidă porţile sufletului doar cât are nevoie pentru a se reface, dar mai apoi să îl scoată în lume din nou, pentru că nu toţi bărbaţii sunt la fel.

Aş atenţiona-o că unii bărbaţi o vor minţi. Frumos, mult, insuficient, fiecare cât va putea. O vor minţi pentru că o vor, pentru că vor să petreacă doar o noapte în patul ei, pentru că au greşit şi încearcă să găsească o scuză, pentru că aşa sunt ei, pentru că nu au încredere în ei şi multe alte motive. Să nu creadă totul, să se bazeze pe intuiţia ei feminină, iar dacă totuşi cade în capcană, să nu se învinovăţească prea tare. Omul cât trăieşte, învaţă!

Aş ruga-o să fie un om bun, o femeie care aduce un plus în viaţa celorlalţi. I-aş explica ce înseamnă calitatea de a fi om şi cât de importantă este. Aş învăţa-o să dea câte puţin din ceea ce are. I-aş mai zice că un suflet pe care l-a făcut fericit, îi va oferi mult mai mult decât poate să-i ofere egoismul şi lăcomia. Aş învăţa-o să ajute oamenii aflaţi la nevoie, însă înainte i-aş explica diferenţa dintre escroci şi cei aflaţi cu adevărat la marginea prăpastiei. I-aş mai explica diferenţa dintre a fi un om bun şi a fi un om luat de prost de către alţii.

I-aş spune să se uite la maică-sa şi să ia

exemplul ei – să nu îşi lase demnitatea călcată în picioare. Este foarte important ca un om să se respecte mai întâi pe sine, iar mai apoi pe ceilalţi. I-aş sublinia că demnitatea, odată pierdută, este foarte greu de recâştigat. I-aş mai spune că omul are câteva chestii de care trebuie să aibă grijă: suflet, minte, sinceritate, libertate şi demnitate.

Aş implora-o să nu fie vulgară – nici în vorbe, nici în fapte, nici în gând, pentru că o femeie vulgară devine mai puţin femeie. Poate că este paradoxal. I-aş cere să mizeze mai puţin pe decolteu, şi mai mult pe capacitatea ei intelectuală, să mizeze mai puţin pe o fustă scurtă, şi mai mult pe ambiţia şi puterea ei. O femeie vulgară rămâne în memorie preţ de câteva clipe, dar o femeie formidabilă este un model chiar şi după ce i-a trecut vremea.

I-aş scrie pe-o foaie, cu litere mari, să nu îşi bată joc de băieţi, de bărbaţi. Pentru că nu-i face cinste să calce în picioare nişte suflete sincere.

Ultimul, dar nu cel din urmă gând, i-aş explica că trebuie să-şi antreneze mereu mintea. O minte antrenată îi va permite să reuşească chiar şi atunci când şansele sunt împotriva ei. De o asemenea minte se vor îndrăgosti cei mai buni şi sinceri oameni. Cu o astfel de minte va putea ajunge unde îşi doreşte.

Fără să-mi dau seama, furat de cum mi-aş educa fiica, am ajuns la Universitate şi am început

să simt cum frigul îmi pătrunde în oase. Era cazul să fac drum întors şi să beau un ceai, pentru că răceala era ultimul lucru pe care mi-l doream în momentul acesta.

Ajuns acasă, simţindu-mă puţin eliberat de toată situaţia de astăzi, după ce mi-am făcut ceaiul, m-am apucat să scriu:

Am fost şi în postura de a ura unei femei „Bună dimineaţa!”, alteori i-am urat doar „Noapte bună!”. Şi, de câteva ori, i-am urat şi „Bună dimineaţa!” şi „Noapte bună!”, cum a fost cazul Iuliei.

Ce aş alege dintre cât mai multe şi una singură, dar bună? Să mă găsească şi dimineaţa şi seara lângă aceeaşi femeie. Să o sărut de noapte bună, iar dimineaţa să o mai sărut o dată. În timp, am realizat că nu pot fi fericit făcând acelaşi compliment mai multor femei, spunând aceleaşi replici, ajungând mereu în acelaşi punct. Ce-i drept, toate acestea au făcut parte din procesul de maturizare – fără ele nu aş fi ştiut câte ştiu azi.

Recunosc, de-a lungul timpului am înşelat, crezând că îmi va creşte încă un penis. Nici până în ziua de azi nu s-a întâmplat aşa ceva. Însă, vârsta îşi cerea drepturile, hormonii şi bărbăţia prost înţeleasă urlau în mintea mea.

Voiam cât mai multe femei, valuri de trupuri cu care să mă satisfac. Uneori, încurcam mesajele

şi tipele, Anei îi trimiteam ce trebuia să îi trimit Andreei şi tot aşa – uneori îmi credeau scuza, alteori mă trimiteau la dracu'. Oricum, nu-mi păsa deloc, erau alte tărâmuri ce trebuiau cucerite. Şi aşa au trecut zilele mele. În căutare de noi cuceriri, ceea ce nu era greşit în definitiv.

Doar că mă minţeam crezând că asta este fericirea autentică. Nu iubeam, ci doar doream femeia într-un mod aproape animalic. Însă aveam un gram de respect pentru ele – nu povesteam ce se întâmplă între noi, şi altora. Nu înţelegeam de ce aş rămâne cu o singură ţipă o perioadă mai lungă de timp – m-aş plictisi, îmi spuneam.

Ei, uite că, de câteva ori, am ajuns să am sentimente puternice faţă de anumite femei.

Aşa am descoperit că o persoană pe care o iubeşti din toată fiinţa ta şi care te iubeşte în aceeaşi măsură te ajută să te descoperi aşa cum nu ai fi crezut vreodată.

Îţi oferă o linişte deloc apăsătoare, un calm interior. Îţi oferă atâta fericire încât poţi să umpli toate golurile ce te măcinau înainte.

Tot timpul m-a învăţat să fiu dedicat unei singure femei, să o pun deasupra instinctelor mele, să am grijă de ea, să aleg calea sincerităţii şi să-mi asum responsabilitatea lucrurilor pe care le spun ori fac. Şi să o iubesc!

Cu cât fugi după mai mulţi iepuri, cu atât eşti mai nepriceput ca vânător – şi mai şi rişti să te

impuşii singur.

Când am lăsat pixul jos, m-am simţit mai calm. Scrisul ajută să te descarci, indiferent ce şi cum ai scrie. Este ca şi cum ai purta o conversaţie cu un psiholog. Cel puţin, aşa simt eu. Nu exclud că aş putea fi puţin nebun, însă şi nebunia are frumuseţea ei.

M-am întins în pat, am închis ochii şi am încercat să-mi fac linişte în cap, pentru a putea adormi. Degeaba am milioane de întrebări dacă nu am şi răspunsuri la ele.

A doua zi, la facultate, pentru prima dată de când am început facultatea, mi-am dat seama că sunt înconjurat, în mare parte, de fete. Şi că aş putea să găsesc printre ele, una dornică de ceva aventură, însă fără a se implica emoţional. Cu alte cuvinte, se pare că am revenit la gândurile mele de adolescent şi sunt extrem de conştient de asta, doar că, uneori, mai ales după o dezamăgire, simt nevoia de o relaţie uşoară, fără angajamente, fără sentimente, fără bătăi de cap. Ştiu, am zis fără sentimente, dar sunt conştient că nu poţi tu decide când şi ce simţi pentru cineva. Însă, ca toţi ceilalţi, plec de la premisa că nu vreau să mă implic într-o altă relaţie. Mi-e puţin teamă şi da, şi bărbaţilor le este teamă după o dezamăgire, în care sufletul le-a fost luat la mişto. Da, şi bărbaţii mai plâng câteodată, chiar dacă pare greu de crezut. Nu

suntem de fier, oricât ne place nouă să ne afişăm aşa.

În fine, dintre toate colegele mele, singura cu care mi s-a părut că vorbim din priviri este Larisa, o tipă brunetă, cu ochi căprui, creolă, scundă, undeva în jur de un metru şaizeci şi cinci, cu forme frumoase şi un zâmbet inocent. Am eu un presentiment că dincolo de acel zâmbet de copil nevinovat se ascunde o femeie plină de fantezii, dornică de a şi le pune în practică. Rămâne de văzut dacă are de gând să şi le împlinească alături de mine.

În pauza dintre cursuri, când marea majoritate este la ţigară, din acea mare majoritate făcând parte şi ea, îi bag în geantă un bileţel cu numărul meu de telefon, în speranţa că nu mă voi face de căcat cu o astfel de fază. Da, am toate şansele să par un fătălău, dar aşa cum am făcut mai mereu, îmi asum acest risc. Dacă nu rişti, nu câştigi, nu?

Cursurile au trecut mai repede decât mă aşteptam. În drumul spre casă, mă opresc la magazin să-mi cumpăr de mâncare şi o sticlă de whisky, să-mi ţină de urât. Sau să îmi ţină de inspiraţie dacă mă mai apucă scrisul.

Recunosc, mai tot timpul m-am gândit dacă să-i scriu Iuliei. Şi, de câteva ori, am fost în pragul de a-i trimite mesaj. Însă cred că ceea ce m-a făcut să simt a fost mult mai puternic decât dorinţa mea de a şti ce face.

Nici bine n-am ajuns acasă, că-mi sună telefonul. Mă gândeam că este Larisa, dar, ghinion, era Andrei.

— Da, Andrei!

— Ce faci, mă?

— Acum am ajuns acasă de la facultate şi mă pregătesc să-mi fac de mâncare. Tu?

— Stau. Îţi faci tu? Nu-ţi mai face iubiţica ta drăguţă? Sau ai supărat-o şi te pedepseşte?

— Din când în când, îmi place să mai gătesc şi eu.

— Aha, vezi să nu dai foc la bloc că nu cred că are taică-tău bani să plătească pagubele.

— Amuzant ca de obicei. Te înscriu la un talent show, în ritmul acesta.

— Auzi, lasă asta, ce spui, mergem diseară la o petrecere?

— Mergem, cum să nu mergem. Unde este petrecerea asta?

— La o tipă de la mine din grupă. La ea acasă, mai exact. Dar tu nu trebuie să ceri învoire de la iubita ta? Mă uimeşti!

— Termină cu prostiile! I-auzi, petrecere ca la americani!

— Noroc cu mine că mai pupi şi tu ceva de genul ăsta. La opt să fii gata, că vin cu taxiul să te iau, Cenuşăreaso!

— Ok, mă suni când pleci de la tine.

— Aşa facem! Hai, pa, la revedere!

— Pa!

După ce i-am închis, mi-am dat seama că ar fi trebuit să-i mulţumesc. Mă rog, el n-ar şti de ce, dar ar fi trebuit să o fac. Atunci când un om te scoate din vizuină, mai ales dacă eşti într-o situaţie delicată, trebuie să îi mulţumeşti, pentru că te salvează de mii de gânduri inutile.

Da, aveam de gând să profit de seara asta, nu să mă gândesc la ce-o face Iulia, de ce nu m-o căuta sau cine mama mă-sii este Marian. Vreau să agăţ şi eu astăzi şi dacă stau să-mi plâng de milă, s-a dus dracului totul.

N-aveam chef să mănânc, ca atare pun tot ce luasem în frigider, pentru când mi-o reveni pofta de mâncare. Ăsta, zic eu, este primul semn că te afli într-o situaţie care nu-ţi face bine sufletului – eşti nemâncat de câteva ore bune, dar, cu toate astea, n-ai niciun chef să mănânci. Apoi, al doilea semn este dorinţa de a te ghemui într-un colţ. Iar a treia este de a fi lăsat în pace, de a nu interacţiona în vreun fel cu exteriorul.

Despărţirile, în orice condiţii s-ar întâmpla, inevitabil dor. Despărţirile dor pentru că încă mai ai în tine părţi din celălalt, amintiri cu el şi poate prea multe întrebări fără a avea şi un răspuns la ele.

Îmi aduc aminte de relaţiile mele anterioare şi de să zic aşa, învăţăturile deprinse din ele. Relaţiile mele de până acum, în mare parte, au

însemnat cunoaştere, descoperire, joacă. Au însemnat să descopăr şi să mă descopăr. De asemenea, au însemnat hormoni mulţi şi liberi, sex prost, sex bun, deznădejde, nepăsare, amuzament, dorinţă, înşelat, durere. Totodată, aceste relaţii au însemnat şi maturizare, pentru că nu-mi place să trec asemenea gâştei prin apă şi să rămân cu nimic în cap.

Am crescut. Frumos, urât? Nu ştiu, încă nu pot trage o concluzie şi cred că cei care pot trage o asemenea concluzie sunt cei din jurul meu. Pentru că, după cum bine ştim, oamenii tind să fie subiectivi cu ei înşişi.

Totuşi, după aceste relaţii, am înţeles cum merg lucrurile. Am înţeles că nu pot să îmi bat joc după cum mă taie capul. De fapt, am înţeles că nu trebuie să îmi bat joc, pentru că, da, există karma. Am înţeles că nu poţi pretinde fără să oferi măcar pe atât. De fapt, mai bine să oferi cât poţi şi… să primeşti ce ţi se dă – dacă a fost insuficient, eu am plecat la mai bine. Poate că nu a fost frumos, dar, cu siguranţă, a fost sănătos.

De-a lungul timpului, am înţeles că o relaţie ce te ţine pe loc nu este deloc sănătoasă – trebuie să îi dai drumul celuilalt oricât de greu ţi-ar fi. E mai greu să stai cu omul nepotrivit decât să o iei de la capăt de unul singur. Am învăţat că acolo unde nu este sinceritate, nu este nimic bun – doar iluzii ce, la un moment dat, se vor răsfrânge asupra

sufletului. Aşadar, am ales calea corectă de a face lucrurile.

Am mai învăţat că, uneori, ochii ce nu se văd, se uită, pentru că în clasa a 11-a am încercat o relaţie la distanţă şi n-a mers. Desigur, alteori, îţi provoacă un dor greu de alinat – depinde de persoana în cauză şi de sentimentele investite, cred eu. Poate că distanţa nu o fi vreun impediment în calea iubirii, dar nu este pentru mine. Eu vreau tangibilul, vreau acum şi aici, nu cândva. Aşa simt că sunt eu construit. Nu e nimic greşit să vrei cândva pentru că ar putea însemna mai mult decât clipa prezentului, dar fiecare om ştie ce este mai bine pentru el.

Mi-am dat seama că pentru a găsi liniştea lângă o persoană, trebuie să fii cea mai bună variantă a ta – iar, după ce ai găsit-o, să nu o ucizi cu lucruri mărunte, cu orgolii sau, pur şi simplu, din rea-voinţă ori inconştienţă. Cred că aici pot include relaţia mea cu Andrada, de acum ceva vreme.

Totodată, am realizat că femeile nu diferă mult de bărbaţi – unele-s ieftine, altele ţi-e mai mare dragul să le ai în braţe. Depinde şi de noroc. Când am fost călcat pe coadă, am reacţionat. În timp, mi-am dat seama că cel mai bine era să mulţumesc pentru clipele frumoase şi să plec – fără să murdăresc ce, până atunci, construisem cu sfinţenie.

Am realizat că doar sexul nu salvează şi nici nu îmbunătăţeşte o relaţie pe cât de mult cred alţii. Sexul este, de fapt, o prelungire a ceea ce numim cu toţii iubire.

Şi poate cea mai importantă chestie pe care am deprins-o este să mă bazez pe instinct atunci când îmi aleg oamenii alături de care să trăiesc fiecare zi. Când simt să renunţ la unii, renunţ. Când simt să lupt pentru a-i ţine lângă, mă conformez – e greu în ziua de azi să găseşti oameni sinceri, care să te placă aşa cum eşti.

În fine, să le ia dracu' de gânduri! O viaţă întreagă ne dau târcoale şi nu ne lasă în pace, nici atunci când tot ce ne dorim este liniştea. Mă uit la ceas şi realizez că mai am trei ore şi puţin până când îi voi vedea mutra lui Andrei. I-am sunat pe ai mei, să văd ce mă fac, dacă totul este bine acasă.

— Alo!

— Ce faci, mamă?

— Bine, puiul meu, abia am ajuns şi eu de la serviciu. Tu ce mai faci? Eşti bine?

— Da, sunt ok, îi răspund încercând să ascund frământările.

— Nu-mi pari, te simt puţin supărat, dar dacă nu vrei să-mi spui, n-am să insist. Probabil, este vorba despre o fată. Totuşi, dacă ai nevoie de ceva, suntem aici oricând.

— Ştiu, vă mulţumesc! Tata ce face? Este

bine?

— Da, acum, este la muncă, ajunge mai pe seară.

— Ok, hai că te las. Ne mai auzim!

— Bine. Ai grijă! Te iubim!

— Şi eu vă iubesc! Pa pa!

— Pa!

Atât de rar ne sunăm părinţii după ce ne luăm zborul de acasă, de parcă am fi pregătiţi să luăm viaţa în piept fără a mai auzi, din când în când, o vorbă bună, o vorbă caldă, o vorbă sinceră de la cei care ne iubesc necondiţionat. Îi sunăm atât de rar şi îi lăsăm să fiarbă de dor, de grijă, iar ei, dragii de ei, nu îşi mai permit să ne sune, de teamă să nu ne deranjeze.

Mi-am adus aminte de-o discuţie pe care am avut-o cu mama în vara ce a trecut. Era despre viaţă şi despre femei.

Ştiu că mi-a zis scurt şi la obiect să îmi pun un zâmbet sincer pe chip, apoi pe suflet, să îndrept spatele, apoi să îmi scutur sufletul de praf şi să păşesc în lumea ce mă înconjoară.

Iar despre femeie, mi-a spus că nu ar trebui să o supun nevoilor mele, sperând că doar – doar alung frica de singurătate, doar – doar nu trece încă o noapte fără sex, doar – doar am un loc în care pot să fiu atunci când prietenii merg la bere şi mă uită acasă. Sau când n-am chef de ei.

M-a rugat să nu consider că femeia trebuie să-

mi înghită toate mojiciile, să evit să îi reproşez că nu mă iubeşte suficient atunci când nu vrea să îmi ierte prostia şi să nu îi folosesc sufletul până la refuz, iar după ce se strică, să-i spun că, de fapt, nu a fost suficient de bună.

Îmi aduc aminte când, cu ochii plini de căldură, mi-a spus că femeia nu ar trebui să fie un obiect de care să mă folosesc doar pentru a fi eu fericit, pentru că voi deschide răni. Mi-a explicat că atât rolul bărbatului, cât şi al femeii, este să îngrijească rănile celui iubit, nu să deschidă altele noi.

Şi, un ultim lucru pe care mi-l amintesc este când mi-a spus să am grijă de fiecare femeie din viaţa mea, fix aşa cum a avut şi ea grijă de mine: cu dragoste şi cu răbdare!

Sunt sigur că am omis câteva lucruri, însă în momentul de faţă memoria nu mă ajută – timpul trece, lucrurile se uită.

Mă pregătesc de marea petrecere din seara aceasta. Îmi doresc să fie una dintre acele seri de amintit peste câţiva ani. Îmi doresc să am multe altfel de seri în anii aceştia de studenţie, până nu încep responsabilităţile de adult să mă acapareze. Mă uit prin dulap şi, spre deosebire de femei, am găsit în primele două minute hainele potrivite. Nu am zis-o cu răutate.

Când mă întorc de la duş, observ că am primit un mesaj. O fi de la Andrei, mă gândesc. Însă,

când deblochez ecranul, mare îmi este mirarea! Am primit un mesaj de la colega mea de grupă, Larisa.

„Bună, Adam! Acum am găsit bileţelul de la tine. Interesantă abordare”.

Mă gândesc dacă acea parte cu „interesantă abordare” este spusă într-un mod ironic sau chiar i s-a părut interesantă. Mie, personal, nu mi se pare deloc interesantă, ci puerilă şi neinspirată. Dar, în fond şi la urma urmei, nu contează cum mi se pare mie, că doar nu mă agăţ pe mine însumi.

„Bună, Larisa! N-am găsit momentul potrivit să-ţi cer numărul şi, ca atare, m-am decis să mă bag cu forţa în viaţa ta. Ce faci?”

„Ha ha! Foarte bine ai făcut! Nu degeaba am zis că este interesantă abordarea. M-ai surprins plăcut.

Ce să fac? Stau în pat şi mă uit la un film. Tu ce faci?”

I-auzi, hai că a prins mişcarea. Se pare că ceea ce nouă ni se pare ridicol, altora li se pare interesant.

„Îmi era teamă că par necioplit, dar acum m-am liniştit. Mă pregătesc să merg la o petrecere”.

„Super tare! Distracţie plăcută atunci! Ne mai auzim şi ne vedem mâine!”

„Nu ştiu dacă voi mai fi în stare să ajung la cursuri! Mulţumesc frumos! Te pup!”

„Hahahah! Ai grijă de tine şi, mâine, poate

ieşim la o cafea. Mai pe seară”.

„Desigur, vorbim!”

Tot acest schimb de mesaje s-a derulat în timp ce mă pregăteam. Ca întotdeauna, n-am ştiut să aproximez cu exactitate, ca atare mai am de aşteptat 45 de minute până când ar trebui să apară Andrei.

Îmi aprind o ţigară, îmi iau caietul în care m-am apucat să scriu ce-mi trece prin cap şi încerc să mă pierd printre rânduri pentru următoarele 30 de minute.

Cum gândesc bărbaţii

Nu cerşi atenţie! O femeie care cerşeşte atenţia unui bărbat nu este nimic mai mult decât o urmă a demnităţii. Nu întinde mâna doar de dragul de a primi un gram de vizibilitate în ochii vreunuia. Nu te pune în fund pe bordura disperării! O femeie care se cunoaşte, care îşi cunoaşte puterea, dar şi limitele, nu are nevoie ca un bărbat să-i arunce în pălăria de pe caldarâm puţină atenţie. Iar noi, ca bărbaţi, vă considerăm nişte măscărici – iar dacă arătaţi bine, poate că vrem să împărţim (doar) patul cu voi de câteva ori, fiind aproape convinşi că, în căutarea atenţiei, veţi pica în plasă.

Nu te dezbrăca cu orice ocazie! O femeie misterioasă atrage mult mai mult decât cea despre care toată lumea ştie ce ascunde sub tricoul alb şi

fusta neagră. Un bărbat va gândi despre o femeie pe care o găseşte mai mult dezbrăcată pe Facebook (sau pe orice altceva) că e uşuratică.

Uneori se mai înşală. Dar ce transmite o asemenea femeie dacă nu disponibilitate? O femeie care ştie că nu este necesar să se dezbrace pentru a atrage un bărbat, este o femeie care va ţine de mână o întreagă lume. Dezbracă-te doar în casa unui bărbat, nu în faţa blocului!

Nu vorbi ca bărbaţii! Nu înjura, nu băga, nu scoate, nu trimite în diferite locuri, nu folosi organe ca semne de punctuaţie. Nu fi vulgară! Nu vorbi ca pe maidan, ci şi o doamnă. Doar tu ai de câştigat. Şi adu-ţi aminte că penisul este penis doar pentru bărbaţi – ţie îţi lipseşte cu desăvârşire! Fii feminină!

Inteligenţa contează! (la ambele sexe) o femeie va reuşi să ascundă de ochii bărbatului, unele defecte cu ajutorul inteligenţei. Totodată, va stârni interes, dorinţă, va pune în mişcare tot sângele unui bărbat – ulterior tradus în plăcere.

Nu uita de atitudine! Când te gândeşti la atitudine, imaginează-ţi o femeie care merge pe tocuri înalte cu spatele drept – asta e cea potrivită. Cealaltă variantă este asemenea unei femei cocoşate care se împiedică atunci când tocurile ating piatra cubică din centrul vechi al Bucureştiului.

La fix – cum pun pixul jos, cum îmi sună telefonul şi numele amicului meu îşi face apariţia pe ecran.

— Da, şefule? îi răspund.

— Eşti gata, prinţeso? Că eu te aştept jos, în taxi.

— Hai că acum cobor! Pa!

Ajuns în taxi, mă loveşte un val de parfum.

— Ai folosit toată sticluţa de parfum, băi, Andrei?

— Ce glumă bună! Nu, mă, este de calitate. Am dat 400 de lei pe el.

— I-auzi. Chiar voiam să aflu preţul. Îţi apreciez modestia! Asta, se pare, este o chestie nouă la tine.

— Hai, taci naibii! în seara asta, se lasă cu sex, prietene!

— Super! Bă, să ştii că de fiecare dată când m-am dus undeva cu gândul să agăţ, nu mi-a ieşit. Aşadar, eu unul am încheiat cu socotelile făcute de acasă.

— Sigur ai făcut tu ceva de nu ţi-au ieşit mişcările.

În drumul spre casa tipei ăleia, m-am tot gândit cum noi, bărbaţii, când mergem pe undeva şi suntem lipsiţi de angajamente, plecăm mereu de acasă cu gânduri mari. De parcă ăsta ar fi scopul vieţii noastre. Nu ştiu, să-ţi programezi sexul mi se pare puţin cam trist. Şi, mai trist, este când nu-ţi

iese nici măcar ăla programat şi te întorci acasă mai bou decât ai plecat. Mă întreb ce or gândi femeile când merg prin pub-uri, petreceri şi alte chestii de genul. Oare şi ele s-or duce cu gând de agăţat, de făcut sex sau doar cu gândul de a se distra cât mai bine?

— Ce face Iulia? mă întreabă bunul meu prieten, întrerupându-mi şirul gândurilor.

— Ăăă, face bine, îi răspund puţin încurcat.

— Mă, voi v-aţi despărţit? continuă Andrei şirul întrebărilor, de data asta cu o privire suspicioasă.

— A, nu, ce ai? De ce ne-am despărţi?

— Poate ai înşelat-o sau te-a înşelat. Poate nu-ţi mai trebuie ce are între picioare sau poate că nu-i mai ajunge cât ai tu.

NU POŢI MĂSURA IUBIREA, DAR POŢI PUNE ÎN UIMITĂ FAPTELE!

Îl privesc şi-i văd zâmbetul tâmp. L-a marcat faza cu Alexandra, de lucrul acesta sunt sigur. Prefer doar să-i zâmbesc, fără a-i mai spune ceva. Şi mă bucur că n-a mai insistat nici el să mai pună tot felul de întrebări, pentru că risca să-mi strice tot cheful, şi aşa decimat de întâmplarea cu Iulia de ieri.

În cele din urmă, ajungem acasă la colega lui Andrei, undeva în nordul Bucureştiului, într-un cartier de vile. Bag de seamă că tipa este cu banul pe ea.

Ne întâmpină la poartă:

— Bună, Diana! i se adresează Andrei.

— Bună, bună!

Îmi întinde mâna şi facem cunoştinţă. Ea era o tipă drăguţă, undeva pe la un metru şi vreo şaptezeci de centimetri, brunetă şi cu nişte ochi de un albastru năucitor. N-avea cine ştie ce sâni, iar despre fund, deşi am văzut-o din spate, nu prea mă pot pronunţă pentru că purta o rochie. Da, asta facem cu toţii prima dată când întâlnim pe cineva – analizăm din cap până-n picioare.

Ajunşi în casă, îmi dau seama că apartamentul meu de două camere ar intra de vreo patru ori în casa ei. Asta doar la parterul vilei, pentru că avea şi etaj. La parter, din câte observ există un living imens, o bucătărie şi, cel mai probabil, o baie. Nu pot spune ceva de rău, pentru că vila este mobilată cu bun gust. Se vede că unde sunt bani, există şi un arhitect bun.

Acolo se aflau deja vreo douăzeci de persoane, cam nouă băieţi şi unsprezece fete, la o numărătoare rapidă, iar din câte îmi dau seama cea mai mare parte de la facultatea amicului meu. Andrei mă prezintă grupului de petrecăreţi şi după vreo două minute în care am tot auzit nume,

iar eu mi l-am rostit pe al meu, mi-am dat seama că am reţinut unul singur. Pe-al Dianei.

Este puţin ciudat când te afli printre nişte oameni total necunoscuţi şi cu care ai în comun… doar un amic. Oricât de extravertit ai fi, tot ţi-e nasol în astfel de momente. În fine, îmi spun că nimic nu îmi va strica cheful de petrecere, iar pe parcurs ce paharele de alcool vor curge pe gât, se vor lega prietenii, chiar dacă circumstanţiale.

Diana ni se alătură şi ne întreabă dacă vrem ceva de băut.

— Spune-ne nouă de unde luăm, că ne descurcăm apoi, îi răspunde Andrei.

— Uite, de acolo, şi Diana îi arată înspre direcţia unui bar dintr-un colţ al livingului.

— Ok, mulţumim! De aici, ne descurcăm noi.

Când a plecat, i-am surprins privirea Dianei. Părea a-mi transmite ceva. Sau poate doar mi se părea. Oricum, mă voi lămuri eu pe parcurs. Muzica a început să capete glas, acoperind vocile celor prezenţi. Am început să dansăm, care cu cine apucam. O tipă s-a frecat efectiv de mine pe parcursul unei întregi melodii. Oricât de bine ar arăta o femeie, mi se pare dizgraţios să facă astfel de gesturi când abia dacă ne-am cunoscut.

După vreun sfert de oră de dans, am luat o pauză. Mi-am turnat whisky în pahar şi am ieşit afară, pe terasă. Simţeam nevoia de aer curat şi, cu toate că era frig, îmi era bine. N-apuc să-mi

aprind ţigara, când aud o voce din spatele meu:

— Deja ai obosit? mă întreabă vocea.

— Hei! Aveam nevoie de puţin aer, îi răspund Dianei, pentru că ea era. Posibil să nu mă fi înşelat în privinţa privirii ei. Dar se pare că şi tu ai luat o pauză.

— Da, doar trebuie să am grijă de oaspeţii mei, nu? Mai ales de cei pe care nu-i cunosc foarte bine.

— Stai liniştită, nu fur nimic!

— Mi-era teamă că vei fugi cu lampa de grădină, trebuie să recunosc asta.

— Este în siguranţă, îi răspund continuând micul nostru joc. Da, astfel de jocuri, de obicei, apropie doi oameni necunoscuţi.

— La ce facultate eşti, Adam?

— Sunt la Litere, îi răspund oarecum mândru că mi-a reţinut numele. Ştim cu toţii că atunci când facem cunoştinţă cu oameni noi, le cam uităm în secunda doi numele. Cu excepţia cazurilor când ne atrage ceva la ei.

— Frumos! Vrei să devii scriitor?

— Multă lume mă întreabă asta, de parcă numai scriitori ar ieşi de la facultatea asta. Totuşi, aşa îmi doresc.

— Şi te-ai apucat de scris sau o laşi pe mai încolo? continuă Diana cu descusutul.

— Am scris câte ceva. Într-un caiet, sub forma unui aşa-zis jurnal.

— Interesant! Poate o să mi-l arăţi şi mie într-o zi.

— Încă nu sunt ok cu ideea asta, dar, da, cine ştie, poate că într-o zi îţi voi arăta.

— M-aş bucura!

— Ştii, eşti frumoasă!

— Ai văzut tu asta aşa, pe întunericul ăsta? îmi răspunse zâmbind.

— Uneori, este de ajuns lumina unei lămpi pentru a vedea frumuseţea omului.

— Da, să te faci scriitor, pentru că, se pare, ai vorbele la tine.

M-a bufnit râsul. Îmi place tipa. Este amuzantă şi îmi place modul ei de a aborda lucrurile. Cel puţin, până acum, în cele câteva replici schimbate între noi.

— Hai înăuntru, îi spun, căci deja frigul ne intra în oase.

— Ţi-e frig?

— Puţin.

Când dau să intru înapoi în casă, mă cuprinde în braţe, un gest de altfel neaşteptat. Nu l-am putut vedea venind. Adică… prea repede. Chiar dacă, recunosc, mi-l doream. Pentru că mi-a simţit surprinderea amestecată cu reticenţă, simte nevoia să se explice:

— Uneori, sunt de ajuns câteva vorbe pentru a îmbrăţişa un om.

— Asta este ca cea cu lampa. Mă plagiezi, din

câte văd, îi răspund amuzat de replica ei.

— Cam da. Ce pot să fac dacă mi-a plăcut?

— Nimic. Hai, totuşi, în casă!

Am intrat şi de la primul pas, ne-am trezit cu Andrei în faţa noastră. Era deja ameţit binişor, aşadar mai rău de atât nici că se putea.

— Ce faceţi, porumbeilor?

— Termină, Andrei! Fii dracului matur pentru o dată în viaţă! îi răspund eu, enervat de purtarea lui.

— Ce să facem, uite, ne gândeam unde să ne-o punem, vine replica Dianei ca un topor ce retează gâturi de oameni vinovaţi.

Eu am făcut ochii mari cât cepele, Andrei mai să se înece, iar Diana zâmbea cu un subînţeles pe care eu nu îl înţelegeam.

— Păi şi ce mai aşteptaţi? Nu ai camere sus? se arată interesat Andrei.

— Ba da, însă aştept să mă invite el, răspunde în timp ce-mi aruncă aceeaşi privire cu subînţeles.

Eu nu înţelegeam dacă este la mişto sau dacă vorbeşte pe bune. Dacă stai să gândeşti situaţia la rece, pare cam deplasată. Dacă stai să gândeşti situaţia din punctul de vedere a unuia căruia îi joacă hormonii în corp, pare ideală. Adevărul este că eu sunt undeva la mijloc – i-aş pune-o, dar parcă e prea directă, fapt ce, pentru prima dată, mă intimidează.

— Ţi-ai înghiţit cuvintele, Adam?

— Cam da, îi răspund Dianei. N-aveam de gând să fac pe viteazul, pentru că, mai devreme sau mai târziu, comportamentul ăsta disimulat iese la iveală.

— Aştept propunerea ta să mergem sus. Ia-ţi cât timp crezi că ai nevoie.

Cred că în acele momente, păream ca ultimul fătălău. O tipă care arată bine mă cheamă în dormitor, iar eu stau ca mutul acolo, fără să pot scoate o vorbă.

— Pot să vin eu dacă mucea ăsta nu se bagă, vine replica plină de tâlc (sunt ironic) a lui Andrei.

— Tu poţi doar visa, dragul meu coleg. Eu nu mi-o trag cu colegii de facultate. Am eu un principiu.

— Ce dra…

N-am mai apucat să spun ceva, căci Diana m-a luat de mână şi uite aşa am ajuns la etaj, în dormitor, unde ne-am aşezat pe pat. Eu eram încă năuc, neconştientizând foarte bine ce mi se întâmplă.

— Nu-ţi plac fetele directe? mă întreabă zâmbind.

— Ba da, însă tu cred că ai fost prea directă.

— Ei bine, am fost învăţată ca atunci când vreau ceva, pe cineva, să şi obţin.

— Da, cred că aşa sunt cam toate femeile. Când vor ceva, fac pe dracul în patru să-l obţină. Iar când vine vorba de un bărbat, dacă arăţi bine,

devine extrem de simplă treaba.

— Hai, Adam, cred că poţi mai mult decât stereotipurile astea. Nu totul ţine de fizic.

— Serios? Dacă aveai 200 de kilograme, crezi că mă mai aflam aici? Să fim serioşi – toţi ne uităm, mai întâi, la fizic, apoi începem să descoperim omul. Ochii trebuie să placă pentru ca inima să vrea. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Pricep, şi-ţi dau dreptate, dar noi doi cred că am sărit, încă de când ne-am cunoscut, peste partea asta cu fizicul. Ţi-am văzut privirea şi ţi-am simţit-o şi când vă conduceam în casă, chiar dacă eram cu spatele. Ochii îţi erau pe fundul meu, însă nu prea puteai să-ţi dai seama ce se ascunde sub rochia mea, nu?

— Căcat! M-ai prins!

— Şi ai vrea să vezi ce se află sub rochie?

— Să fiu sincer? Da, aş vrea.

Încă eram uluit de ceea ce se întâmpla. Nu am avut de-a face cu o asemenea abordare din partea unei femei niciodată până acum. Oricât de mult mi-aş fi dorit să fac sex cu ea, mintea mea era blocată de situaţia nemaiîntâlnită.

— Atunci, să-ţi arăt ce se ascunde dincolo de rochia astea neagră. Doar deschide-mi şi mie fermoarul de la spate, te rog.

Îl deschid fără să mai spun ceva. Se ridică în picioare în faţa mea, ţinându-şi rochia cu mâinile. Deodată, rochia cade de pe ea şi atunci văd că nu

purta nici sutien, nici chiloţi. Face o piruetă în faţa mea, oprindu-se pentru câteva secunde cu spatele, pentru ca eu să am timp să admir în întregime ce ascundea rochia ei.

Faptul că era puţin creolă îi dădea un aer aparte, în comparaţie cu alte femei. Sânii îi erau micuţi, dar fermi, în timp ce fundul îi era lipsit de orice urmă de celulită sau vergeturi. N-are sens să fiu ipocrit, şi dacă ar fi avut, n-ar fi fost ceva absurd, pentru că, în fond şi la urma urmei, sunt urme fireşti ale feminităţii.

Îmi depărtează picioarele şi se apropie de mine, în faţa ochilor mei avându-i abdomenul. Îmi ia mâinile şi le pune pe fundul ei. Pielea îi era catifelată şi caldă. Apoi, îmi ia capul în mâini şi îl îndreaptă în sus, astfel încât privirile să ni se întâlnească. Mă priveşte şi îşi muşcă buza de jos, ceea ce a declanşat o reacţie absolut firească în pantalonii mei.

— Trage-mi-o! îmi spune pe un ton autoritar.

N-am spus nimic. Nu cred că era ceva de spus, ci m-am ridicat în picioare, m-am dezbrăcat în cel mult cinci secunde şi iată-ne pe amândoi în costumul lui Adam şi al Evei. Eram în picioare, faţă în faţă, la o distanţă de un pas, privindu-ne, parcă imaginându-ne ce va urma.

— Se pare că am stârnit ceva, îmi spune uitându-se spre singura dovadă a excitării bărbatului.

Nici acum nu-i răspund, ci continui să o privesc. O trag spre mine, într-o îmbrăţişare în care amândoi ne-am simţit căldura trupurilor. Se desprinde şi se întinde în pat, cu faţa spre mine şi picioarele flexate şi larg desfăcute. Ştiu ce înseamnă asta. Rămân totuşi la marginea patului, din dorinţa de a controla partida şi a îi zădărnici încercările ei de a mă domina. În tot acest timp, în capul meu se derulau scene în care i-o trăgeam pe jos, pe comodă, în pat, din spate, sub ea, din lateral, 69. Sunt prea multe pentru a le mai ţine numărul.

Cedează. Se aşază pe marginea patului şi, privindu-mă, începe să o sugă. Eu simt că încep să-mi tremure picioarele de plăcere. Ştia foarte bine ce face, ştia foarte bine cum să-şi folosească şi mâinile, unde să se oprească preţ de câteva clipe şi, mai ales, ceea ce este moartea oricărui bărbat, cum să mă privească într-un mod pervers şi pasional în acelaşi timp.

La un moment dat, se opreşte, îmi zâmbeşte şi îşi reia poziţia iniţială – pe spate, cu picioarele depărtate. Îi fac pe plac, iar în acest timp îi simt pielea zburlită şi o aud cum geme. De fiecare dată când am auzit o femeie gemând, m-am simţit bine, fiind conştient că ceea ce făceam era bine.

Îmi retrag capul dintre picioarele ei şi o privesc. Ai văzut chipul unei femei după ce a avut un orgasm? Radiază de fericire, parcă. Îmi spune

că vrea să stea deasupra, lucru ce îmi convine de minune. Ceea ce a urmat a fost pur şi simplu sex nebun, sex cu palme peste fund, tras de păr, gemete, urlete, zgârieturi pe spate, cearşaf prins în pumn.

După ce am terminat, îmi spune:

— Simţeam o nevoie urgentă de sex bun.

— Iartă-mă că te întreb, dar sunt curios – voi, femeile, cum evaluaţi sexul? Care este bun şi care este prost? Că noi, bărbaţii, rareori avem expresii de genul.

— Nu ştiu să-ţi explic. Nu cred că pot să fac o listă de lucruri bifate atunci când mi-o pun. Cred că totul se rezumă la cum ne simţim după o partidă de sex.

— Pricep. Credeam că există nişte criterii clare de evaluare.

— A, da, există – să nu termini în cinci minute şi să avem măcar un orgasm. Doar astea, restul ţine de cum ne simţim.

— Îhî, ok.

Chiar eram curios cum evaluează femeile sexul, pentru că am mai auzit unele spunând ba că au avut parte de sex bun, ba de unul prost. Acum cred că am înţeles cum stă treaba.

— Ştii că pe noi nu ne va lega nimic, nu? mă întreabă în timp ce se ridică din pat şi scoate din sertarul de sub oglindă o scrumieră, un pachet de ţigări şi o brichetă.

— Acum, după ce mi-ai spus, ştiu. Nu mă gândeam că va urma şi o relaţie. Şi nici nu cred că aş vrea să mă implic în vreuna, să fiu sincer.

— Tocmai ai terminat una în urma căreia ai făcut buba, scumpule?

— Nu ştiu dacă am făcut buba, dar cu siguranţă am fost dezamăgit. Şi chiar nu mai vreau, cel puţin pentru o perioadă, să mă implic şi emoţional.

— Te înţeleg perfect. Ce ţi-a făcut? mă întreabă în timp ce-şi aprinde o ţigară şi îmi face semn să îi urmez exemplul.

— Nu ştiu să-ţi spun cu exactitate. Cert este că m-a minţit în legătură cu un apel primit. Mi-a zis că este o colegă, dar, de fapt, era un Marian.

— Hahahaha! Da, şi eu am mai minţit uneori în acest fel.

— Şi care era adevărul? o întreb, încercând să-mi dau seama care ar putea fi adevărul între mine şi Iulia.

— Că jucam la două capete – într-o parte era cel la care ţineam şi în cealaltă parte era cel cu care mai schimbam peisajul din când în când. Ştiu, nu-mi face cinste, dar sunt lucruri care inevitabil se întâmplă.

— Ştiu cum este să se întâmple astfel de lucruri. Te-a prins cel cu care aveai relaţia?

— Nu, dar de vreo două ori am apelat şi eu la scuza pe care a folosit-o domnişorica ta. Fraierul

celălalt nu a înţeles că nu trebuie să mă sune, ci să aştepte să-i dau eu un semn. Ştia că am o relaţie şi părea în regulă cu ideea de a ne rezuma doar la sex.

— Pare că vorbeşti cu dispreţ despre amândoi, Diana.

— Este modul meu de a mă apăra, pentru că, da, recunosc, îmi este jenă de ceea ce am făcut atunci. De altfel, doar în acea relaţie am fost aşa nemernică.

— Şi de ce ai înşelat?

— Pentru că mă atrăgea fizic celălalt tip, cel cu care doar mi-o puneam.

— Atât? Pentru atât ai riscat o relaţie ce, din câte intuiesc, era foarte ok?

— Era aproape perfectă relaţia mea. Matei – aşa îl cheamă – era un tip frumos, inteligent, cu un viitor strălucit în faţă. Avea grijă de mine, era răbdător cu mine, mă înţelegea şi sprijinea oricând era cazul. Era ca pâinea caldă.

— Şi atunci? Nu era bun sexul?

— Ba da, Adam. Era foarte bun. Doar că pentru a realiza ce ai avut şi lucrurile ce nu ar mai trebui făcute, uneori, chiar este nevoie să fii prost şi să greşeşti. Uneori, este nevoie să pierzi tot ce ai drag, pentru a înţelege că anumite decizii îţi pot decide soarta. Ştii, trebuie să pierzi pentru a învăţa să păstrezi pe viitor.

— Totuşi, cum v-aţi despărţit dacă el nu ştia că

îl înşelai?

— Păi nu ştia, dar, după o vreme, remuşcările m-au făcut să-i recunosc eu. Deşi ne-am despărţit de mai bine de un an, încă mai am vie imaginea lui atunci când i-am spus. Pur şi simplu, nu mi-a zis nimic, deşi mă aşteptam să îmi spună vrute şi nevrute. A tăcut, m-a privit în ochi preţ de câteva secunde, s-a ridicat de pe scaunul din bucătărie, şi-a luat haina din cuier şi dus a fost. Uneori, tăcerea în astfel de momente doare mult mai tare decât orice cuvânt.

— Şi nu ai încercat să te împaci ori măcar să-l cauţi?

— Ba da, dar nu am reuşit să dau de el. În următoarea zi, şi-a schimbat numărul de telefon şi cred că tot atunci s-a mutat de unde stătea în chirie. Am primit un singur mesaj, la o săptămână după faza asta, prin care-mi spunea că m-a iubit aşa cum nu a mai iubit pe nimeni. Atât, nimic mai mult.

— Sper că ţi-ai învăţat lecţia, pentru că altfel, vei mai pierde oameni, Diana. Şi el părea un tip foarte ok.

— Este un tip foarte ok şi cred că femeia care-l are acum sau care-l va avea o să fie o femeie extrem de fericită alături de el.

— Hai să ne îmbrăcăm şi să mergem jos, mai bem şi noi ceva, mai schimbăm o vorbă cu oamenii.

— Mă îmbraci tu? mă întreabă zâmbind.

— Am de ales? Dacă ar fi după mine, ai putea veni şi aşa.

— Şi să vadă toţi ce ai văzut doar tu? Te-ai simţi bine?

— Ăăă, nu. Hai că te îmbrac, îi răspund râzând.

Coborâm jos unde era o nebunie curată. Unii dansau, alţii erau întinşi pe o canapea, probabil beţi turtă, două tipe se sărutau. Unde naiba am nimerit? Ne uităm unul la celălalt şi bufnim în râs. Îl caut cu privirea pe Andrei, dar nu-l găsesc. Mă duc pe balcon, dar nici acolo nu era. Îl sun şi-mi dă ocupat. Poate că o fi cu o domnişoară şi face şi el nebunii, îmi zic.

Bărbaţii înşală mai des, fără discuţie. De fapt, ei nu înşală, ci experimentează, pentru că aşa le este natura lor – aşa ar gândi o femeie care nu-şi foloseşte raţionamentul logic. Şi n-o condamn, doar că este greşit modul ei de gândire. Şi bărbaţii, şi femeile, sunt la fel de oameni, ca atare la fel de supuşi greşelilor. Atracţia o simt şi bărbaţii, şi femeile, în acelaşi mod. Sexul este dorit la fel de mult de către ambele tabere. Consider că este greşit şi puţin ipocrit să se arunce 90% din vina asta asupra bărbaţilor, mai ales după cele spuse de Diana.

Din experienţă, pot spune că am înşelat, am văzut bărbaţi care au înşelat, dar, la fel de bine,

uite că am văzut şi femei care deşi aveau tot ce doreau acasă, s-au gândit că n-ar strica să încerce şi cu altul. Poate că, zic eu, femeile cunosc mai mulţi bărbaţi care au înşelat pentru că, uneori, bărbaţii sunt puţin cam naivi şi cred că este motiv de laudă. Femeile, pe de altă parte, după ce au făcut-o, conştientizează probabil că nu este un gest tocmai lăudabil şi, ca urmare, preferă să ţină doar pentru ele. Poate că nu le spun nici măcar prietenelor.

Totuşi, să fim puţini raţionali, să lăsăm deoparte stereotipurile ieftine ce nu ne fac deloc cinste şi să ne gândim dacă bărbaţii chiar înşală mai mult. Eu spun că nu prea putem trage o astfel de concluzie, şi nu pentru că sunt bărbat, ci pentru că am văzut ieşiri în decor de ambele părţi.

Ştiu foarte bine că există muuulţi bărbaţi, care iubesc cald, iubesc până la Dumnezeu şi înapoi femeia din faţa lor. Singura condiţie este să fie cea potrivită, cea destinată lui, pentru că nu cred că putem iubi o viaţă omul nepotrivit.

Celor înşelate le-aş spune că a fost de vină imaturitatea lui. Nu că a înşelat, ci că nu şi-a asumat dorinţele înainte de a le călca pe suflet. Ştiu că au fost rănite, dar, aşa cum a zis şi Diana, din acest lucru el va învăţa şi, pentru o altă femeie, va deveni întreaga ei lume. Într-un fel, deşi nu şi ar fi dorit, femeile acestea înşelate au stat la baza dezvoltării lui.

Cred că trebuie evitate generalizările de acest fel, pentru că nu facem nimic altceva decât să ne producem singuri rău, să ne minţiţi inutil, să rămânem ancoraţi într-un trecut ce nu ar trebui să ne mai intereseze.

— Ce faci, booosss? aud o voce din spatele meu. Era Andrei.

— Eşti cam cherchelit, amice. Uite, te căutam. Pe unde ai umblat?

— Am ars şi eu o tipă. Zici că eşti maică-mea, că doar ea mă întreabă pe unde umblu. Sunt major, fii fără grijă, nu păţesc nimic!

— Nu mi-am făcut griji, eram curios. Să te felicit?

— Ai putea, da. Tu ce ai făcut cu nebuna aia de Diana? Ai scărpinat-o jos? mă întreabă cu un zâmbet tâmp pe chip.

— Nu, doar am vorbit.

— Prostule! Doamneee, ce mă fac eu cu tine, mă?

— Hai, scuteşte-mă, băi, Don Juan!

Am preferat să neg, pentru că nu mi se pare de bun gust să spun ce se întâmplă între mine şi o altă persoană. Lucrurile intime, de preferat, ar trebui să rămână intime, nu expuse tuturor, ca nişte haine scoase la uscat pe sârmă în faţa blocului. Prefer să fiu luat la mişto decât să mă bat cu pumnii în piept despre pe cine şi cum am futut.

Pe la ora douăsprezece, s-a spart cheful,

pentru că toată lumea era îmbibată în alcool şi nu mai aveai ce face. Îl iau pe Andrei şi ne luăm rămas bun de la Diana:

— Pa, Andrei!

— Pa, Dienuţo! îmi pare rău că amicul meu a fost mutalău! Data viitoare, n-am să-l mai aduc, pentru că mă face de râs.

— Mulţumesc, Adam! Diana îmi zâmbeşte, în semn de recunoştinţă pentru că am ales să păstrez pentru mine ce s-a întâmplat în dormitor.

— Nu ai pentru ce! Pa pa!

Chemăm taxiul şi în douăzeci de minute am ajuns acasă. Mă dezbrac de hainele care miroseau a fum şi a băutură – cred că am vărsat pe mine, altfel nu-mi explic de ce miros a tărie.

Abia după ce am făcut duş, am simţit că sunt obosit. Mai mult psihic decât fizic. Încă îmi stătea pe creier numele de Marian şi legătura lui cu Iulia. Iau telefonul şi încep să scriu un mesaj:

„Bună! Cum eşti? Ce mai faci? Vrei să vorbim?” – asta am scris, însă pus în faţa faptului de a fi trimite, dau înapoi. Consider că nu este de datoria mea să îi scriu Iuliei după tot ceea ce s-a întâmplat între noi. Mâine sigur sar peste facultate, pentru că singurul lucru de care am chef este să stau în linişte şi să-mi pun gândurile în ordine.

Cred că atunci când îţi pasă cu adevărat de omul din faţa ta, nu îl trădezi – nu pentru că aşa

spun regulile unei relaţii, ci pentru că nu simţi nevoia, având deja tot ceea ce-ţi doreşti. Când omul din faţa ta este întreaga ta lume, pur şi simplu, eşti prea preocupat de el astfel încât să-ţi mai pese şi de aventuri.

Ştiu că tentaţiile sunt mari şi la orice pas, dar, de asemenea, ştiu că ele pier în faţa persoanei la care ţii, chiar dacă încă nu ai ajuns să o iubeşti. Când îţi pasă cu adevărat, singurele aventuri pe care le ai sunt cele cu persoana de alături, în momentele în care renunţaţi la inhibiţii. Atât, nimic mai mult!

CÂND IUBEŞTI CU ADEVĂRAT, NU TRĂDEZI! NU PENTRU CĂ AŞA TREBUIE, CI PENTRU CĂ NU SIMŢI NEVOIA.

Nu mai ai nevoie de flirturi care să îţi demonstreze că şarmul nu ţi s-a risipit în timp, nu mai ai nevoie de complimente primite de la o altă persoană pentru că ţi-e suficient să fii plăcut de cel cu care împărţi binele şi răul. De fapt, nu mai ai nevoie ca lumea din jur să-ţi confirme ce eşti şi ce nu eşti, ci vrei să fii sigur că eşti doar ceea ce trebuie pentru persoana cu care împărţi patul.

Eu cred că toate curiozităţile despre cum ar fi cu X sau cu Y ar trebui să dispară, pentru că îţi dai

seama că dacă faci toate lucrurile cu o singură persoană, veţi fi fericiţi. Realizezi cu uşurinţă că nu aveţi nevoie de lucruri exterioare, ci doar de voi doi.

Când ţii cu adevărat la celălalt, nu îi vei trăda toate speranţele pe care şi le-a pus în tine, fiind sigur că îl vor duce spre fericire. Nu, vei trăda aşa ceva, pentru că singura nevoie pe care o simţi este să îl bucuri şi să îl faci să se simtă norocos că te-a primit în viaţa acestuia.

Un singur om, omul tău, valorează cât toţi ceilalţi la un loc, pentru că alături de el ai trăit cele mai frumoase şi unice clipe. Şi, să fim serioşi, ce fericire poate fi mai mare decât cea pe care o ai deja?

Sau poate că acesta ar fi cazul ideal. Nu ştiu, încercam să-mi dau seama ce a fost cu adevărat între mine şi Iulia, ce simţea ea cu adevărat pentru mine. Da, nu sunt sigur că despre trădare vorbim aici, dar când nu poţi argumenta un lucru şi când ascunzi chestii, nu prea ai cum să te gândeşti la altceva.

Trăim vremuri în care ne futem excepţional şi ne iubim mediocru. Mă gândesc că dacă ne-am iubi cu aceeaşi intensitate cu care ne-o tragem, cu siguranţă, am fi mult mai fericiţi. Poate că din obişnuinţă, ne oprim la sex ce, fără discuţie, este mult mai uşor decât iubirea. Sexul, în general, nu necesită respect, nu necesită

sinceritate, nu necesită sacrificii şi compromisuri, ci doar doi oameni cu chef de tăvălit.

Dacă ne-am iubi aşa cum ne futem, adică la fel de intens, cu la fel de multă pasiune, cu multă atenţie astfel încât să ne simţim bine amândoi, am fi mult mai fericiţi. De iubire, se pare că fugim de mâncăm pământul. Când vine vorba despre sex, ei bine, aici ne batem care să ajungă în faţă, să prindă o partidă.

Dacă am lăsa iubirea la fel de liberă cum ne lăsăm hormonii, am învăţa să ne iubim în fiecare zi şi am înţelege că de unii singuri nu putem obţine fericirea. Exact ca atunci când faci sex – dacă lucrezi în echipă, se lasă cu o seară fierbinte. Dacă eşti egoist, celălalt va rămâne nesatisfăcut.

De asemenea, dacă am simţi să iubim la fel de des precum simţim că am vrea să ne-o tragem, poate că nu ar mai exista cupluri care şi-o trag bine, dar rămân corijenţi la iubire. Poate n-ar mai exista cupluri care rămân doar cu nopţile fierbinţi şi zilele reci. Dacă am înlocui „vreau să te fut” cu „vreau să te fac fericită”, sunt sigur că ar fi mai multe zâmbete în lumea asta.

Dacă am trece sexul ca nevoie secundară şi iubirea i-ar lua locul, acolo, pe prima poziţie, am fi oameni fericiţi, care nu se tem să îşi deschidă sufletul în faţa celui din faţă – spun asta, pentru că atunci când facem sex, consider că n-avem timp să minţim. Poate că, în acest caz, n-am mai vorbi atât

de mult şi fără rost, ci am trece direct la fapte. Doar ştim că faptele ne arată de ce vorbele nu înseamnă nimic.

M-am trezit la ora prânzului, cu o durere de cap ce sigur nu era de la alcool, pentru că nu băusem într-atât de mult. Mă ridic greoi, mă duc în bucătărie să pun apa la fiert, sperând să îmi treacă dacă beau o cafea, iar apoi mă duc să-mi fac siesta de dimineaţă. Abia când am trecut pentru a doua oară pe holul de la intrare, am remarcat că cineva mi-a strecurat pe sub uşă un plic. În ritmul acesta, s-ar putea să mă trezesc şi cu un elefant băgat pe sub uşă.

Opresc apa, îmi tom în cană, peste cafea, arunc două cuburi de zahăr şi deschid scrisoarea. Aveam un presentiment, ce, evident, mi s-a adeverit. Era de la Iulia. Totuşi, cine naiba mai scrie scrisori în zilele noastre?

Redau mai jos conţinutul înşirat pe patru pagini:

Dragul meu, Adam

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu noi şi unde ne-om fi pierdut. De fapt, nu contează asta, ci faptul că te-am dezamăgit. Însă, ştiind că nu vei vrea să mă auzi, mi-am permis să-ţi trimit această scrisoare, în rândurile căreia sper să regăseşti puterea de a o face fericită, la un moment dat, pe femeia vieţii tale. Să nu crezi, te rog, că toate femeile sunt la

fel, pentru că te-ai înşela amarnic!

Chiar dacă între noi n-a fost să fie, pentru că eu am greşit, să ştii că atunci când o vei întâlni pe femeia care te iubeşte din tot sufletul ei, ea chiar te va vedea perfect, pentru ea vei fi cel mai bun bărbat din câţi există. Evident, după taică-său. Pentru ea, vei fi perfect fix aşa cum eşti tu, cu nebuniile tale de moment, cu defectele tale, cu greşelile tale pardonabile, cu faptul că nu prea te descurci cu treburile casnice, cu nemulţumirile tale nefondate sau cu punctele tale slabe, cu tot ceea ce eu n-am putut accepta. Ştiu, n-aveai de unde să ştii că mă deranja ceva, pentru că mereu am zâmbit şi am tăcut. Nu, n-ai făcut nimic greşit, ci greşeala a fost la mine-n creier şi suflet. Am fost proastă şi-o spun plecând capul. Sper să mă ierţi într-o bună zi!

Revenind, pentru ea, cea care zâmbeşte de fiecare dată când te vede ori îţi aude numele, vei fi perfect şi atunci când, uneori, după o zi obositoare la muncă (poate la fel de obositoare ca a ei), vii acasă şi-ţi descarci nervii pe ea. Ştiu că îţi vei cere scuze, realizând că a fost o tâmpenie, dar mai ştiu că şi ea te va înţelege, pentru că atunci când te-a ales, a ales să înfrunte momentele urâte alături de tine, mână de mână. Te va înţelege pentru că şi ea are zile proaste şi greşeşte. Ca orice femeie. În fapt, ea va pricepe că amândoi sunteţi la fel de oameni şi la fel de supuşi greşelii.

Pentru ea, vei fi perfect chiar dacă habar nu ai să găteşti. În fond, trebuie să vă completaţi – ea mâncarea, tu vinul, ea şters praful, tu aspirat, iar pentru ea nu va conta să le ştii pe toate, ci să iei jumătatea la care te pricepi. Pentru ea, vei fi perfect chiar dacă ai puncte slabe, pentru că ştie că fix acele puncte slabe te fac să fii om, nu un roboţel de fier.

Vei fi perfect chiar şi atunci când mai greşeşti. Desigur, vorbesc despre greşeli pardonabile, cele care sunt inerente, căci, la fel cum am spus mai sus, suntem oameni. Ceea ce am făcut eu este una dintre greşelile pe care îmi doresc să nu le faci vreodată. Îţi va înţelege micile ieşiri în decor şi chiar dacă te ceartă, la final, te va lua în braţe şi te va ruga să ai mai multă grijă data viitoare. Aşa sunt femeile care iubesc, ca nişte mame.

Vei fi perfect chiar dacă eşti puţin cam slab ori puţin cam gras. Nu va avea nevoie de un fotomodel, ci de un bărbat cu un caracter model, iar tu îl ai, dragul meu. Nu are nevoie de un bărbat lucrat la sală, ci de unul care nu a lipsit la cursurile de „cei şapte ani de acasă”. Pentru ea, va fi perfect bărbatul care nu se teme să-şi ascundă imperfecţiunile, conştient fiind că în ochii ei el este ideal. Aşadar, fii tu şi nu te teme că nu îi eşti de ajuns!

Când o vei întâlni, când vei avea acasă o femeie care te priveşte cu dragoste, te atinge cu

atenţie, îţi vorbeşte cald şi te iubeşte cu nebunie, te rog, nu-ţi fie teamă să i te dăruieşti cu totul! Să o preţuieşti ca pe ochii tăi din cap, căci altfel s-ar putea să-i dai un picior în fund sufletului tău pereche şi va fi dureros să o mai vrei, dar să nu poţi să o mai ai. Da, va fi dureros, oricât te-ai încuraja tu că mai există şi alte femei pe lumea asta – da, mai există şi altele, dar s-ar putea ca niciuna să nu mai fie măcar cât era ea. iubeşte-o, sărut-o, ai grijă de ea, fă-o fericită la rândul tău şi fiţi fericiţi atât timp cât destinele voastre sunt legate!

Noi n-am putut să fim fericiţi aşa cum poate ţi-ai fi dorit, dar sunt sigură că lângă o femeie potrivită vei cunoaşte fericirea pură!

Îmi pare rău! Îţi doresc tot binele din lume!

Cu drag.

Iulia

Mototolesc scrisoarea şi o arunc la gunoi. Nu pricep ce a vrut să zică. M-a înşelat sau nu? Asta mă interesează cel mai mult. Pentru ce îşi cere scuze? Pentru că a minţit doar în legătură cu acel Marian şi în legătură cu fericirea ei alături de mine? Sau este mai mult de atât?

Futu-i mama ei de treabă! De ce dracului îmi trimiţi o asemenea scrisoare când nu spui nimic din ce aş fi vrut să aud? De ce te mai interesează viitorul meu atât timp cât tu ai decis singură să îl

părăseşti?

Simt că înnebunesc. Am nervii întinşi la maxim şi habar nu am ce aş putea face pentru a îmi mai atenua starea asta de căcat. Da, o voi suna, pentru că am nevoie de explicaţii, iar eu niciodată nu i-am spus că nu vreau să o mai aud. Cel puţin, vreau să o aud până aflu adevărul, apoi mai vedem.

Cum nu se putea mai rău – Abonatul bla bla nu răspunde. Probabil şi-o fi schimbat numărul, gândindu-se că s-ar putea să sun pentru a obţine mai multe explicaţii. Acum, tot ce a făcut ea, venind la uşă şi aruncându-mi o scrisoare, mi se pare un gest laş, lipsit de maturitate. Dacă ai făcut un mare rahat, asumă-ţi-l şi lămureşte-l faţă în faţă. Mă omori, femeie!

Abia în aceste clipe îmi dau seama că, fără să realizez, am pus mult prea mult suflet în ceea ce am avut două luni şi ceva. Mă doare ca naiba tot ceea ce se întâmplă acum.

Am fumat vreo zece ţigări într-o oră, încercând să găsesc soluţia salvatoare. Îi dau mesaj lui Andrei şi-l rog să-mi dea numărul Dianei – cred că ea este ceea ce am nevoie acum. Vreau să vorbim, să mă descarc cuiva care s-ar putea să mă înţeleagă. După glumele de prost gust, mi-l trimite.

„Bună, Diana! Adam sunt. Am nevoie să vorbim. Crezi că ai timp?”

După vreo zece minute, primesc răspunsul

mult aşteptat.

„Desigur, oricând vrei! Eu într-o oră scap de la facultate şi ne putem vedea la Victoriei, acolo în faţă la McDonald’s. Ce spui? Este prea din scurt?”

„Nu, este perfect, ne vedem acolo! Mulţumesc mult”.

„Ok. Pentru puţin. Linişteşte-te până atunci, să putem vorbi. Te pup!”

Fac un duş pe repede înainte, îmi trag primul tricou găsit şi prima pereche de blugi ieşită în cale, fumez o ţigară şi chem un taxi.

— Hei! Ce-i cu tine? mă întreabă Diana după ce m-a îmbrăţişat.

— O să-ţi povestesc după ce găsim un loc liniştit unde putem bea o cafea. Aştepţi de mult timp?

— Nu, acum două minute am ajuns şi eu. Stai liniştit!

— Ok.

Am mers tăcuţi vreo cinci minute, cât a durat drumul până la o cafenea de pe lângă ASE. Era un loc mic şi intim, ceea ce mă făcea să mă simt mai liniştit. După ce am dat comanda, Diana revine asupra subiectului:

— Deci? Care-i buba? Cumva fosta ta iubită?

— Mda, îi răspund printre dinţi.

— Dacă o să vorbeşti în felul acesta, să ştii că s-ar putea să nu am cum să te ajut. Ce s-a întâmplat?

— Am primit o scrisoare de la ea.

— Ce? Cine mai trimite scrisori în ziua de azi? mă întreabă Diana amuzată.

— Cert este că a venit până la uşa mea şi mi-a băgat plicul pe sub ea. L-am găsit în hol.

— Interesantă mişcare! Şi ce scria în acea scrisoare?

— Uite-o, îi spun în timp ce-i înmânez scrisoarea mototolită. Da, am decis să o păstrez pentru o vreme.

— Îhî, mda, nu prea înţeleg ce a vrut să spună ea în paginile astea, îmi răspunde Diana după ce a terminat de citit.

— Da, asta este problema. Nici eu nu înţeleg care a fost problema şi pentru ce îşi cere scuze. Tind să cred că m-a înşelat.

— Nu m-aş arunca asupra unei concluzii, căci s-ar putea să mă înşel. Ai sunat-o?

— Da, dar cred că şi-a schimbat numărul. Aşadar, nu prea am cum să dau de ea. Mă rog, aş avea cum dacă aş pune o întrebare ori lui Andrei, ori unei prietenele de-ale ei. Dar parcă n-aş prea vrea să răspândesc chestia asta. Ah, te rog să rămână între noi ceea ce vorbim aici!

— Crezi că după ce ai negat ce s-a întâmplat între noi în faţa lui Andrei, sunt atât de nemernică să urlu în gura mare ce ţi s-a întâmplat? Rămâne aici, fii fără grijă!

— Mulţumesc!

— Nu prea am cum să te ajut, Adam! Doar ea îţi poate oferi răspunsurile pe care le cauţi. Nimeni altcineva. Singurul lucru pe care ţi-l pot spune eu, deşi pare pueril, este să laşi trecutul acolo unde îi este locul. Ce a fost a fost, nu mai ai cum să schimbi. Iar, uneori, cred că este mai bine să nu ai un răspuns decât să ai unul care îţi face mai rău.

— Da, dar nu pot lăsa aşa lucrurile. Nu îmi stă în caracter să le dau uitării, fără a avea un răspuns oricât de banal ar fi el.

— Cred că trebuie să înveţi să îţi stea în caracter uneori, pentru că altfel rişti să cauţi o viaţă întreagă acul în carul cu fân.

— Voi încerca, dar nu promit că voi şi reuşi.

— Mie nu trebuie să-mi promiţi ceva. Ţie trebuie să-ţi promiţi, dar doar ce este bine pentru tine. Nu îţi face rău singur, te rog.

— Nu înţeleg de ce nu îşi asumă ceea ce o fi făcut, indiferent cât de nasol ar fi!

— Pentru că nu toţi oamenii au puterea de a îşi asuma prostiile. Să fim serioşi, ştim pe ce planetă trăim, nu?

— Da, ai dreptate…

— Îţi recomand nişte ieşiri în care să te distrezi, să bei un vin bun alături de oameni faini. Sunt sigură că te va scoate din starea asta nasoală.

— Voi încerca, Diana.

— Hai să mergem. Dacă mai ai nevoie vreodată de ceva, sună-mă fără probleme. Vorbim despre orice ai tu nevoie. Şi să ştii că nu m-a deranjat că ţi-a dat Andrei numărul meu. Poate, totuşi, relaţia dintre noi va fi una de prietenie. Cu sau fără beneficii, îmi spune zâmbind.

— Hai! Mulţumesc mult!

— Pentru puţin! Hai să te pup!

Ne-am despărţit, eu luând taxiul spre Unirii, ea spre nordul capitalei. Cred că are dreptate – nimeni nu te poate ajuta mai mult decât o poţi face tu. Şi, oricât de bine intenţionat ar fi un om, sfaturile lui s-ar putea, pur şi simplu, să nu ţi se potrivească şi să facă mai mult rău decât există deja.

Îl rog pe şoferul de taxi să oprească la Unirii. Vreau să mă plimb până acasă, să-mi mai aerisesc creierul câtuşi de puţin.

Mă gândesc că, totuşi, poate ar fi mai bine să las, exact cum a spus Diana, în trecut tot ce a fost între mine şi Iulia. În viaţă, există oameni pentru care lupţi să-i ţii aproape, dar care îţi aduc mai mult rău rămânând lângă tine. Sunt acei oameni despre a căror lipsă crezi că îţi va provoacă haos în viaţă, dar care, prin prezenţa lor, îţi oferă haosul de care te temi atât de mult.

Poate că dacă ajungi să împarţi doar patul, nu şi clipele petrecute în doi în acel loc, doar dorinţele, nu şi realizarea lor, doar zâmbetele, nu

şi fericirea, doar cafeaua de dimineaţă, nu şi sărutul de bună dimineaţa, ar cam fi cazul să te gândeşti ce este mai bine pentru tine. Dacă ajungi să împarţi doar cele două camere ale apartamentului, nu şi visele, visurile, speranţele ce se nasc acolo, dacă împărţi doar momentele bune, nu şi pe cele rele, poate că este mai bine să te doară c-a plecat decât să te doară că a rămas.

Cred că o iubire pentru care mai mult lupţi să o păstrezi vie, atât de mult încât nu mai apuci să te bucuri de timpul petrecut împreună, nu este nimic altceva decât o greutate ce apasă pe umerii sufletului tău. În definitiv, există viaţă, există iubire, există fericire, există speranţă după cel care până de curând îţi era lumina ochilor şi care tocmai a închis uşa în urma lui.

În viaţa noastră, există momente în care trebuie să lupţi cu toată fiinţa ta, dar există şi momente în care trebuie să te laşi învins chiar dacă înfrângerea este poate prea dureroasă şi prea demoralizatoare. Pentru unii oameni trebuie să lupţi când şi atât cât e cazul căci dacă vei duce o luptă continuă, te vei trezi într-o zi că-ţi lipseşti ţie.

Poate că asta trebuie să înţeleg eu – că aşa a fost să fie, chiar dacă nu-mi place când lucrurile rămân în aer. Uneori, poate că trebuie să te mulţumeşti cu acel „aşa a fost să fie” şi nimic altceva.

Ajuns acasă, îmi dau seama că stomacul meu a fost cam neglijat. După ce mănânc ce am găsit prin frigider, îmi aduc caietul cu texte şi mă apuc să scriu. Poate că scriind, voi mai uita de toată situaţia în care mă aflu.

SUNT DESTUI DE MATUR SA TE IERT,
DAR NU DESTUI DE PROST SĂ TE MAI CRED.

Nu toate plecările înseamnă automat un gol în suflet sau un minus în viaţă. Unele chiar sunt binevenite şi-ţi vor aduce linişte. Poate că-ţi face o favoare lăsându-te. Cât vrei să te mai minţi că eşti fericită lângă el? Cât vrei să te mai minţi că eşti fericit lângă ea?

Oamenii, inevitabil, dezamăgesc. Cine nu a făcut-o până acum, s-ar putea să o facă în viitor chiar dacă pare greu de crezut. Chiar fără să vrem, fără să realizăm, îl dezamăgim pe cel de lângă. Uneori, îl ruinăm de-a binelea. Poate că singura explicaţie logică este shit happens.

Dragă femeie, drag bărbat, tu cum mai stai cu sufletul? Dacă este totul bine, atunci mă bucur şi-ţi urez şi mai mult bine. Dacă îţi este rău, nu vrei să schimbi motivul nefericirii tale în loc să te schimbi tu? Ai dubii, lămureşte-le! Ai ceva de

spus, spune-o frumos! Dacă nu găseşti curaj să pleci, pentru că simţi că nu ştii încotro să apuci, gândeşte puţin – este mai bine să te doară în fiecare zi prezenţa cuiva decât să te doară absenţa celuilalt pentru o perioadă de timp?

Ridică-te de jos, scutură-te şi ieşi în lume, conştient că meriţi să fii al naibii de fericit! Chiar nu merită să suferi pentru cauze pierdute, pentru oameni care nu-ţi aduc nimic bun, pentru oameni care dezamăgesc aproape la fiecare pas. Nu merită să încerci să schimbi un om doar pentru că-l iubeşti, căci dacă te iubea în egală măsură, totul era frumos şi nu se ajungea aici.

A plecat înaintea ta? Foarte bine! Poate că ţi-a făcut o favoare. Faptul că a găsit pe altcineva, faptul că a renunţat la tine pentru un portofel mai gros ori pentru nişte sâni mai mari, să fim serioşi, chiar ai câştigat niţel timp pentru a-ţi pune gândurile în ordine! Omul ăla, mai devreme sau mai târziu, te lăsa baltă oricum. A plecat fără să-ţi dea explicaţii, aşa cum am păţit eu? îţi repet ce am realizat eu astăzi – nu căuta răspunsuri care nu există, ci înţelege că n-ai valorat mai nimic.

Când am pus jos pixul, m-am simţit mai eliberat. Poate că aşa mă vindec eu – scriind. Habar nu am, însă, sunt sigur, pe parcurs voi descoperi dacă am sau nu dreptate în această privinţă.

Mă gândeam cum se întoarce karma şi-ţi dă un şut în ouţe. Eu am înşelat-o pe Andrada, Iulia, probabil, m-a înşelat pe mine. Da, Andrada este singura pe care am înşelat-o, pentru că cele care au urmat după ea şi până la Iulia au fost relaţii destul de scurte, în care nu am fost implicat emoţional absolut deloc. Aşadar, când am simţit să plec, am plecat tară să-mi pese. Ştiu, nu a fost frumos, dar, cu siguranţă, a fost sănătos atât pentru mine, cât şi pentru acele fete.

Îmi dau seama că nu am început aşa cum îmi imaginam viaţa de student, viaţa în Bucureşti. Am crezut că voi fi dintr-o petrecere în alta, dintr-un club în altul, dintr-o femeie în alta. Ei, uite că socoteala de acasă chiar nu se potriveşte cu cea din târg. Stând în faţa caietului în care scriu, îmi dau seama că fac parte dintr-o scenă destul de tristă şi, ca atare, îl sun pe Andrei să îi propun o ieşire pe undeva în seara asta.

— Salut, Don Juane!

— Salut, fătălăule! îmi răspunde el, nelăsându-se mai prejos în ironii.

— Ce faci?

— Mă cam plictisesc. Aş avea chef de o ieşire prin centrul vechi. Ce spui?

— Gând la gând cu bucurie, că acelaşi lucru voiam să ţi-l propun. Mai ia şi tu vreo doi colegi de-ai tăi şi hai să ne punem în cap.

— Mă, dar ţie ţi-a dat femeia papucii? Că altfel

nu-mi explic ce este cu atitudinea asta.

— Da, mă, ne-am despărţit. Eşti fericit acum, că ai aflat? îi răspund, sperând să nu mai pună şi alte întrebări.

— Sper că eşti bine. N-am să te bat la cap cu întrebări. Dacă vrei să vorbim, sunt aici. Dacă ţi-a făcut ceva nasol aia, să-mi spui.

— Nu mi-a făcut nimic nasol. Ne-am despărţit de comun acord, să zic aşa. Mă rog, i-am spus că nu pot să mă implic.

L-am minţit, pentru că nu aveam chef de „ţi-am zis eu!”. Chiar nu ar fi momentul potrivit pentru astfel de replici.

— Bine. Hai că sun şi eu pe la unul, pe la altul, şi-ţi dau mesaj cu ora şi locul în care ne vedem. În principiu, cred că pe la 11.

— Ok, aştept. Ne auzim! Pa!

— Salut!

După ce i-am închis telefonul, m-am dus să-mi aleg hainele cu care să ies în oraş. Zici că este zi de sărbătoare. Sau că mă duc la nuntă – cu aşa rigoare îmi căutam hainele. Primesc şi eu mesaj de la Andrei în tot acest timp – „La 11.15, în faţă la Starbucks. Mai vin încă doi amici”.

Super! O să fie seara bărbaţilor, deşi, personal, mi se pare cam aiurea. Însă, deh, când vrei să te distrezi, ai nevoie de o astfel de companie. Între băieţi, nu trebuie să ai mare grijă cum te comporţi, cât bei, cum bei, cu ce fată intri

în vorbă şi aşa mai departe. Cred că ştim cu toţii senzaţia asta.

Când am ajuns eu în faţă la Starbucks, ei erau deja acolo.

— Cam greu ajungi, prinţesă mică! este felul lui Andrei de a-mi atrage atenţia că am întârziat cinci minute.

— Acum, dacă ai terminat, aş vrea să-i cunosc şi eu pe băieţi, îi răspund.

Facem cunoştinţă şi apoi plecăm spre DAMON, locul în care am simţit că am ceva în comun cu Iulia. Da, recunosc, nu am fost foarte confortabil cu ideea, dar m-am supus votului majorităţii. Unele locuri, după o despărţire, devin de nevizitat.

În fine, seara a fost destul de fadă până la un punct, când m-am îmbătat atât de tare încât nu îmi mai aduc aminte cum am ajuns acasă. Ca atare, cred că ăsta a fost cel mai notabil lucru. Dimineaţă, aşa cum era de aşteptat, m-am trezit cu o durere groaznică de cap şi duhnind a distilerie. Ziua de astăzi era compromisă de mahmureala caracteristică unei astfel de beţii. Tot ce am reuşit să fac a fost să mă spăl, să mănânc ceva şi să văd un episod din serial. Şi apoi am adormit până a doua zi dimineaţă.

Nici nu mai ştiu ce zi este, dacă am sau nu facultate. Mă uit la telefon şi văd că ceasul arată ora 6.10, vineri. Astăzi, n-am cursuri, ceea ce

înseamnă că săptămâna asta n-am prea dat pe la facultate. Ah, facultate! Larisa! Poate îi scriu mai pe după-amiază, să bem cafeaua aia împreună.

Cu toate că încerc să ignor, mă tot gândesc la Iulia. Parcă sunt un obsedat. Dar, cred, aşa se întâmplă după ce te desparţi de un om la care ţineai, care nu-ţi era deloc indiferent. O perioadă de timp, oricât de mult ai vrea să nu se întâmple, te gândeşti la celălalt, la ceea ce v-a legat şi la ceea ce v-a separat.

La 12, am plecat spre Piaţa Unirii, să mă mai uit şi eu prin magazine după haine. Nu mă omor cu uitatul după haine şi am noroc pentru că mi le aleg repede – ce-mi place iau, iar dacă mai văd altceva şi mai am bani iau şi acel ceva. Dacă nu mai am buget, aia este, rabd că nu e capăt de ţară. Negăsind ceva care să-mi placă, am ales să încerc şi magazinele dinspre Universitate, cam la 10 – 15 minute de mall-ul de la Unirii.

Ei, şi cum treceam eu prin faţa unor localuri, prin fereastră văd un chip extrem de cunoscut. În primă fază, rămân blocat şi-mi spun că nu se poate aşa ceva. Apoi, după câteva secunde, realizez că ceea ce văd este cât se poate de real. Era Iulia alături de un tip şi păreau destul de apropiaţi din moment ce am surprins un sărut între ei. Simt că îmi cade cerul în cap.

În primul moment după ce i-am văzut sărutându-se, m-am gândit să intru şi să-i spun

vreo două, însă am realizat destul de repede că aş face o mare măgărie. Şi nu aş rezolva absolut nimic, în esenţă. Probabil, îmi spun, el o fi acea colegă a ei – Marian pe numele ei de fată mare. Morţii măsii! Asta-mi mai lipsea, să o văd cu tâmpitul ăla.

După vreun minut în care, posibil, m-am holbat prin fereastră, având norocul de a nu fi surprins, m-am întors din drum şi am decis să o iau la pas prin Bucureşti. Sunt un car de nervi, aşa că naiba mai are chef de cumpărat chiloţi, izmene, cămăşi şi alte rahaturi. Futu-i mama mă-sii de treabă! Ptiu!

Nu ştiu dacă ceea ce simt este ură faţă de ea. Sau poate este doar dezgust. Cert este că mi-a lăsat un gust amar. Nu înţeleg de ce te dai prinţesă dacă nu eşti – prinţesele nu au coroană, au coaie (evident, metaforic), frate, să-şi recunoască faptele.

Băga-mi-aş piciorul în gura lui Marian! Ce gâtul mă-sii i-o fi trebuit şi ăluia să se bage în relaţia noastră? în următorul moment, după ce mi-am pus singur întrebarea, am realizat că sunt extrem de prost – el a încercat, ea a acceptat. Exact cum a încercat Alexandra pe vremuri şi eu am acceptat. De fiecare dată, au fost victime colaterale, atunci Andrada, acum eu.

Nu mai pune la suflet, prostule! încerc să mă îmbărbătez singur. Bagă-ţi picioarele! Dacă tot

simţi că ai ajuns la capătul puterilor, dă-o dracului! mai mult rău îţi faci consumându-te pentru o persoană care, probabil, nu mai dă doi lei pe tine. E timpul să pleci pe drumul la capătul căruia găseşti fericirea, băi, Adam! Gata, stop!

Meriţi să fii fericit! Dă-ţi şansa asta! Nu mai pune la suflet tot ce nu trebuie! Pur şi simplu, bagă-ţi puia şi pleacă unde îţi este mult mai bine!

Căcat, terapia cu mine pe post de psiholog şi pacient în acelaşi timp funcţionează deficitar. De fapt, să fiu sincer, nu funcţionează. Al dracului cum este şi asta – altora poţi să le dai sfaturi, însă ţie nu eşti capabil să-ţi spui nici măcar o vorbă de încurajare care să aibă câtuşi de puţin efect asupra stării de spirit.

În fine, fără să-mi dau seama am ajuns pe la Romană, adică la vreo oră de casă. Am mers ca un bezmetic, fără direcţie, pentru că simţeam că am nevoie să mă obosesc într-un fel. Când eşti obosit, mintea nu prea mai are timp să-ţi dea de gândit. Da, chiar şi o plimbare ajută.

Totuşi, printre picături, înţelegeam că pe Iulia, probabil, o pierdusem cu mai mult timp înainte de a primi acel telefon. Nu pot să nu mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi existat acel apel – ar fi continuat jocul la dublu sau ar fi recunoscut într-un final? în acelaşi timp, nu pot să nu mă gândesc şi la când dracului o fi avut timp să se vadă cu ăla. Sau dacă s-o fi văzut ori doar au schimbat mesaje.

Bine, nu că ar mai conta acum astea, dar, aşa, pentru curiozitatea mea. Sunt conştient că nu voi avea vreun răspuns şi, cred eu, chiar dacă voi avea ocazia să-l obţin, este mai bine să nu-l cunosc, pentru că s-ar putea să-mi facă mai rău.

Vorba aia – un şut în fund, un pas în faţă. Fac drum întors spre casă, iar într-o oră am ajuns. Îi dau mesaj Larisei.

„Bună, Larisa! Ce spui astăzi de o cafea?”

Până una alta, îmi fac o cafea, îmi aprind o ţigară şi îmi iau caietul în care mi-am lăsat o parte din suflet.

Să reuşeşti să-l faci fericit pe bărbatul tău chiar şi atunci când eşti cu hainele pe tine, asta înseamnă să fii o femeie mişto! Dacă nu poţi, stai dracului în banca ta şi învaţă definiţia femeii. Dar dacă poţi, atunci înseamnă că te cunoşti şi că ştii să-ţi pui în valoare calităţile, iar defectele să ţi le faci plăcute în faţa lui. Înseamnă să-i fi dat de înţeles, foarte clar, că şi cu hainele pe tine eşti o femeie la fel de frumoasă ca atunci când le dai jos şi sari pe el.

Să reuşeşti să-l faci să te dorească cu aceeaşi ardoare cu care te doreşte când eşti în pat, înseamnă că eşti stăpână pe atuurile tale şi ştii să le foloseşti extrem de bine. Eşti o femeie veritabilă! Şi, în acest fel, vei deveni o femeie fericită alături de bărbatul tău.

Când eşti o simplă bucată de piele dezvelită, când eşti o serie de poziţii sexuale, când tot ceea ce poţi oferi sunt sănii tăi voluptuoşi şi fundul bombat, bărbaţii te vor trata ca atare – ca pe un trofeu pe care, în cele din urmă, îl vor agăţa de-un cui al memoriei lor.

De cealaltă parte, se află femeile inteligente, cele care ştiu să stârnească şi cele mai bine ţinute în frâu dorinţe ale bărbatului din faţă. lor Acolo se află femeile care ştiu că timpul schimbă formele, percepţiile şi plăcerile, dar sunt la fel de conştiente că o minte lucrată mai bine decât trupul va rămâne o eternă plăcere pentru un bărbat bun.

Să-l faci fericit nu doar când ţi-o trage, ci şi atunci când te ia în braţe, te sărută pe frunte ori te ţine de mână, as a înseamnă să fii femeie jos pălăria! Să-l provoci să te dezbrace, nu doar de haine, ci şi de temeri, de griji, de milioanele de gânduri ce se plimbă prin cap, asta înseamnă să fii una demnă de respect.

Să-l provoci să vrea să evolueze doar pentru a nu rămâne-n urma ta, să reuşeşti să-l stârneşti cu o simplă privire, un simplu gest, un singur cuvânt, asta înseamnă să fii o femeie pentru care ar fi în stare să construiască un viitor strălucit! Aici stă toată şmecheria pe care o femeie o poate deţine şi de care se poate folosi pentru o viaţă în doi extrem de împlinită.

Să fii tot ce nu a fost Iulia.:)

Am fost extrem de concentrat pe ceea ce am scris, din moment ce nu am auzit că am primit un răspuns din partea Larisei.

„Bună, Adam! Mi-ar face plăcere. La ce oră vrei să ne vedem?”

„La 20.00, la Romană, este ok?”

„Nu vrei mai bine să ne vedem la Unirii, să mergem într-un pub din Centrul Vechi?”

„Mie-mi convine, că este aici aproape. Ne vedem în faţă la Starbucks?”

„Da, aşa rămâne, la 20.00, în faţă la Starbucks. Să mă îmbrac asemenea unei prinţese?”

„Da, că şi eu vin în costum”.

„Haha! Ok, aşa fac, îmi iau tenişi, blugi, un tricou şi ceva mai gros peste, că se apropie iama”.

„Perfect! Ne vom asorta de minune! Ne auzim! Te pup!”

„Şi eu!”

După mesajul ei, am rămas blocat la expresia „şi eu” ce, personal, mi se pare cea mai urată din câte există. Bine, nu în cazul de faţă, ci atunci când la „te iubesc” se răspunde cu „şi eu”. Mi se pare atât de impersonal, ba chiar spre saturaţie. Am auzit multe cupluri în care unul dintre cei doi răspunde într-o astfel de manieră. Parcă cel care poate răspunde aşa este cel care va suferi mai

puţin dacă va avea loc o despărţire. Bine, se prea poate să mă înşel şi să fie doar un lucru pe care eu îl percep diferit. Nu neg această posibilitate, însă mie tot mi se pare hidos acel „şi eu” când vine vorba de sentimente.

Ah, că tot am adus în discuţie iubirea. Toată lumea ştie cum să definească, cam toţi ştiu ce este iubirea, însă oare câţi s-au gândit ce nu este.

Eu cred că iubirea nu este o afacere bazată pe cerere şi ofertă. Nu este un troc între doi oameni care îşi aşază pe masa din bucătărie tot ce au şi apoi fac schimb de produse. Atunci când iubeşti oferi din plăcere, ajutându-l pe cel de lângă tine să-şi umple sufletul cu frumos. Cred că atunci când iubeşti, înţelegi că iubirea dintre voi este asemenea unei străzi cu sens unic şi că tot ceea ce trebuie să faceţi este să vă concentraţi pe ce oferiţi celuilalt.

Mai cred că iubirea nu este un haos în continuă creştere, gata să te cuprindă cu totul. Atunci când iubeşti, îţi pui lumea în ordine, iar mai apoi îi dai o mână de ajutor şi celui de lângă tine. Când iubeşti, există o stare constantă de linişte sufletească indiferent de ceea ce este afară. Chiar dacă marea este agitată, intri în ea ştiind că la ţărm te veghează cel mai pregătit salvamar – cam aşa este iubirea.

În timp, am observat că unii vorbesc prea mult şi fac prea puţin. Totuşi, iubirea nu se

verbalizează prea mult. Indicat ar fi să se simtă mult, să se demonstreze prin fapte, să se consolideze prin strângeri de mână. O iubire pe care o poţi explica în cuvinte multe este o iubire trecută ori închipuită.

Apoi, spun că iubirea nu este posesivă. Când iubeşti, cu toate că ai temerile tale, înţelegi că libertatea celuilalt nu trebuie îngrădită de ceea ce te înspăimântă. Iubirea îl lasă pe celălalt să fie el în forma pură. Iubirea nu impune, ci lasă totul să se întâmple.

Nici laşă nu este iubirea. Ea nu îţi antrenează picioarele pentru a fugi, ci sufletul pentru a rămâne devotat şi determinat. Ea pleacă doar atunci când s-a epuizat cu totul, când focul a fost stins de toate ploile lumii.

Da, Iulia, cam asta ar trebui să ştii, chiar dacă noi nu am vorbit niciodată despre iubire, în sinea mea am crezut că ceva ceva este între noi.

Nu o condamn pentru că a renunţat la noi, ci pentru că a ales cea mai urâtă cale, cea a minciunii. Nimic nu doare mai tare decât o minciună. Prefer adevărul gol-goluţ decât nişte minciuni îmbrăcate pompos. Nu am să o vorbesc de rău nimănui, pentru că acest lucru nu ar schimba nimic.

Ce a fost între noi va deveni, în timp, o amintire din care fiecare îşi va extrage învăţăturile. Poate că, asemenea mie, şi ea va

realiza că sufletul unui om nu trebuie călcat în picioare într-o astfel de manieră.

Şi da, îi doresc tot binele din lume. N-aş avea niciun motiv să îmi doresc să îi fie rău, să sufere, să i se întoarcă roata. La ce bun? Ar schimba cu ceva ceea ce s-a întâmplat? Nu cred…

De astăzi, Iulia, am să te dau uitării, lucru pe care, cel mai probabil, tu l-ai făcut deja. Mă bucur pentru tine!

Aici se încheie acest capitol din viaţa mea, cel în care am păţit ceea ce, cândva, am făcut şi eu. Şi din astfel de lucruri ne şlefuim caracterele şi evoluăm – din a dezamăgi şi a fi dezamăgiţi. Suntem oameni, repet, aşadar suntem supuşi greşelilor. Important, subliniez, este să învăţăm din ele.

Îmi sună telefonul, iar pe ecran îmi apare numele lui Andrei.

— Da, Andrei?

— Salut! Ce spui, ai chef diseară de o ieşire, pe la ora opt, prin centru?

— Mă, am programată o întâlnire cu o tipă de la mine din grupă. Deci nu prea am cum să mă împart. Cu ea mă văd de la opt, dar nu ştiu cât va dura.

— Ha! Super fain! Eu vin cu noua mea iubită şi, ca atare, putem ieşi în patru.

— Ai o altă iubită, bagabontule? îl întreb mirat.

— Da, am să-ţi povestesc cu altă ocazie ce şi cum. Deci, vă băgaţi şi voi?

— Să îi dau mesaj şi s-o întreb, pentru că nu pot decide în acest moment pentru amândoi.

— Ok, scrie-i şi apoi dă-mi şi mie un SMS.

— Aşa fac. Salut!

— Pa!

Îi închid telefonul şi încerc să fac fată vestit.

Haha, amicul meu pe jumătate devenit misogin are o nouă iubită. Cum ţi-e şi viaţa asta! Când zici că nu mai vrei, primeşti, iar când vrei din tot sufletul tău, primeşti fix… ştiţi voi ce. Mă rog, mă bucur pentru el şi sper ca această ţipă să fie cu multe clase peste Alexandra, pentru că el merită aşa ceva, nefiind un băiat rău, în esenţă. Şi nu, n-o spun pentru că suntem prieteni buni, ci pentru că-l ştiu destul de bine.

Îi trimit mesaj Larisei, iar ea se arată încântată de o ieşire în patru, ca urmare îl anunţ pe Andrei. Rămâne să ne vedem la ora opt, în faţă la Starbucks.

Pentru a-mi umple timpul până la ora şase şi jumătate, moment în care mă voi apuca să mă pregătesc, îmi fac ceva de mâncare, iar, mai apoi, am parte de un maraton de vreo trei episoade din serial.

La ora şapte fără douăzeci, am ieşit pe uşa apartamentului, promiţându-mi, probabil, pentru a suta oară că această seară va fi una de neuitat.

Sincer să fiu, habar nu am cum ar putea arăta o astfel de seară, dar, ca orice om, îmi place şi mie să augmentez puţin lucrurile.

Ajung în acelaşi timp cu Larisa, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva destinul are nişte surprize plăcute pentru noi.

— Bună, Larisa!

— Hei!

— Ce faci? o întreb după ce o sărut pe obraz, simţindu-i parfumul pe care nu cred că-l voi uita cu uşurinţă. Are ceva ce transmite mister şi nebunie.

— Bine, mă bucur că am mai ieşit şi eu din camera aia de cămin. Simţeam că prind rădăcini acolo. E cam frig, se vede că în câteva zile, iama îşi va face simţită prezenţa. Tu ce faci?

— Nimic interesant, îi răspund oarecum încurcat încă de parfumul ei. Aştept să apară şi oamenii ăştialalţi doi.

În secunda următoare, primesc mesaj de la Andrei, prin care-mi transmite că vor întârzia cam douăzeci de minute din cauza unui ambuteiaj. Îi răspund că vom merge în era age, cel puţin până când începe nebunia şi pub-ul se transformă într-un veritabil ring de dans. Sunt şi ei de acord, aşadar rămâne să ne vedem acolo.

— Hai să mergem înainte, în era age, pentru că ei vor întârzia câteva minute.

— Ok, îmi răspunde Larisa, ridicând din umeri,

gest pe care-l consider drăguţ, pentru că mă duce cu gândul la o persoană copilăroasă, aşadar pură.

— Ziceai că nu prea ieşi?

— Da, nu prea ies. Colegele mele sunt cam tocilare şi stau mai mereu în cămin. Ori pleacă acasă, fiind din apropierea Bucureştiului.

— Tu de unde eşti?

— De pe lângă Cluj. Ardeleancă, deşi ştiu că nu pare, pentru că vorbesc destul de rapid pentru zona de unde provin.

— Haha! Ai dreptate! Şi eu sunt din Hunedoara, dar nu pare, fix din acelaşi motiv.

— Este clar! S-au găsit cei mai rapizi ardeleni, îmi răspunde râzând.

Ajungem destul de repede în era age, pentru că am mers în pas grăbit, frigul contribuind la acest lucru. Ne aşezăm la masă şi, foarte operativ, chelnerul vine să ne aducă meniurile.

— De obicei, aici durează ani până să îţi aducă cineva meniurile şi să-ţi ia comanda, îi spun.

— M-a văzut pe mine aşa frumoasă şi, na, din acest motiv vom fi serviţi ca la carte în seara asta.

— Sigur, asta era! îi răspund amuzat. Îmi plac oamenii cu simţul umorului, pentru că ei sunt capabili să facă diferenţa dintre o zi de căcat şi una acceptabilă.

Nu am apucat să dăm comanda, pentru că în acel moment îl văd pe Andrei intrând la braţ cu… ea. Simt că inima începe să-mi bată tot mai

repede. Nu se poate aşa ceva! Ea, cea pentru care am simţit lucruri unice, chiar dacă nu am ştiut să le arăt foarte clar, era la braţul lui Andrei.

Timpul parcă s-a oprit în loc. În momentele de până a ajunge la masă, mi s-a derulat prin faţa ochilor toate întâmplările pe care le-am trăit împreună cu ea, toate dezamăgirile, toate nelămuririle şi, poate, toate întrebările rămase fără un răspuns. Da, ea nu m-a observat încă, dar parcă nici nu aş vrea să mă vadă.

S-a mai schimbat – este mult mai frumoasă faţă de ultima dată când am văzut-o eu. Pur şi simplu, pentru mine, Larisa nu mai exista acolo. Nici Andrei, dar oare merită să stric o prietenie pentru o nebunie a sufletului despre care, până acum, nu ştiam nimic?

Continuarea în partea a doua.

PENTRU CĂ DATORITĂ ŢIE. DRAG CITITOR. AM AJUNS LA A DOUA CARTE, VREAU SĂ-ŢI MULŢUMESC!

Îţi mulţumesc pentru că ai citit şi cel de-al doilea volum al cărţii mele. Pentru că eşti parte din poveste, ţi-am lăsat loc unde să scrii părerea ta despre carte, punctele tari, punctele slabe şi ce ai vrea să se regăsească sau ce ai schimba în cea de-a doua parte a volumului.

Ai grijă de tine!

Cu dragoste.

Acest volum reprezintă un moment frumos din viața fiecăruia dintre noi, fie că încă suntem studenți, fie că am încheiat socotelile de ceva vreme. Cred că studenția, cu nebunia caracteristică, este perioada cea mai plină de amintiri, cea despre care, fără doar și poate, vom povesti și nepoților.
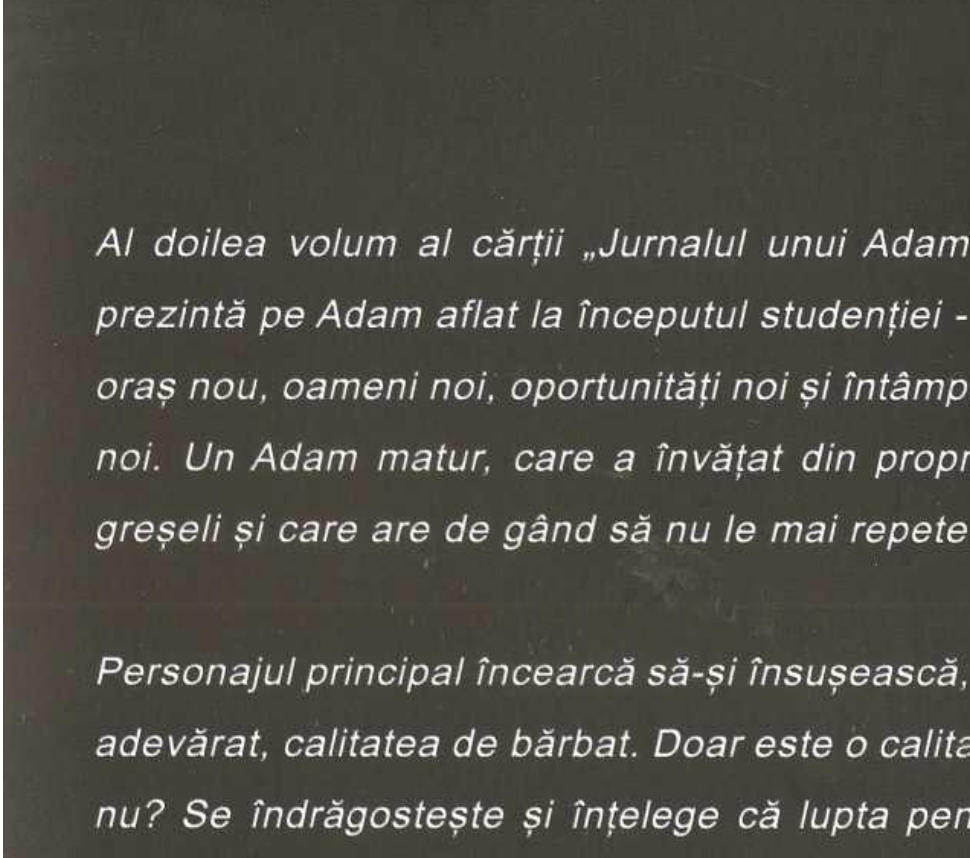
BogdanMarcu.